



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



GÖTEBORGS
UNIVERSITET



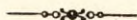
LUNDS
UNIVERSITET



UPPSALA
UNIVERSITET

(619)

LÄSNING FÖR UNGA FLICKOR.



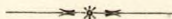
XXIV.

I EDSBRO PENSION.

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

AF

EBBA NORDENADLER.



STOCKHOLM
BEIJERS BOKFÖRLAGSAKTIEBOLAG.

NORRKÖPING 1900
JOHAN JÖNSONS BOKTRYCKERIAKTIEBOLAG
(f. d. M. W. Wallberg & Co Boktryckeri.)

I Edsbro Pension.

Berättelse för flickor
af
Ebba Nordenadler.

I.

Morgonbönen.

Klockan fattades ett par minuter i half åtta. Det hade ringt till morgonbönen, och de flesta af pensionärerna hade redan intagit sina platser på bänkraderna i den stora gymnastiksalen. Jourhavande lärarinnan stod i katedern, hvarifrån hon hade öfversikt öfver hela den unga skaran, hvilkens morgonfriska lifsandar det ålåg henne att tygla, till dess föreståndarinnans ankomst befriade henne från detta tämligen ansträngande uppdrag.

Sch!

Uppropet började. Från den yngsta och sedan uppåt, och för hvarje namn som uppropades, svarade mer eller mindre välljudande, hurtiga eller buttra röster sitt ja.

"Greta Reuter!"

Tystnad.

"Greta Reuter!" Fröken Lindström höjde rösten och kastade en forskande blick utåt bänkarna.

"Ja", ljöd det brådskande, och en fjortonårs flicka kom halvspringande uppför gången, under vägen knytande sitt förklädesband.

Fröken Lindström gaf henne en förebrående blick men fortsatte därefter uppropet till slut.

"Det var nära, att du kommit för sent", hviskade Annie Nylander, Gretas bänkkamrat.

"Ja, för mademoiselle bråkade så länge med att få mig att säga "hur har ni sofvit i natt?" på franska", svarade Greta, likaledes hviskande.

"Det kunde du väl säga utan bråk", menade Annie.

"Ja, men jag ville inte", erkände Greta.

"Tyst flickor", förmanade lärarinnan.

"Nej, se på Hanna Berg, så grannt nytt blus-lif hon har!" utbrast någon halfhögt, och tjugunio hufvuden vändes strax i riktning mot den utpekade, som blossande röd stirrade i sin psalmbok.

"Flickor, ni *måste* vara tysta!" ropade lärarinnan strängt, men rösten hade dock en viss bönfallande ton, som ej förfelade sin verkan, ty fröken Lindström hade den ovärderliga förmånen att vara omtyckt af sina elever.

I fyran, det lilla klassrummet utanför gymnastiksalen voro lärarinnorna samlade, hela åtta stycken. De flesta af dem sågo frusna ut, och hade små sjalar öfver axlarna, ty salarna hade ännu ej hunnit bli riktigt uppvärmda. Det vore orättvist att påstå, att de unga damerna föreföllo belåtna med sin tillvaro, men det är ju också svårare att på fastande mage med gladt mod tänka på dagens förestående mödor än att efter en kopp varmt och godt kaffe taga itu med dem.

De två musiklärarinnorna öfverlade allvarligt om hvilka musiknummer borde utföras på föreståndarinnans förestående födelsedag, fransyskan och tyskan gingo arm i arm fram och tillbaka på golvet utan tanke på något nationalhat, engelskan ordnade sin lugg framför kakelugnsluckorna, slöjdlärarinnan stod och funderade på ett besvärligt knyp-

pelmönster, och de två lärarinnorna i svenska ämnen rådgjorde om ett schema, som skulle ändras.

Raska steg hördes i korridoren, alla rätade ofrivilligt på sig, såsom vanligt är, då högsta befälet nalkas. Föreståndarinnan fröken Strömberg trädde in, hälsade vänligt ehuru med förströdd min på sina medhjälparrinnor och fortsatte ofördröjligen in i gymnastiksalen, följd af den lilla staben.

Flickorna reste sig samfäldt och nego så djupt sig göra lät mellan de trånga bänkraderna, då föreståndarinnan aflöste fröken Lindström i katedern.

Den äldre musiklärarinnan satte sig ned vid orgeln, den yngre, som ledde sången, tog plats bredvid, medan alla de öfriga lärarinnorna slogo sig ned på den rad af stolar, som voro framsatta åt dem. Fröken Strömberg nämnde psalmens nummer, och alla, vare sig de hade sångröst eller ej, stämde in i "Din klara sol går åter upp." Efter en kort betraktelse och den sedvanliga morgonbönen i psalmboken, som lästes af föreståndarinnan, sjöngs åter en psalmvers, hvarefter den lilla andaktsstunden var slut.

I ensligt majestät begaf sig föreståndarinnan upp i matsalen. Arm i arm följde lärarinnorna efter, likaså eleverna, med undantag af de hungri-gaste, hvilka rusade i förvåg för att försäkra sig om de chokladkoppar, vid hvilka de största skor-porna lågo, ty vid detta första mål, hade man ingen bestämd plats.

"Greta, får jag gå med dig under promenaden?" frågade Annie under det de långsamt gingo uppför den breda stentrappan, som ledde upp till öfre våningen.

"Jag har lofvat gå med Bet Ehrencreutz i dag", svarade Greta och stannade för att knyta sitt upp-roriska skoband.

"Bevars, hvad ni blifvit fasligt goda vänner

på sista tiden!" utbrast Annie smått försmädligt och ej så litet afundsjukt.

"Ja, jag tycker om henne, för hon är munter och glad och inte snarstucken", förklarade Greta.

"Du vill aldrig gå med mig numera", sade Annie surmulet.

"Var inte dum nu, du vet, att jag tycker bäst om dig ändå, men man kan väl inte dag ut och dag in gå med samma flicka heller", sade Greta raskt. "Då blefve hara de andra förargade", tillade hon, i känsla af att vara en af de mest eftersökta flickorna i hela pensionen. "Du kan gärna gå med Ejvor i dag; jag hörde henne en gång säga, att hon tyckte du var sötast af alla flickorna här."

"Gå med Ejvor!" utbrast Annie föraktligt, men det syntes dock tydligt, att det smickrande omdömet gladt hennes fåfänga lilla hjärta. "Tror du jag har lust att promenera omkring med småbarnen?"

"Gör som du vill då, men inte skulle jag genera mig för att gå med henne", sade Greta. "Skynda dig nu, annars dricka de upp chokladen för oss."

Vid ett af de tre långa borden i matsalen satt en flicka, som ensam förde ordet. Det var en lång, gänglig femtonåring med ljust, burrigt hår, stora närsynta ögon och ett godmodigt uttryck i sitt ansikte.

Alla lyssnade med spändt intresse till hvad hon hade att förtälja, och af de ofta upprepade skrattsalvorna måste det ha varit någonting roligt. Det var skolans odåga, Bet Ehrencreutz, som ogeneradt bröt mot lag och förordningar, som hade fler plikter och fler anmärkningar än någon annan att uppvisa, som var oförbätterligt slarfvig och sorglös, men ständigt glad och godmodig, lärarinnornas plågoris, men likväl deras och flickornas förklarade favorit. Det fanns ingen så hjälpsam som Bet, ingen så snäll mot småbarnen, och ingen som kunde

rita så lustiga karrikatyror eller beskrifva sina missöden så skrattretande som hon. Det var endast hennes syster Lotte, som stundom betraktade henne med oblida blickar, ty Lotte Ehrencreutz var en utomordentligt korrekt och väluppfostrad flicka, som aldrig upphörde att förvåna sig öfver, att hon hade en syster, som i allt var så olik henne själf.

"Ja", slutade Bet med sin lugna, säfliga röst, "när jag fått 100 plikter i förra månaden tyckte de visst det ej var lönt att ge mig flera, ty sedan har jag inte fått en enda, bära mig åt hur jag ville."

Kamraterna skrattade, men fröken Lindström, som i detsamma gick förbi, stannade hastigt.

"Om jag vore som du Bet, skulle jag blygas öfver att på ett sådant sätt bli utmärkt framför mina kamrater", sade hon sakta och allvarligt.

Bet såg litet fundersam ut men svarade ingenting. Men innan fröken Strömberg lämnat matsalen, gick Bet fram till henne.

"Jag skulle be att få börja med plikterna igen", bad hon rodnande.

Föreståndarinnan smålog.

"Jaså, du vill alltså, att vi ej skola tro, att ditt slarf är oförbätterligt", sade hon.

"Ja tack", svarade Bet, gjorde en tvär nigning och skyndade ut.

Nere i Ettan satt Ejvor von Hall med fingrarna i öronen och pluggade svensk historia.

Bet som var på väg in i sitt klassrum stannade bredvid henne.

"Går det knaggligt, kyckling?"

Ejvor såg upp med otåligt rynkade ögonbryn.

"Ja, det är omöjligt att komma ihåg de här gemena fredssluten", svarade hon. "Jag rör ihop alltsammans."

"Jag skall hjälpa dig litet", sade Bet, som var

hemma i svensk historia, det ämne näst språk, som roade henne mest.

"Men då kommer du för sent till din egen lektion."

"Hvad gör det?" ljöd det sorglösa svaret. "Det var så länge sedan jag fick en plikt, att det skall bli riktigt roligt få en igen", och under de få minuter, som återstodo till lektionens början, lyckades hon bibringa Ejvor tämligen klara begrepp om hvad som beslöts i freden i Roskilde.

Men till lektionen kom hon naturligtvis för sent.

II.

Frukostloftet.

Det snöslaskade och var gråkallt, och de af flickorna, som af snufva eller annan anledning befriades från promenaden, väckte ganska stor afund bland de andra kamraterna, som måste underkasta sig den. Att gå den snörräta alléen i ända var aldrig lockande, allra minst i ett väder som detta.

Greta Reuter skickades bort till engelskan, som "hade dagen" för att anhålla om förminskad väglängd.

"Miss Headley, may we not" — här svek det engelska ordförrådet — "slippa gå så långt to day?"

Miss Headley, en liten beslutsam varelse, skakade på hufvudet.

"It's no use to ask me that", svarade hon med stor bestämdhet.

Greta svängde sig om på klacken.

"Jag sa' er ju det", sade hon, tog Bet under

armen och marscherade ut utan att vänta på att lärarinnan skulle gå först.

Annie, som tänkt närmare på saken, sade nedlåtande till Ejvor:

"Du kan få gå med mig i dag, om du vill", en tillåtelse, som kom den lilla elfvaåringens ögon att stråla af förtjusning. Tänk, att få gå med en af de stora flickorna! Tänk, så afundsjuk Aina Stjerne skulle bli! Och med Annie till, den vackraste af dem alla, den allra vackraste och finaste! Lilla Ejvors hjärta svällde af stolthet, och hon uppbjöd all sin förmåga att vara så underhållande, som möjligt till tack för den ära, som vederfors henne. Och hur det var, var den lilla ungen så munter och lustig, att Annie alldeles glömde bort att hon själf hade nästan lång klädning, håret uppsatt om söndagarna och redan varit med om två 'riktiga' baler. Hon pratade och skrattade i kapp med Ejvor, hvilkens förtjusning ökades på samma gång hon kände en outhärdad ledsnad öfver, att Annie föreföll mycket yngre och barnsligare så här på nära håll. Det var, som om äran att gå med henne liksom krympte ihop, ju mer kamratlik hon visade sig. Men söt var hon ändå, och Aina var bestämdt afundsjuk på henne, Ejvor, och det var det bästa af allt, ty Aina och Ejvor voro för tillfället ej goda vänner. Då tycka små flickor ofta om att väcka hvarandras afundsjuka.

"Hör du Bet", sade Greta och stack förtroligt armen i väninnans, "vill du låna mig någonting?"

"Ja, gärna, om jag kan", svarade Bet med sin vanliga tjänstaktighet.

Greta såg smått förlägen ut och tycktes söka efter orden.

"Jag ville så rysligt gärna låna din bror Eriks porträtt", sade hon därpå.

Bet tvärstannade.

"Hvad i all världen skall du göra med det?" utbrast hon.

"Jo, ser du jag tycker han ser så stilig ut, och det vore så roligt att ha honom på byrån några da'r."

"Jag begriper inte hvad ni se för märkvärdigt hos honom", sade Bet alldeles förbluffad. "Han han har ju en mun så tjock som en negers, och så är han rödhårig", tillade hon med systerlig ringaktning för hans yttre behag.

"Ja, men det är ändå något visst *intressant* i hans utseende, och färgen på håret ser man inte på porträttet", förklarade Greta. Hon hade under julloftet sett bemälde Erik ett par gånger och beslutat att göra honom till föremål för ett litet oskyldigt svärmeri, eftersom det bland de stora flickorna för närvarande var modernt att svärma för någon eller några. "Nog kan du väl göra mig den lilla tjänsten", fortsatte hon bönfällande och bjöd till att se ut, som om lifvets väl eller ve berodde på svaret. Det var dock en min, som tog sig lustig ut i det runda, rödkindade ansiktet.

Nu var det Bets tur att se smått generad ut.

"Kära du, jag har redan lånat bort honom på en vecka åt Annie, och sedan har Lisa Hermanson tingat på att få ha honom några da'r", sade hon. "Jag tror ni är litet vridna allihop", fortsatte hon skrattande. "Lika gärna kan ni svärma för en hottentott som för Erik, för vacker är han då rakt inte."

"Tycke och smak är så olika", sade Greta högtidligt, "och öfver sitt hjärta —"

Bet storskrattade.

"Om du visste så lustig du ser ut med den där minen", sade hon. "Sådana där dumbheter skall du inte bry dig om; de kunna passa för Annie och de andra, som vilja vara stora damer, men vi ha väl roligare saker att tänka på. Jag tycker nog

om gossar, jag också, men aldrig skulle det falla mig in att svärma för dem. De äro inte det minsta bättre än flickor.”

”Säger du det?” sade Greta med en viss lättnad, ty det där svärmeriet hade beredt henne hemliga bekymmer. Trots sin hurtighet följde hon gärna med känslornas vågsvall inom kamratkretsen, och när Annie, som hade en förlofvad syster kom tillbaka efter julloftet med hufvudet uppfyllt af romantik och smittade kamraterna med sin känslfullhet, tyckte Greta, att hon ej ville vara sämre än de andra, men det vållade henne stort besvär att se hjärtnupen ut.

Och när nu Bet skrattade och gycklade åt alltsammans, kände hon sig riktigt lätt om hjärtat. Bet var en auktoritet, och det Bet skrattade åt var ej värdt att hålla på, i all synnerhet, då man själf tyckte om att känna sig fri och obunden.

”Men jag kan ju ändå få låna Erik på några dar, då han blir ledig?” sade hon, ty alldeles mot strömriktningen ville hon ej gå.

”Ja bevars, om det finns något kvar af honom”, svarade Bet muntert. ”Annies bror klippte de i småbitar och bar i sina medaljonger, så att hon fick bara ramen tillbaka. Hurra! Nu ha vi de ändtligen hunnit till fjärde bänken och få vända!”

Lotte, som i detsamma gick förbi med Lisa Hermansson, gaf systemen ett granskande ögonkast. Det gick af gammal vana, och systemns mönstrande blickar hade många gånger räddat Bet ur situationer, som annars kunnat bli obehagliga. Det var bara synd, att hon var så litet tacksam för denna slags oombedda hjälp.

”Vet du af, att en knapp är borta ur din kapp?” frågade Lotte.

”Ja visst vet jag det”, svarade Bet sorgglöst. ”Ejvor har likadana knappar i sin kapp, och när

hon tappade en i går, sprättade jag ur en af mina, så att hon skulle slippa få plikt."

"Men nu får du ju en i stället."

"En mer eller mindre gör ingenting. Jag tyckte det var synd om ungen, för hon har lofvat sin pappa att försöka gå fri från plikter den här månaden. Jag har inte lofvat någonting, jag —"

"Nej, så klokt var det", anmärkte Lotte. "Ett sådant löfte skulle du ändå aldrig kunna hålla."

Bet småskrattade och gick vidare.

Greta, som ibland hade små anfall af eftertänksamhet, såg fundersam ut, men sade ingenting.

"Hvad funderar du på?" frågade Bet.

"Å, på just ingenting", svarade hon. "Det vill säga", fortsatte hon tveksamt, "jag gick bara och tänkte på hvad du sade om plikterna."

"Hvad sade jag för märkvärdigt om dem då?"

"Bara det, att en mer eller mindre gör ingenting. Och det kan du nog ha rätt i för din egen del, men du blir väl inte ond att jag säger det — jag kan inte låta bli att tänka, att om kamraterna och i synnerhet småflickorna få riktigt klart för sig, att du har en sådan ringaktning för plikterna, så bli de likadana. Du har ett sådant välde öfver dem, ser du."

Bet tvärstannade och stirrade på henne med sina närsynta ögon.

"Tack skall du ha, Greta", sade hon, "det var en sak, som jag inte kommit att tänka på."

De talade ej vidare därom, ty långa diskussioner voro hvarken i Bets eller Gretas smak, men från den dagen visade sig en märkbar och förundransvärd minskning i Bets pliktantal.

"Bet är nog ordhållig annars", anmärkte Lisa, då hon och Lotte också gjorde helt om vid fjärde bänken, ty det kunde aldrig falla några af flickorna in att gå ett steg längre än som var bestämdt föreskrifvet. "Minns du, då hon lofvade fröken Ström-

berg att sluta upp att säga: "Kors bevara mig!" Ingen har hört henne säga så en enda gång sedan dess."

"Ja det minns jag, men så snart det gäller ordning är Bet rent af omöjlig", sade Lotte bekymrad. "Kommer du ihåg, när hon fick ligga till sängs en hel dag för att alla hennes klädningar voro trasiga, och hon inte brytt sig om att laga dem under sytimmen. Och likadant är det hemma, mamma är nästan gråtfärdig ibland för att Bet är så slarfvig."

"Så är då du så mycket ordentligare i stället", sade Lisa beundrande. "Du ser alltid så fin och prydlig ut, som en docka, som kommer direkte ur sin kartong."

"Noblesse oblige", förklarade Lotte med värdighet. Det var ett uttryck hon gärna använde, och det imponerade alltid på kamraterna, isynnerhet som de flesta af dem ej hade en aning om hvad hon menade därmed. "Jag anser det vara en skyldighet att vårda sitt yttre, allra helst om man, som vi ha ett gammalt namn att uppbära. Men Bet ser alltid ut, som om hon hette Pettersson."

Lisa var i tysthet glad att hon för sin del hette Hermansson. Hon var svag för fina namn och talade gärna om för hvem som ville höra på, att hennes bästa vän hette Lotte Ehrencreutz och var dotter till en baron. I själ och hjärta tyckte hon visserligen mer om Greta Reuter, men dennas far var bara fabrikör, och detta afgjorde vänskapen till förmån för Lotte, som med nedlåtande vänlighet mottog den hyllning som bjöds henne. De flesta flickorna tyckte att Lotte var "stram" och höllo sig helst på afstånd, hvilket hon med ledsnad märkte. Men hon var stolt och ville visst inte nedlåta sig att söka någons vänskap.

Följden blef, att hon fått gå för sig själf och ha tråkigt, om ej Lisa varit så svag för förnäma

bekantskaper och njutit så mycket af att höra talas om grefvinnan den och den och hur det gick till när "mamma presenterades på hofvet". Lisa intresserade sig så lifligt för alla dessa förnäma personer, att hon till sist talade om dem, som om de varit hennes egna synnerligt goda vänner.

Lottes anmärkning om Bet fick emellertid passera obesvarad. "Pettersson" var visst icke ett vackert namn, ännu mindre ett "fint", men Lisa tyckte likväl, att de damer och herrar Pettersson hon kände ej till sitt yttre uppträdande skillde sig från hvilka andra människor som helst. Hon valde därför ett nytt samtalsämne.

"Tycker du inte, att Ejvor är bra söt och näpen?" frågade hon.

"Jo bevars, men det märks ändå, att hon tillhör de nyaste adessläkterna. Min far säger, att det behöfs många generationer för att göra en familj riktigt fin och förnäm. Det syns på Ejvor hur rätt han har; hon är ju riktigt simpel ibland."

"Ja, men hon är ju så liten än", invände Lisa, som ej kunde låta bli att tycka, att Ejvor hade tid på sig att hinna tillägna sig förnäma later. "En liten flicka är väl inte simpel för det att hon är glad och lustig?"

"Kära du, det där förstår du inte", utlät sig Lotte öfverlägset.

Nej, Lisa erkände ödmjukt, att hon ej förstod och var i tysthet belåten med att det ringde till lektionen, så att de måste halfspringa öfver gården för att hinna in i tid.

III.

Öfverläggningar.

Sjätte klassisterna voro samlade till rådpläging i sitt klassrum. Det gällde att välja en födelsedagsgåfva åt fröken Strömberg, ty skolan hade beslutat, att föreståndarinnan denna termin skulle få en liten gåfva från hvarje klass särskildt, i stället för en större present från alla flickorna gemensamt.

Det var ett sorl af röster, och ingen kunde urskilja hvad den andra sade. Då steg Bet Ehrencreutz upp på en stol, och sorlet saktade af.

"Hör nu flickor", sade Bet med sin säfliga röst, "tror ni inte vi hördes bättre, om vi talade en i sänder?"

Jo, det medgåfvo de skrattande.

"Ja, då föreslår jag, att vi i tur och ordning efter ålder nämna någon sak, som vi tycka kan passa för fröken Strömberg, och sedan kan vi ju genom omröstning bestämma oss för hvilken af de föreslagna sakerna det skall bli."

"Det är besynnerligt att Bet alltid skall föra kommandot öfver oss", mumlade Hanna Berg, en halfvuxen flicka, som ofta var missnöjd med andra, men sällan med sig själf.

Greta, som satt uppflugen på ett bord och dinglade med benen vände sig hastigt om.

"Var glad åt det, du", sade hon snabbt, "det besparar dig besväret att tänka själf."

Annie, som hört både anmärkningen och svaret småskrattade, men Hanna såg ond ut. Hon tyckte ej om några häntydingar på sin kända lättja, men det föll henne dock aldrig in att söka motarbete den.

Bet hoppade ned från stolen och satte sig ned på den i sin favoritställning med benen långt utsträckta och händerna stuckna i förklädesfickorna.

"Nå, börja du Bet, som är äldst", ropade Greta. Bet såg mycket fundersam ut och betraktade Greta från hufvud till fot, så noga, som om denna lilla person kunnat ge henne någon god idé.

"Jag tycker vi först skola bestämma oss för hur mycket presenten får kosta", sade hon därpå uppklarnande. Det var ett praktiskt förslag och gaf henne dessutom litet andrum.

"Inte mer än femtio öre på oss hvar", föreslog Hanna ifrigt. "Vi äro sex flickor i klassen, och för tre kronor kan man få en riktigt prydlig sak."

"Nej tack", utbrast Greta. "Ska' det vara, så ska' det vara, och nog skola vi akta oss för att låta de andra flickorna säga, att vår klass är den snålaste. Två kronor hvar, föreslår jag."

Hanna gjorde en grimas och mumlade:

"Det kan du säga, som har tio kronor i månadspängar; jag har inte mer än sju, jag."

De andra sågo också litet fundersamma ut, ty det var så, att deras fickpängar sällan räckte till några oförutsedda utgifter.

"En krona hvar tycker jag blir lagom", föreslog Annie, som nu slutat att ordna sin lugg framför en fickspegel och därför med lugn kunde blanda sig i rådplägningen.

Det tyckte de andra äfven, och Greta gaf vika.

"Nå Bet, hvad skall det bli?"

"Kunna vi inte ge henne Starbäcks romaner? Jag vet, att hon tycker om dem", sade Bet, som själf tyckte om allt hvad historiska romaner hette.

"Hon har ju läst dem", invände Greta, som ej kunde begripa, att man fann nöje i att läsa om en bok. "För resten äro de nog för dyra. Låt oss hellre ge henne ett par bra skidor."

Alla skrattade. De kunde ej tänka, att den tämligen korpulenta föreståndarinnan skulle nu vid mognad ålder vilja börja idka denna halsbrytande sport.

"Ett sådant påhitt, kära Greta!" utbrast Annie. "Hur tycker du fröken Strömberg skulle ta sig ut på skidor?"

"Nå, så hitta på något bättre, du", sade Greta stött.

"Jag föreslår, att vi ge henne en vacker spets-jabot", återtog Annie, som var svag för modeartiklar.

"Eller en stor tårta", inföll Hanna med tanke på, att då kunde hon möjligen själf få någon glädje af sin gåfva.

"Hon behöfver ett par nya galoscher", utlät sig Maria Nilsson, nykomlingen blygt. Alla tittade nästan undrande på henne, och hon rodnade och såg själf smått förvånad ut, ty det hörde till ovanligheten, att hon höjde sin röst i några slags diskussioner. Men hon höll af fröken Strömberg och var mån om hennes kroppsliga välbefinnande.

"Vi få visst två par för sex kronor", anmärkte Bet, "och det blefve nästan för mycket på en gång, eller hur?"

Jo, det tyckte de.

Nu återstod den yngsta af dem, Ellen Lundstedt, en stillsam, allvarlig flicka, som allmänt ansågs vara tråkig. Det syntes på de andras miner, att de ej väntade sig mycket af hennes förslag.

"Skulle det inte gå an att ge henne en treflig hvardagslampa?" frågade hon med en min, som om hon nästan bad om ursäkt för sin fråga. "Den hon har lyser så dåligt."

Det uppstod ett par ögonblicks tystnad.

Detta förslag var det bästa af dem alla, men det var bara så förargligt, att Ellen Lundstedt hade hittat på det — Ellen, som var så dum och ledsam och gick i hemväfda klädningar.

Men Bet afgjorde frågan.

"Det var ett bra förslag", sade hon med stor bestämdhet, "jag röstar också för en arbetslampa."

"Jag med", sade Greta raskt, och sedan tyckte

de andra det ej lönade mödan att opponera sig. Men hur det var kom ingen af dem riktigt ihåg hvem det var som från början kommit upp med förslaget, då de andra kamraterna frågade dem därom.

När hvarje klass äntligen bestämt sig för sin särskilda födelsedagspresent, hade hela skolan en söndagseftermiddag ett gemensamt sammanträde för att besluta om det högtidliga öfverlämnandet af gåfvorna.

Efter många om och men kommo de öfverens att utfärda bjudningskort till föreståndarinnan och samtliga lärarinnorna med anhållan att dessa på bestämdt klockslag måtte infinna sig i lilla salongen, hvars ena hälft skulle förvandlas till en liten scen, på hvilken alla pensionärerna samlades, iklädda sina bästa klädningar. En af dem skulle framsäga för tillfället diktade verser, hvarefter det bord på hvilket gåfvorna voro uppradade högtidligt aftäcktes.

Nu återstod blott att afgöra hvem som skulle författa verserna.

"Bet naturligtvis!" ropade flera röster.

Men Bet var för en gång envis. Hon hade aldrig i sitt lif satt ihop en vers. Ett tal på prosa kunde hon *möjligen* komma ut med, men ett på vers — aldrig i lifvet!

Men vers måste det vara, det voro alla ense om.

"Du Annie, som är så svärmisk kan nog hitta på någonting vackert", menade Greta och gaf sin väninna en knuff i sidan.

Nej, Annie kunde ej skriva vers annat än om kärlek.

"Men Greta själf?"

"Jag, som inte kan skriva prosa en gång!" ropade denna helt förskräckt.

"Så mycket bättre, då kan du *naturligtvis* skriva vers", förklarade Bet tvärsäkert. "Vers är inte prosa vet du väl", tillade hon uppmuntrande.

"Ja, nog kan du det, Greta", ropade flickorna om hvarandra.

Det smickrade Greta, att alla voro så ense om hennes förmåga, och hon lofvade obetänksamt nog att skrifva verserna.

"Det är inte så noga med innehållet, bara du kan få ihop några rim", sade Annie tröstande, och det var precis hvad Greta själf trodde.

"Jag är nästan säker på att jag kunde skrifva det där bättre än Greta", sade Hanna till Ellen, då de kommo på tu man hand.

Ellen såg litet tveksam ut, men hon var en fridsam flicka, som aldrig med afsikt sårade någons känslor.

"Ja, du gjorde det nog bra du också", sade hon vänligt, men i så trött ton, att Hanna hastigt såg upp på henne.

"Hvad du ser blek och glämig ut!" utbrast hon.

"Har du ätit för mycket?"

Frågan hade ej väl undsluppit henne, förrän hon häftigt rodnade. Ellen kunde ej låta bli att draga på munnen, ty äfven hon påminde sig en dag för icke länge sedan, då Hanna måste gå från lektionen, emedan hon mådde så illa. Stor oro rådde en stund i det lilla samhället, till dess det uppdagades, att Hannas illamående härledde sig från att hon under frukostloftet ätit upp en half burk sammanblandadt chokladpulver och socker.

"Nej", svarade Ellen, "jag har tvärtom knappt ätit någonting alls i dag, men jag har känt mig trött och haft ondt i hufvudet i flera dagar."

"Hvarför talar du inte om det för fröken Strömberg?"

"Inte är det värdt; det går nog öfver af sig själf. Fröken blir alltid så ängslig, om någon af oss mår det minsta illa, så att det vore synd att oroa henne för en sådan småsak som hufvudvärk."

Men då flickorna efter aftonbönen nego och

togo god natt af föreståndarinnan, höll hon kvar Ellen ett ögonblick.

"Mår du inte bra, min flicka?" frågade hon vänligt. "Din hand bränner, som om du hade feber."

Och då måste sanningen fram.

"Men jag är nog bra i morgon", tillade Ellen, "jag brukar ofta ha hufvudvärk."

När morgonen kom var Ellen emellertid sämre, och frampå förmiddagen skockade sig flickorna i fönsterna för att se henne väl påpälsad stiga upp i den prydliga släde, som väntade utanför porten. Hennes far, som rådde om en större ägendom endast en mil från Edsbro, hade fått telefonbud om dotterns illamående, och då fröken Strömberg tillrådde honom att taga hem Ellen på ett par dagar, kom han själf för att hämta henne. Hon såg mycket blek och matt ut, då hon steg upp i släden, men smålog upp mot kamraterna, som nickade tillbaka.

"Den som vore i hennes ställe ändå", mumlade Hanna halfhögt, då hon återvände till sin kriaskrifning. "Tänk, en sådan tur att få lof så här midt i terminen."

"Men hon är ju sjuk", invände Annie.

"Jag vore gärna sjuk några dar för att slippa det här eviga pluggandet."

"Du kan ju laga, att du får ondt i magen igen", föreslog Greta helt högt. Hanna gaf henne en förargad blick, men kamraterna skrattade, och själfva fröken Werner drog på munnen.

"Flickor, ni måste vara tysta under skrifningen", sade hon dock i sin vanliga, litet bedjande ton. Fröken Werner befalld aldrig sina elever någonting; hon bad dem alltid vänligt att göra det eller det, och märkvärdigt nog gjorde denna milda vädjan till deras lydnad och eftertänksamhet ofta större verkan än stränga kommandoord. Äfven nu blef hon åtlydd, och flickorna fortsatte skildrandet af "En vinterdag på landet".

IV.

"Posten är kommen!"

Posten hade nyss anländt, och flickorna hade stått i kö utanför det s. k. "kontoret" för att höra efter om de hade några bref. De flesta af dem gingo ej tomhändta tillbaka, ty antalet af de bref, som skrefvos och mottogos inom pensionen var förvånansvärdt stort.

Ejvor satte sig på nedersta steget af trappan, som ledde upp till öfre våningen och vecklade upp ett mycket styft och skramlande papper. Bredvid henne satt Aina, den lilla finska flickan, åt hvilken posten denna gång ej medfört något. Hon glömde dock denna misräkning i sitt stora intresse för det bref Ejvor fått.

"Är det från Nils?" frågade hon lifligt. Nils var Ejvors trettonårige bror, som ofta utgjorde de små flickornas samtalsämne. Ejvors stora beundran för sin vildbasare till bror hade varit smittsam, och Ainas högsta önskan för närvarande var att en gång i verkligheten få skåda denne unge man, som ej var rädd för den argaste gumse, som hyste ett så imponerande förakt för flickor och var hjälten i oräkneliga äfventyr.

Ja, det var från Nils, och Ejvor gjorde inga invändningar, då Aina öfver hennes axel läste de med stor och ojämn stil skrifna raderna.

"Kära Ejvor!"

Tack för ditt bref. Det var just inte så roligt, för hvad bryr jag mig om hvad flickor har för sig? Men du kan förstås inte skriva om något annat, eftersom du är i en flickpension och inte får se så mycket som en enda riktig gosse. Din kanarjefågel mår bra — jag glömmer mata honom ibland, men sedan får han så mycket mer på en gång. I går

ramlade jag utför skoltrappan och vrickade tummen ur led, men det var inte den högra. Lars Öman satte krokben för mig, så att jag stöp, men innan jag gick till docktorn med tummen, fick han sig ett blått öga för besväret, för du kan tro det gör ondt att vricka tummen. Men jag sade inte ett ord, när docktorn drog den rätt igen, fast du kan vara säker om att *det* gjorde ändå ondare." — "Tänk så duktig han är!" sade Aina halfhögt. "Ja, det är väl inte något nytt", sade Ejvor med systerlig stolthet. — "Doktorn sade att jag var duktig, för han är van att de skriker när han tar i dem förstår du. I förra veckan lade jag ner mig i en vak, men jag kraflade mig upp själf. Det fick jag stryk för när jag kom hem. Det var inte så dumt för resten, för jag blef varm." — "Å, hvad han är kvick och lustig!" utbrast Aina. "Ja, det har jag ju sagt förut", sade Ejvor. — "Jag hade förstås lofvat att inte gå ut på isen, när den är svag, och det var för jag glömde bort det, som jag fick stryk begriper du. Du kan hälsa den där Aina, som du skrifer så mycket om. Jag undrar inte på att hon tycker bra om gossar. Nu vet jag ingenting mer.

Din bror Nils."

Aina rodnade af förtjusning öfver hälsningen.

"Har du verkligen skrifvit till honom om mig?"

"Ja, jag kunde inte hitta på något att skriva om, och då talade jag om, att du tycker så mycket om honom."

"Nej, så snäll du var", sade Aina, som ej förstod sig på att dölja sina varmare känslor. "Nästa gång kan du skriva, att jag inte *alls* bryr mig om flickor, ifall du tror, att han tycker om det."

"Du tycker ju om mig, vet jag", sade Ejvor, mycket säker på sin sak.

"Ja, det förstås", medgaf Aina, "men det gör ju han också."

"Det är inte alltid, det", sade Ejvor, som var strängt sanningsälskande. "När jag gungade sönder hans häst gaf han mig en örfil och sa', att jag var den värsta unge på jorden."

"I alla fall kan du hälsa honom rysligt mycket."

"Ja, om du nödvändigt vill, men jag tror inte han bryr sig stort om det. Han skref en gång, att hälsningar ä' bara dumheter. Nej, så ledsen fröken Werner ser ut", afbröt hon sig och stirrade efter lärarinnan, som långsamt gick förbi med ett öppnadt bref i handen.

"Ja", instämde Aina förströdd. "Tror du Nils har ondt i sin tumme än?"

"Inte. — Jag undrar hvarför fröken såg så ledsen ut. Jag skall bestämdt göra mig ärende in till henne, så får jag kanske veta det."

"Hvarför vill du så gärna ha reda på det? — Har Nils —"

"För att göra henne glad igen, begriper du väl", och den lilla ungen kilade blixtnabbt uppför båda trapporna och in i franska rummet, i hvilket hon bodde under denna månad. Aina satt kvar och kunde ej taga tankarna från stackars Nils. Efter ett par minuter sprang Ejvor förbi henne med ett stort album i famnen.

"Fröken Werner bad mig i går, att hon skulle få se min pappa och mamma", sade hon halfhögt i förbifarten och skyndade fram till lärarinnans dörr, men där stannade hon tvekande. Det var allt djärft att knacka på just nu, när fröken Werner kanske ville vara ostörd för att få gråta ut, ty så hade hon sett ut. Men så kom Ejvor ihåg, att när hon själf var ledsen, hvilket för öfrigt hände ytterst sällan, ville hon så gärna, att någon skulle vara vänlig mot henne, och det var ju tänkbart att lärarinnor ibland kunde känna på samma sätt som små flickor. Hon tog därför mod till sig och knackade sakta på.

"Stig in", sade en vänlig röst. Ejvor lydde uppmaningen, men när hon väl var inne i rummet visste hon ej hvad hon skulle säga utan stod rodnande och förlägen så tätt intill dörren hon kunde. Fröken Werner satt i sin lilla soffa och framför henne låg det öppna brevet. Men till Ejvors häpnad såg hon nu strålande glad ut.

"Hvad vill du, min lilla vän?" frågade hon glädtigt.

"Fröken ville se mitt album", började Ejvor stammande.

"Tack, det vill jag visst, men hur kom du att tänka på det just nu? Jag tyckte, att jag alldeles nyss såg dig sitta i trappan med Aina."

Ejvor rodnade ännu häftigare.

"Jag — jag trodde, att fröken fått ett tråkigt bref, och så — så —"

"Så ville du trösta mig, var det så?" frågade lärarinnan rörd. "Gud signe dig lilla barn för en så ovänlig tanke. Kom nu och sätt dig här bredvid mig, skall du få veta hvarför jag såg så ledsen ut nyss."

Strålande af förtjusning kröp Ejvor upp i soffan.

"Brevet var inte alls skulden därtill", fortsatte lärarinnan läggande armen om barnets lif. "Det innehöll tvärtom den glada underrättelsen, att min bror, som varit på en lång sjöresa, och som ej låtit höra af sig på länge välbehållen anländt till Göteborg. Nej, hvad som gjorde mig ledsen, var några stygga och orättvisa ord, som jag händelsevis råkade höra ett par af flickorna yttra om en af lärarinnorna. Jag gick och tänkte på hur stora fordringar ni vanligen ställa på oss, och hur litet ni tänka på att vi behöfva vänlighet så väl som ni själfva. Ser du, min tös, vi äro ju också borta på ett främmande ställe långt från dem, som stå oss närmast, och jag vet mer än en af mina kamrater, som ligger och gråter ibland om kvällarna af hemlängtan.

Vi behöfva också uppmuntran såväl som ni för att kunna fylla våra plikter med gladt hjerta. Därför gör det mig så ondt, då våra elever afsiktligt sära och förolämpa oss, och så godt", — med en hjärtlig kyss — "då de af egen fri vilja visa oss vänlighet. Förstår du, liten, lärarinnor och elever måste hjälpa hvarandra att vara snälla."

Ejvor nickade och tyckte i sitt stilla sinne, att somliga lärarinnor voro snälla utan hjälp, medan andra, till exempel —

"Men nu skall du visa mig dina föräldrar, som du lofvade mig", återtog fröken Werner.

Ejvor öppnade beredvilligt sin stolthet, det stora albumet, som hon fått till julklapp af sin far.

"Är detta din mor?" frågade fröken Werner och pekade på ett vackert porträtt af en ung kvinna, som prydde första sidan.

"Ja, men hon är död", svarade barnet sakta.

Fröken Werner tryckte henne närmare sig.

"Var det längesedan hon dog?" frågade hon deltagande.

"Jag kan inte riktigt säga om det var tre dagar före eller tre dagar efter sedan min lilla syster föddes", svarade Ejvor med stort allvar, "och hon hade varit sju år nu, om hon lefvat."

Ejvor kunde alls icke begripa hvarför det ryckte i mungiporna på fröken Werner, men hon var kanske så glad öfver att brodern var hemkommen, att hon ej kunde hålla sig allvarsam ens när hon talade om allvarliga saker.

När albumet var genomsedt, sade lärarinnan vänligt:

"Tack min unge. Hur gärna jag än ville, har jag inte nu tid att språka längre med dig, ty jag måste bereda mig till lektionen. Men när du har lust, är du välkommen in till mig, och kan jag vara dig till någon hjälp, så var aldrig rädd att tala om det för mig."

Ejvor neg med glädjestrålände min och gick stolt och lycklig att uppsöka sin väninna, som hon träffade i ettan, sysselsatt att ordna i sin pulpet.

"Tycker du inte, att fröken Werner är rysligt söt?" utbrast hon hänryckt, frossande af alla de vänliga ord hon hört af den afhållna lärarinnan.

"Å — jo, om hon bara inte hade så lång näsa", kom svaret otydligt, ty Aina höll hufvudet djupt nedböjdt såsom stöd åt det upplyftade pulpetlocket. "Tror du, att Nils —"

"Hvad du bråkar om Nils och Nils", sade Ejvor otåligt. För ögonblicket hade hon ej alls lust att tala om brodern. "För resten har hon inte alls lång näsa, skall jag säga dig."

"Jo, det har hon."

"Nej, det har hon *inte*."

"Jo, säger jag."

"Nej, säger jag."

Pulpetlocket slog igen med en smäll, och pionröda af förtrytelse stodo de små flickorna och stirrade på hvarandra. Aina var djupt sårad öfver att hon ej fick tala om Nils till sitt hjärtas belåtenhet, och Ejvor var utom sig af förargelse att kamraten vågade göra en anmärkning om lärarinnans utseende.

"Det är dessutom bra mycket vackrare att ha en lång näsa än en sådan trubbnos, som din", fortsatte Ejvor, som ej längre drog sig för att gå in på personligheter. "Du ser ut, som om du vore ritad i gröt, du —"

"Och du ser ut, som — som —"

"Ni se båda ut som små stygga flickor", hördes en röst från den öppna dörren. Flickorna svängde sig hastigt om och sågo till sin förskräckelse fröken Strömberg, som hört de upprörda rösterna, då hon gick genom korridoren, och nu kom för att se hvad som stod på.

"Hvad tvista ni om?" frågade hon allvarligt.

Ejvor slog ned ögonen och såg förlägen ut. Aina gjorde alldeles detsamma.

"Nå?"

Ejvor sneglade på Aina, hvilken gaf henne en blick tillbaka, som betydde: "Du är äldst — säg det du."

"Vi grälade bara om — om en näsa", sade Ejvor långsamt och tvekande.

"Om en *näsa*?"

"Ja, Aina tyckte den var för lång, och jag tyckte den var lagom, och det är den också", tillade hon lågt med en smått utmanande blick på kamraten.

"Och ni kunna verkligen bli ovänner för en sådan småsak?" sade fröken Strömberg förebrående. "Tycka ni inte själfva, att ni varit dumma?" fortsatte hon med ett lätt leende. "Skall jag säga er hvad som vanpryder ett ansikte i långt högre grad än en alltför lång eller alltför kort näsa? Jo, det är ett sådant uttryck, som jag nyss såg i bådas era ögon. Akta era ögon, små flickor, från att ofta få det uttrycket, annars kan det komma att för alltid stanna där. Tycka ni inte det vore ledsamt, om någon sedan sade: "O, så fula ögon de där flickorna ha!" Vore jag i ert ställe, skulle jag vara *mycket* rädd om mina ögon, så att de alltid förbli så klara, vänliga och glada, som Gud och alla goda människor vilja se dem."

Utan att stanna för att se hvad verkan hennes ord hade, gick föreståndarinnan vidare.

"Ni se precis ut, som om ni nyss fått höra en straffpredikan", ropade Greta, som kom rusande genom rummet och hastigt stannade vid åsynen af de två, som fortfarande stodo stilla midt emot hvarandra.

Ejvor såg upp och smålog.

"Det var åtminstone ingen otreflig straffpredi-

kan, eller hur Aina?" sade hon. Det onda lynnet var alldeles bortblåst.

Aina nickade, men såg ej riktigt glad ut.

"Hvad sade hon då?" frågade Greta, som mött föreståndarinnan.

"Hon sa' bara, att vi skulle skaffa oss vackra ögon", svarade Ejvor efter något funderande.

"Jaså, den konsten skulle jag inte ha något emot att lära mig."

"De bli vackra, om de äro snälla, sa' hon."

"Å—å, var det inte något annat", sade Greta i besviken ton och rusade vidare. Hon hade alltid brådtom.

"Mina bli väl aldrig vackra", suckade Aina.

"Men du är då också rysligt retsam ibland", tillade hon med en förestående blick på väninnan.

"Och du är så förskräckligt envis", genmälde denna raskt.

Twisten höll på att blossa upp på nytt, men då lutade sig Ejvor hastigt fram och sade:

"Får jag se på dina ögon, Aina."

Båda började skratta, och så voro de goda vänner igen.

V.

Ett besök.

"Vet ni af flickor, att det kommer främmande till middagen?" frågade Bet, då hon en söndagsförmiddag kom inspatserande i gymnastiksalen, där de stora flickorna voro sysselsatta med brefskrifning, utbyte af förtroenden eller läsning af roliga böcker. Predikan var läst, promenaden öfverstökad,

och nu hade de i det närmaste hela långa dagen att förfoga öfver. Trots deras ständiga ordande om hur härlig friheten från läxläsning och lektioner var, föreföllo dem söndagarna ganska ofta litet långa, och ett afbrott i enformigheten hälsades därför med stort jubel.

Endast en af dem mottog Bets underrättelse med tämligen surmulen uppsyn. Det var Hanna, som mumlade:

"Det är mycket bättre, när det kommer främmande på hvardagarna. På söndagarna få vi ju alltid efterrätt ändå."

"Hvem är det, som kommer?" ropade flera ifriga röster om hvarandra.

"Jo kapten Hallbergs, och kan ni tänka er, de ha med sig en löjtnant, som varit i *Kongo*."

"I *Kongo*!"

Ett ögonblicks andlös tystnad uppstod. En löjtnant var i och för sig en intressant personlighet, men en löjtnant som varit i *Kongo* var i deras tycke så godt som en världshistorisk person. Bets nyhet var verkligen förstklassig.

"O, så *intressant*! Hvad heter han? Är han ung? Har han varit med i krig? Ser han bra ut?"

Frågorna haglade om hvarandra, och Bet satte i komisk förtviflan händerna för öronen.

"Hur skall jag veta allt det där?" ropade hon.

"Jag vet inte en smul mer än hvad Mina" — det var ena husjungfrun — "berättade, och det har jag redan talat om."

Med ovanlig brådska lades de halfskrifna breffen in i portföljerna, och de roliga böckerna slogos igen. Flickorna hade fått viktigare saker att tänka på.

"Vet du inte ens när de komma?" frågade Greta med en blick på klockan.

"De äro redan här, kära du. Det var deras

släde vi sågo i allén, då vi voro uppe i Kvarnbacken, och nu sitta de uppe i salongen och dricka te."

Redan här! I hvilken stund som helst kunde det ju hända, att de kommo hit ned för att i föreståndarinnans sällskap göra den för besökande sedvanliga rondon genom lässalarna.

Annie var den, som först reste sig upp.

"Jag går upp och snyggas mig litet", sade hon till Greta.

"Du är ju redan så fin", invände denna med en beundrande blick på väninnans eleganta klädning och prydligt krusade lugg.

"Det hvita blusliffvet klär mig i alla fall bättre — jag tänker ta det."

"Kanske jag skall sätta på mig mitt blå?" undrade Greta tvekande.

"Ja naturligtvis. Kom nu, så gå vi."

Flera andra flickor reste sig upp för att följa exemplet. Det gafs minsann ej ofta tillfälle att visa sina finaste kläder.

Bet satt lugnt kvar och hvisslade sakta för sig själf.

"Kommer du inte med, Bet?" frågade Greta och vände sig om i dörren. Hon, Annie och Bet bodde tillsammans i tyska rummet.

"Tror du jag klutar på mig krimkrams för att det kommer litet främmande? Jag är för resten bra som jag är", sade hon och såg med en viss belåtenhet ned på sin söndagsklädning, som var så ny, att den ännu var både hel och fläckfri.

Lotte, som ej heller gjort min af att gå såg upp från sin bok.

"Du ser ut som en enrisbuske i håret", utlät hon sig med tydligt misshag.

"Än sedan då, det är just det, som är modernt. Ju rufsigare man är, dess bättre", förklarade Bet, i det hon körde alla tio fingrarna i håret och burade upp det ännu värre.

Lotte ryckte på axlarna.

"Gör som du vill; jag är van att alltid få skämmas för dig."

"Kära du, inte vet den där märkvärdige löjtnanten, att du och jag äro systrar", sade Bet tröstande. "Men gör det dig ett särskildt nöje, så nog kan jag gå och släta till mig i håret."

Hon reste sig gäspande.

"Än du själf då", tillade hon, "tänker du inte göra stor toalett som vi andra?"

"Min toalett är alltid sådan, att jag kan visa mig för hvem som helst utan att förändra den", svarade Lotte med värdighet. Och hon öfverdref ej; det kunde ej falla henne in att lämna sitt rum, förrän hela hennes lilla fornäma person befann sig i det prydligaste skick.

Bet såg på systemen med en viss beundran.

"Ja, du är märkvärdig, du Lotte. Jag vet inte hur du bär dig åt för att alltid se så fin och stilig ut."

"Det beror på, att jag aldrig glömmet, att jag skall uppfostras till en förnäm dam. När man är högvälboren, är det ens skyldighet att vara "chic"."

"Jag önskar jag hette Jönson", mumlade Bet, som ej satte det minsta värde på sitt namn. "Det är ett rysligt besvär att vara högvälboren, om man jämt måste ha det i tankarna, som Lotte."

Maria Nilsson, den tystlåtna nykomlingen satt kvar vid sin pulpet och fortsatte att skriva bref.

"Nå, skall inte du också sätta på dig någon grannlåt?" ropade Bet i förbifarten till henne.

"Jag har ingen bättre klädning än den här", svarade Maria lågt och kastade en skygg blick bort till Lotte, som alltid behandlade henne med stor öfverlägsenhet.

Hon var pensionens enda verkligt fattiga flicka, som på grund af släktskap med föreståndarinnan fått komma dit såsom frielev. I allmänhet voro

kamraterna nog grannlaga att ej låtsa om, att hon vistades där på andra villkor än de själfva, men några af dem behandlade henne dock med ett visst öfversitteri, som djupt sårade henne och hade till följd, att hon höll sig mycket för sig själf.

"Du är nätt och fin, som du är", sade Bet hastigt, ledsen öfver sin obetänksamma fråga.

När det ringt andra gången till middagen, och flickorna under lärarinnornas uppsikt stodo samlade i matsalen väntande på föreståndarinnan och hennes gäster, märktes det tydligt, att något ovanligt var på färde. De fnittrade och hviskade mer än vanligt och voro så ytterst fina, att lärarinnorna i tysthet begynte undra hvad fröken Strömberg mände säga om all denna elegans. Men då de själfva voro medvetna om att ha gjort några extra små tillägg i sin egen toalet, ansågo de sig ej ha någon rätt att göra anmärkningar om flickornas.

"Where is Bet?" frågade miss Headley efter att ha tagit en hastig öfverblick af de flickor, som voro i tur att sitta vid det bord, där engelska under veckans lopp var konversationspråket.

I detsamma öppnades tamburdörren, och den efterfrågade inträdde nästan till oigenkänlighet förändrad. Det krusiga håret var genomdränkt af vatten och så hårdt tillbakastruket från pannan, att huden nästan stramade. Den hängande flätan var så hårdt flätad, som möjligt och stadigt omknuten med ett bredt, eldrödt sidenband.

"Nej, men titta på Bet!" ropade Greta helt högt, och allas blickar riktades mot den unga flickan, som med den oskyldigaste uppsyn i världen promenerade fram till sin plats.

Glömda voro för ett ögonblick kaptten Hallbergs och löjtnanten från Kongo, och trots lärarinnornas energiska och ängsliga försök att afstyra ett opassande utbrott af munterhet, brusto alla flickorna ut i ett häjdlöst skratt.

"Ser jag inte nu pryddig och ordentlig ut, så kommer jag väl aldrig att göra det", hviskade Bet, då hon gick förbi systemen.

Lotte stod i begrepp att gifva ett dräpande svar, då dubbeldörrarna till salongen slogos upp, och fröken Strömberg trädde ut, följd af sina gäster.

Förvånad och misslynt öfver sorlet härute, stannade hon ett ögonblick på tröskeln, och så stor var hennes makt öfver de ungas sinnen — denna gång för öfrigt kraftigt biträdd af de främmandes närvaro — att munterheten ögonblickligt lade sig, och det blef dödyst i det stora rummet.

Under denna tystnad gingo de främmande fram till sina platser, utsatta för blickarna ur sextio blå, grå och bruna ögon, hvilka obevekligt följde dem under hela vägen.

Kapten Hallberg och hans fru, som flera gånger förut gästade Edsbro och kände de flesta af flickorna, åtminstone till namnet, genomgingo med lugn detta eldsprof och nickade gladt till svar på de nigningar hvarmed de hälsades af eleverna.

Värre var det för den stackars löjtnanten, som oförberedd på att intaga middagen i den gemensamma matsalen förskräckt ryggade tillbaka vid åsynen af alla dessa flickansikten, hvilka lika ifrigt vändes mot honom, som blommorna mot solen.

De få steg han hade att tillryggalägga fram till föreståndarinnans bord föreföllo honom milslånga. Blodet steg honom åt hufvudet, till sin häpnad visste han med ens ej hvar han skulle göra af händerna, och han, den elegante världsmannen, den orädda krigaren, som många gånger modigt sett döden i ögonen, darrade nu bokstafligen på benen.

För några skolflickors skull!

Bah! Han höjde blicken för att låta den med lugn likgiltighet glida öfver "barnungarna", men dessa obarmhäftiga unga ögon, som stirrade mot honom hvart han såg, krossade i spillror hans själf-

tillit och dref på flykten den lilla återstod af mod han ännu ägde kvar.

Med sänkt hufvud och blossande kinder gick han med stormsteg fram till sin plats och återvann ej själfbehärskningen, förrän en förstulen blick öfvertygat honom om, att flickorna vändt sin uppmärksamhet från honom till soppan, som nu serverades.

Under hela middagen hade han likväl en obehaglig känsla af att vara föremål för mer eller mindre ogynnsamma omdömen, och efteråt plägade han säga, att han "hellre ginge mot en fientlig armé, än ånyo utsatte sig för att bli beskådad af ett trettiotal nyfikna skolflickor."

"Jag tycker inte alls han ser ut som en löjtnant", hviskade Ejvor till Aina.

"Jag vet inte riktigt hur en löjtnant skall se ut", svarade Aina uppriktigt.

"Jo, lång och ståtlig och som om han ville slåss när som helst. Den här ser nästan rädd ut, tycker jag."

Ejvor visste ej hon, att en trettiondedel af hans 'rädsla' hade hon själf på sitt lilla samvete.

"Så stilig han ser ut", sade Annie halfhögt till Greta och kastade en beundrande och svärmisk blick på den unge mannen. Hennes hjärta var mycket lätt antändt, och hon frossade redan i tankarna i en olycklig kärleks alla kval. "Tänk, så vacker han måste vara i sin uniform! Vore jag gosse, blefve jag utan minsta tvekan officer."

"Du, som skriker bara du får se en spindel!" utbrast Greta ringaktande. "Men du tycker om all slags grannlåt du", tillade hon tämligen hvasst, ty hon hade spillt soppa på sitt nya bluslif och måste på något sätt ge luft åt sitt dåliga flynne.

"Tack skall du ha", sade Annie och slog en knyck på nacken, hvarefter hon ej bevärdigade vän-

innan med ett enda ord vidare under hela mid-dagen.

"För min del, kan jag ej tänka mig en ljufvare död än döden på slagfältet", menade Lisa, som svärmade för en liten kadett.

"Girls, yon must speak english, or not speak at all", förmanade miss Headley.

"Titta på engelskans lugg", hviskade Greta till Lisa, "hon har friserat sig à la Kongoneger i dag för att göra intryck på löjtnanten."

Af någon oförklarlig anledning var den lilla lifliga engelskan ej omtyckt af flickorna. Visst är, att oaktadt miss Headleys synbara ansträngningar att bli populär, misslyckades hon häri.

Det behöfs, tyvärr, endast att några af de ledande flickorna inom en skola, vända någon ryggen, så följer ofta hela skaran efter. Lotte och således äfven Lisa tyckte att miss Headley ej var tillräckligt "fin", Bet och Greta funno henne tillgjord, och därmed var domen fälld öfver den stackars lilla lärarinnan, som ej med vett och vilja ville göra ens en mask ondt. Det finns inga så grymma som obetänksamma skolflickor, och den, som är utsatt för deras hänsynslösa skämt och begabberi, har blott den trösten, att flicktycken äro oberäknliga och att stämningen helt raskt kan slå om, så att den som är i onåd ena dagen, kan den nästa vara skolans förklarade favorit.

Slöjdlärarinnan, fröken Lindström, som satt i närheten af Greta hörde anmärkningen och gaf henne en tillrättavisande blick, men Lisa skrattade. Greta tyckte om att narra sina kamrater att skratta.

"Hedda", den benämning hvarunder miss Headley gick bland flickorna — "höll på en hel timme i dag med att göra sig fin", fortsatte Greta utan att bry sig om dennas uppmaning att tala engelska eller slöjdlärarinnans förebrående ögonkast. "Hon tror, att alla herrar äro förtjusta uti henne."

I lycklig okunnighet om hvad som yttrades om henne, underhöll miss Headley ett lifligt samtal med Lotte, som gärna begagnade sig af tillfället att briljera med sin kunskap i engelska språket — beroende af att hon haft en engelsk bonne — men fröken Lindström sade halfhögt och strängt:

"Du borde blygas, Greta. Om du understår dig att vidare tala så om miss Headley, får du ögonblickligt lämna bordet och jag anmäler för fröken Strömberg hvad du sagt."

"Var så god", genmälde Greta näbbigt. Osämjan med Annie och fläcken på bluslifvet hade försatt henne i ett ytterst dåligt humör, och hon brydde sig ej det ringaste om hvad hon sade, men fröken Lindström höll sin blick så stadigt fästad på henne, att hon slutligen blef generad. Hon vred sig oroligt på stolen, rodnade och bet sig i läppen samt kunde slutligen ej afhålla sig från att gifva lärarinnan ett bönfällande ögonkast, som af henne besvarades med en lätt nick.

Efter middagens slut fingo de äldre flickorna till de yngres afund följa lärarinnorna och de främmande in i salongen, där kaffe serverades.

Fröken Strömberg, som händelsevis kom att kasta en blick på Bet, rynkade ögonbrynen. Om det var något hon afskydde, var det hvarje slags öfverdrift, och hon ansåg det vara ett prof på ovanlig djärfhet af Bet att offentligt våga uppträda såsom en karrikatur af sig själf. Mycket missnöjd gick hon fram till den unga flickan.

"Hvarför har du kammat ditt hår till den grad vanprydande?" frågade hon strängt.

"Lotte tyckte att jag var så rufsigt, och då tänkte jag —"

"Passa på att narra kamraterna skratta vid ett högst olämpligt tillfälle", inföll föreståndarinnan, som nu förstod anledningen till den bullrande skrattsalva hon hört strax före middagen. "Gå strax upp

på ditt rum och kom ej ned, förrän ditt hår är torrt och kammadt på vanligt sätt."

Bet såg förbluffad ut, men lydde utan invändningar. Det var ej hennes sätt att opponera sig mot dem, som makten hafva, men då hon gick förbi systemen, mumlade hon:

"Ser du nu, att det åtminstone här i skolan är meningen att vi skola uppträda såsom Gud skapat oss. Har han gett oss burrigt hår, få vi inte försöka göra det rakt."

"Gör dig inte dummare än du är. Ha vi rakt hår, så få vi krusa det, vet du väl. Men en *fin* flicka gör sig aldrig skyldig till några öfverdrifter, det är bara detta fröken Strömberg och *jag*" — med betoning — "vilja lära dig."

Annie slog sig ned för sig själf i ett hörn, i hopp att den unga löjtnanten skulle förbarma sig öfver henne.

Men däraf blef intet.

Till hennes och de andra flickornas stora förundran styrde han, som nu återvunnit själfbehärsksningen, sina steg till miss Headley och inledde med henne en liflig konversation på engelska, hvilken på det högsta tycktes roa och intressera honom.

Fröken Lindström gaf Greta ett menande ögonkast, och den unga flickan såg tämligen snopen ut. Tänk, att i fulla tio minuter få tala med en löjtnant — en löjtnant som varit i Kongo!"

Miss Headleys aktier stego betydligt och utan att hon själf hade en aning om anledningen, gjorde flera flickor under de närmast följande dagarna tydliga försök att närma sig henne. Följden häraf blef, att de kommo till insikt om hur verkligt godhjärtad hon var, och det dröjde ej länge, innan allmänna opinionen vände sig och alla spetsiga anmärkningar om den unga engelskan upphörde af sig själfva.

Det var endast fröken Lindström, som visste

att miss Headley från början hade Kongolöjtnantens artighet att tacka för denna glädjande förändring, men det aktade hon sig att tala om för någon.

VI.

Ett dödsbud.

"Ellen Lundstedt är sämre", sade Hanna dagen därefter, då hennes klass var samlad till franska lektionen. "Jag var på kontoret nyss, då fröken Strömberg ringde på till Elgbacka, och sedan talade hon om, att Ellen var mycket dålig. Hon har visst nervfeber eller något sådant."

"Tänk, om hon dör!" utbrast Greta med en lätt rysning.

"Hon blir nog snart bra", menade Bet, som naturligtvis visste, att helt unga flickor dö ibland, men ej kunde tänka sig, att någon af hennes egna kamrater kunde duka under för en sjukdom.

"Och när hon kommer upp igen, får hon så vackert lockigt hår", inföll Annie. "Jag har en kusin, som fick så vackra lockar efter nervfebern."

Mademoiselles inträde gjorde slut på samtalet, men under dagens lopp upptogs det mer än en gång.

Det blef snart känt inom hela skolan, att Ellen Lundstedt var illa sjuk, och hon som under sina friska dagar gått sin väg så tyst och obemärkt fram, blef med ens den, kring hvilken flickornas tankar opphörligt kretsade. Om de fått följa sin håg hade telefonen knappt fått ett ögonblicks hvilas un-

der denna dag, så ifriga voro de att göra sig underrättade om kamratens hälsotillstånd.

Vid morgonbönen följande dag, såg föreståndarinnan mycket allvarlig ut och då de sedvanliga bönerna voro lästa och psalmen sjungen, satt hon till flickornas undran kvar på sin plats.

"Innan vi gå till vårt arbete", sade hon, "har jag en uppmaning att ställa till er, mina flickor. Jag har nyss fått underrättelse om att Ellens sjukdom ytterligare förvärrats och att föga hopp finnes om hennes vederfående. Låt oss nu, när vi alla äro församlade uppsända en innerlig bön till Herren öfver lif och död, att han ger henne hälsan åter, eller att han —" här darrade hennes röst, — "om han annorlunda beslutat, må gifva henne en fridfull och salig död."

Allas händer knäpptes, allas ögon tårades, då föreståndarinnan med några ord anbefalldes den unga flickan i Guds händer, och denna morgon var det en tyst och allvarlig skara, som gick att börja sitt arbete för dagen.

Det var först efter promenaden under frukostloftet, som den tryckta stämningen begynte gifva vika för en mer hoppfull. Hur många ha ej varit lifsfarligt sjuka och tillfrisknat! Och Ellen, som var så stor och stark, helt visst skulle hon bli bra. Ett par timmar hade det varit så ovanligt tyst i det stora huset, men nu hördes åter dörrar smällas igen, glada röster i korridorerna och dansande steg i trapporna.

Visst skulle Ellen bli frisk, och när hon en gång komme tillbaka till skolan, skulle hon få ett så hjärtligt mottagande, att hon aldrig kunnat drömma om någonting så festligt. Det hade redan sjätte klassisterna gjort upp. Utan att vilja högt erkänna det för hvarandra, voro de ledsna öfver att så ofta ha försummat Ellen, och den ifver hvarmed de nu

planlade om hennes mottagande, förrådde deras hemliga samvetsagg.

"Vet du, jag börjar riktigt längta efter Ellen", sade Hanna i förtroende till Maria under trelöfvet. "Hon var ändå bra snäll och försökte aldrig vara kvick på andras bekostnad, som många andra."

Detta lilla sidohugg var ämnadt åt Greta, som satt vid sin pulpet, så fördjupad i en bok, att hon hvarken hörde eller såg. Annars hade hon nog ej blifvit svaret skyldig, ty ett bland hennes största nöjen var att reta Hanna, emedan detta var så lätt gjordt.

"Ja, visst är hon snäll", instämde Maria med en lätt suck, ty ingen af flickorna, med undantag af godmodiga Bet, hade varit så vänlig mot henne, som Ellen.

"Men du brydde dig visst inte mycket om henne förut?"

"Nej, det kan väl hända, för hon var alltid så allvarlig och förbehållsam, men det var ändå något pålitligt hos henne. Man kände-sig riktigt trygg i hennes sällskap."

Maria såg förvånad ut. Det hörde också till det ovanliga, att Hanna uttalade sig i så berömande ordalag om någon kamrat. Hon visste ej själf hur det kom sig, men i dag tänkte hon mycket mer på den sjuka klasskamraten än på sin egen viktiga lilla person. Och så var det också med alla de andra; visserligen skötte de sitt arbete som vanligt, men Ellens namn hade aldrig så ofta varit på deras läppar, som just denna dag.

Vid läxläsningen på kvällen mellan 7—8, då fräulein Haiden hade "surveillansen" hos småflickorna, hvilkas stora klassrum låg på ena sidan af den långa korridoren midt emot kontoret, ringde det i telefonen.

Dörren stod på glänt, så att ringningen tydligt hördes in i ettan. Alla sågo upp från böckerna,

till och med fräulein höjde lyssnande hufvudet. Det var ej vanligt, att någon ringde på till Edsbro vid denna tid på dagen.

"Det är bestämdt från Elgbacka!" utbrast Ejvor förskräckt. "Tänk om —"

"Mach die Thür zu, Ejvor", sade lärarinnan hastigt.

Ejvor lydde motvilligt, och fräulein var glad, då klockan strax därefter ringde till kvällen, ty det var henne omöjligt att längre förmå flickorna att hålla tankarna fästade vid läxorna.

De rusade uppför trappan till matsalen, och innan föreståndarinnan kom ut, bestormades lärarinnorna med frågan:

"Hade de telefonerat från Elgbacka? Var Ellen sämre? Var hon kanske bättre? Hvem hade tagit emot sista telefonbudet?"

Men på alla dessa spørsmål fingo de ej annat svar än att föreståndarinnan ensam varit på kontoret mellan 7—8, och att ingen sedan dess talat med henne.

Allas ögon riktades mot salongen hvarifrån de väntade få se fröken Strömberg utträda. Men denna gång kom hon tamburvägen, alltså direkte från sitt enskilda rum, hvilket annars sällan inträffade vid denna tid, ty timmen före kvällen plögade hon vanligtvis tillbringa i salongen i sällskap med de af lärarinnorna, som voro lediga.

Under den korta måltiden var föreståndarinnan allvarlig och fåordig, men detta var ej ovanligt, då hon hade mycket att tänka på. Hvad hon yttrade till lärarinnorna kunde flickorna naturligtvis ej vid sina bord uppsnappa, men då hon ej högt nämnde något om Ellen, hoppades de att telefonbudet ej kommit från hennes hem, eller åtminstone ingen underrättelse anländt om hennes ytterligare försämring.

"Usch, vet du, jag tycker det är så kusligt i

kväll", sade Ejvor till Aina, då de gingo ned till bönen.

"Det beror väl på, att det snöar och stormar så rysligt", svarade Aina. "Jag tycker också det är kusligt, då det tjuter så där kring knutarna."

"Tror du, att det är bara därför?" frågade Ejvor med en viss lättnad.

"Ja, hvad skulle det annars vara, om du inte läst någon spökhistoria?"

Nej, det hade Ejvor inte.

"Jag tycker det är särskildt tomt efter Ellen i kväll", sade Bet med en blick på kamratens tomma plats.

"Du och hon voro väl aldrig mycket tillsammans?" anmärkte Annie litet förvånad.

"Nej, men jag tycker i alla fall det är otrefligt, att någon plats i vår klass skall stå tom."

"Ja, det förstås. Men jag måste ändå bekänna, att Ellen inte alls är i min stil. Hon ser så klumpig ut och alla hennes kläder äro förskräckligt illa sydda. Kan ni tänka er, att hennes mamma använder en vanlig tarflig landtsömmerska, och ändå äro de nästan rika. Är man rik skall man också se ut, som om man vore det. Hvad har man annars för roligt af sina pengar?"

"Kläder ä' bara strunt, tycker jag", utlät sig Bet med stort förakt. "Sådana har man bara på sig för att se anständig ut och inte frysa, men böcker, det är något annat, det. Vore jag rik, köpte jag så många böcker jag hann med att läsa."

"Böcker kan man ju få låna", invände Hanna, som också ville ha sitt ord med. "Då finns det bra många andra saker, som jag hellre skaffade mig, om jag hade godt om mynt."

"Ja, choklad och kakor, och ondt i magen till exempel", sade Greta, kastande böckerna huller om buller i sin pulpet under sökande efter psalmboken.

"Du försöker alltid vara kvick, du, fast det

lyckas så sällan", sade Hanna med en knyck på nacken. "Du —"

"Tyst flickor, nu kommer fröken Werner", förmanade Lotte, skolans primus och ordningens upprätthållarinna före jourhavande lärarinnans ankomst.

"Så sent hon kommer i dag", mumlade Lisa.

Fröken Werner gick långsamt fram till katedern, och när hon lät sin sorgsna blick långsamt glida öfver bänkraderna, förstummades sorlet af sig själf, och flickorna sutto tysta och allvarliga.

Den tryckta stämningen, som med korta afbrott härskat hela dagen, lade sig åter tung öfver dem, och det gick något liknande en suck af lättnad genom rummet, då föreståndarinnan inträdde och fröken Wallin spelade upp psalmen:

"Så går en dag än från vår tid
Och kommer aldrig mer;
Och än en natt med Herrans frid
Till jorden sänkes ned."

Högtidliga och allvarliga klingade de unga rösterna. Den vackra aftonpsalmen, som de så många gånger sjungit liknöjdt och tanklöst, ryckte dem i kväll med sig. Kanske berodde detta på, att fröken Wallins förspel varit så ovanligt innerligt, vemodigt och vackert, att alla, till och med Hanna, den mest omusikaliska i hela skaran lade märke därtill.

Greta, som förstulet blickade bort till lärarinnorna ryste lätt. Hon tyckte, att de sågo så besynnerligt dystra och nedstämda ut, men kanske detta kom sig af, att skuggan föll så mörk borta i deras vrå.

Fröken Strömberg satt med handen öfver ögonen, och då orgeln tystnade, behöll hon några ögonblick samma ställning. Då hon slutligen såg upp, var hon mycket blek, men det var med sin

vanliga lugna och blida stämman hon läste den korta betraktelsen, följd af bönen i psalmboken för onsdagsaftonen.

Men rösten darrade märkbart, och hon måste göra ett par korta uppehåll, då hon kom till slutorden:

”Och när jag en gång skall sänkas i dödens, liksom nu i sömnens sköte, och min bräckliga hydda skall sönderfalla; Allsmåttige, uppehåll mig då i den sista stunden, hör min tysta suck, och låt mig i Jesu namn stilla insomna i dina faderliga armar. — Amen! —”

“Men om den stilla dödens bud
I denna natt jag hör,
Det är min tröst, att din, o, Gud,
Jag lefver och jag dör!”

Åter höjdes de klara rösterna, och andäktigare och mer samfaldt än i kväll hade flickorna aldrig deltagit i sången. Fröken Rönström, sånglärarinnan kunde ej underlåta att gifva dem ett gillande ögonkast, men till flickornas förundran hördes ej i afton hennes starka, vackra röst, som annars så säkert ledde sången.

Det var vanligt, att föreståndarinnan omedelbart efter sista psalmversen steg ned från katedern, hvarefter flickorna i en lång rad nigande defilerade förbi henne och lärarinnorna, men förgäfves väntade man nu på, att hon skulle gifva tecken till uppbrott.

Efter ett par minuters tystnad, under hvilken de unga ansiktena allvarligt bidande voro höjda mot henne, sade hon långsamt och högtidligt:

”Flickor, jag har ett budskap att meddela er, som ni måhända redan äro beredda att höra, ett för oss alla smärtsamt budskap. Den plats bland eder, som nu en tid stått tom, skall ej mer intagas af den unga flicka, som sist innehåft den, ty Ellen

Lundstedt behöfver ej vidare besöka någon jordisk skola." —

Hon gjorde ett kort uppehåll, ty ett sakta sorl af bestörtning gick genom salen. Underrättelsen kom visserligen ej fullt oväntadt, men den var likväl i denna stund nästan ofattbar för de unga.

"Vår högste läromästare", fortsatte föreståndarinnan med darrande röst, "har behagat flytta henne upp i en högre klass, där Han själf skall undervisa henne i sin vishet och kunskap. Bland hennes sista ord voro dessa: "hälsa kamraterna!" —

Åter en kort tystnad, bruten af dämpade snyftningar. "Jag vet", återtog fröken Strömberg med stadigare röst, "att hon ej bland er intog någon framskjuten plats, därtill var hon för blyg och anspråkslös, men hennes inflytande var, eder måhända ovetande, dock stort, ty där hon fanns närvarande, trufdes ej gnabb och kif, och jag är förvissad om, att ingen af er, mina flickor, har att minnas ett ovänligt och sårande ord från hennes läppar. Ni veta hvad det står skrifvet om de fridsamma: sådana höra Guds rike till, och dessa besitta redan här på jorden en makt så hög och stor, att de tilltvinga sig aktning och tillgifvenhet utan sådana små hjälpmedel, som munvighet, ett ledigt och elegant umgängessätt och fina kläder."

Flera af flickorna rodnade starkt och sänkte hufvudet. Hur kunde fröken Strömberg veta, att det var just bristen på dessa små hjälpmedel, som så ofta kommit dem att rycka på axlarna åt den i djupaste mening älskvärda unga flickan, som de aldrig mer skulle få återse?

"Vi, Ellen Lundstedts lärarinnor", slutade fröken Strömberg rörd, "kunna vid hennes bår med full sanning vittna, att hon samvetsgrannt fyllt sina plikter mot oss, och ni, hennes kamrater, skola helt visst ej förneka, att ni i henne ägde en god och trofast vän. Och ha ni att förebrå er, att ni ej

rätt uppskattade henne, må då vissheten om att hon aldrig tänkte ondt om er, lända er till tröst och på samma gång till maning att hvar och en i sin mån akta och värda hennes minne genom att om möjligt bli sådan, som hon var: fördragsam, grannlaga och kärleksfull."

Tårarna runno strida utför föreståndarinnans kinder, då hon nu reste sig upp.

Alla de närvarande följde hennes exempel, och högtidligt och vördnadsfullt, som om hon tilltalat en öfver henne själf högt stående person, tillade hon:

"Vårt tack till dig, Ellen, för det goda föredöme du gifvit, för det vackra och blida minne du lämnat oss. Må vi alla, stora som små, lära oss att bli tåliga och milda, såsom du var det under din korta lefnad, så skola vi en gång mötas i det rike, hvilket hör de saktmodiga, fridsamma och renhjärtade till. — Herren välsigne oss och bevara oss, Herren upplyse sitt ansikte öfver oss. Herren vände sitt ansikte till oss och gifve oss en evig frid. I Gud Faderns, Sons och den Helige Andes namn. Amen."

Hon steg långsamt ner ur katedern, och stod väntande på flickorna, som högt snyftande dröjde kvar på sina platser.

Lisa gaf Lotte en sakta knuff.

"Fröken Strömberg väntar", hviskade hon.

Det var första gången den korrekta Lotte glömde sin rättighet, att såsom skolans primus i spetsen för kamraterna göra sin eleganta nigning för föreståndarinnan.

"Gå först du", hviskade hon tillbaka.

"Det går inte an", svarade Lisa förskräckt, och oupphörligt förande näsduken till ögonen, lämnade Lotte sin plats och gjorde med nedslagen blick sin nigning, följd af hela den sorgsna unga skaran. Föreståndarinnans ord hade trängt till allas hjärtan, och många voro de, som i denna stund bittert sak-

nade Ellen och förebrådde sig, att de ej visat henne större vänlighet. Att budskapet om hennes död skulle nå dem just denna tid på dagen bidrog att ytterligare nedstämna dem, ty döden föreföll dem dubbelt så hemsk och afskräckande i denna aftonstund, då skuggorna smögo sig mörka och långa i korridorerna och stormen framkallade en mångfald obehagliga ljud. Snyftande togo de god natt af hvarandra, och ingen af dem tordes gå ensam upp på sitt sofrum, fastän de ej kunde uppgifva någon orsak för sin rädsla.

"Tror du Ellen kan se oss?" sade Greta till Bet, då de klädde af sig.

"Det kan nog hända, men jag gissar hon inte bryr sig så mycket om att hålla ögonen på oss, som aldrig egentligen brydde sig om henne", svarade Bet med mycken själföförelse i rösten. "Hon är nog hellre hos sina föräldrar och syskon."

"Jag är så ledsen, att jag inte ville gå med henne under promenaden den enda gång hon bad mig om det", och vid minnet af Ellens blygt bedjande blick och nedslagna min vid det tvära afslaget, begynte Gretas tårar rinna på nytt.

Bet sväljde gråten, som steg henne i halsen.

"Jag minns en vers, som lyder så här", sade hon sakta:

"O, älska då du älska kan,

O, älska, då du älska får.

Det kanske komma skall en dag,

Då du i sorg vid grafvar står."

"Den kunde just passa att sätta upp i alla rum, så komme vi kanske lättare ihåg att vara vänliga mot hvarandra."

"Du är alltid vänlig ändå, du", sade Greta nästan afundsjukt.

"Det beror nog ofta på, att jag tycker det är så besvärligt att bråka", svarade Bet ångerköpt vid

tanken på de många gånger hon i tysthet tillvitat Ellen att vara dum och tråkig och att hon aldrig sökt hennes sällskap.

Annie satt på sängkanten med ena skon i handen och blicken svärmiskt riktad mot ljuset.

"Det måtte ändå vara ljuft att dö ung och slippa undan livvets bittra pröfningar", mumlade hon halfhögt.

"Prata inga dumheter", snäste Greta. På sista tiden hade de båda väninnorna fallit in i den fula ovanan att snäsa hvarandra. "Tacka i stället Gud, att du får lefva och ha det bra. Hvad vet *du* om livvets bittra pröfningar?"

Annie kastade en djupt förebrående blick på väninnan.

"Sitt hjärta^s hemliga sorger anförtror man ej åt någon", sade hon högtidligt. "Allra minst åt en pratmakerska, som du", tillade hon hvasst.

"Ja, ditt dumma kärlekspjäsk kan du gärna ha för —"

"O, älska, då du älska kan", smågnolade Bet.

"Tack, skall du ha Bet", ropade Greta, och springande fram till Annie gaf hon henne en hjärtlig kyss.

"Vi skola vara vänner, som förr, vill du inte det?" hviskade hon.

Annie besvarade varmt kyssten.

"Det var rätt, flickor", sade Bet gillande. "Inte voro vi särskildt vänliga mot Ellen, men tycka ni, som jag, skola vi försöka godtgöra det med att i stället vara vänliga mot hvarandra. Då kan det ju hända, att hon ibland också ser med glädje ned på oss från himmeln."

Fräulein hade ej hjärta att i kväll afbryta flickornas samtal eller yrka på att de skulle tala tyska, och så var det äfven i de andra sofrummen. Flickorna fingo fritt uttala sina tankar och lätta sitt hjärta för hvarandra, och många voro de goda

föresalser, som denna afton fattades, och många de deltagande tankar, hvilka kretsade kring det rum, i hvilket Ellen inslumrat i sin sista, fridfulla sömn.

VII.

Födelsedagen.

Dagarna efter Ellens död och begrafning voro flickorna i allmänhet mycket allvarliga och stillsamma och utmärkte sig isynnerhet för en ovanlig vänlighet och uppmärksamhet mot hvarandra, hvilket om icke närmaste anledningen därtill varit så sorglig, naturligtvis varit ett glädjande tecken.

Men tiden gick, och de talade ej längre såsom i början med dämpad röst om den döda flickan. Hennes namn nämndes alltmera sällan och numera alltid företrädt af ett beklagande "stackars". Ju mer glädje de tyckte, att lifvet hade att bjuda, ju större njutning deras nöjen och upptåg beredde dem, dess mer beklagade de Ellen, som så tidigt ryckts bort från allt detta. De hade så svårt att tro, att hon kunde ha det bättre och vara lyckligare än de själfva.

"Man kan väl inte vara mer än glad från morgon och till kväll uppe i himmeln, och det är jag ju redan här på jorden", anmärkte Greta en dag eftertänksamt, då samtalet rört sig kring den döda flickan. "Det finns väl ingen större lycka än att ständigt vara glad, tycker jag."

Bet satt och funderade en stund.

"Vet du hvad jag tror", sade hon därpå. "Här på jorden kan man ju aldrig vara säker på någonting. Om man också, som du säger nästan alltid

är glad, kan man likväl inte vara säker på, att det skall räcka beständigt. Alltid har man något att oroa sig för. Men uppe hos Gud behöfver man aldrig vara rädd, att glädjen skall taga slut, och inte heller behöfver man oroa sig för, att något ondt skall hända dem man håller af. Det är just den där säkerheten och tryggheten, som gör att lyckan måste vara fullkomlig däruppe."

Greta svarade ej. Hennes tankar, som sällan länge dröjde vid någonting hade redan tagit en annan riktning.

"Nu få vi kanske inte dansa på fröken Strömbergs födelsedag i morgon", sade hon.

"Jo, det få vi", lugnade henne Annie. "Men annars vore det ingen förlust att låta bli. Det är inte roligt att dansa med andra än herrar."

"Tycker du?" utbrast Greta. "Jag tycker själfva dansen är rolig, jag", tillade hon, men ångrade sig ögonblicket därefter, ty hon visste, att denna be-kännelse måste förefalla Annie ytterst "barnslig".

Annie ryckte på axlarna; hon tänkte precis hvad Greta gissade.

"Det hörs, att du aldrig varit på någon riktig bal", sade hon i öfverlägsen ton, "annars skulle du inte resonera så enfaldigt. För min del vet jag intet härligare än att sväfva fram i valsen, förd af en skicklig och elegant kavaljer."

Greta såg beundrande på väninnan — hon gjorde ju intryck af att vara en ung dam, som upp-levat så mycket mer än de andra kamraterna.

"Jag stod i dörren en kväll och tittade på, när det var bal hemma hos oss", sade Bet. "Mamma trodde, att vi sofvo, men jag hade tiggat och bedt vår bonne att jag skulle få gå ner, och då lät hon mig stå en stund i serveringsrummet och se på. Alla voro så fina, och det var fullt upp med blommor och ljus, och regementsmusik var det också, så att det gick nog bra att dansa, men jag trött-

nade snart på ståten. Flickorna snörpte på munnen och sågo så tillgjorda ut, och herrarne voro så petiga och slickade, att det riktigt kliade i fingrarna att få ruska om dem litet. Och så dumt, som de pratade! Ett par satte sig alldeles vid dörren, där jag stod, och först trodde jag de talade om någonting mycket vackert och poetiskt, ty hon såg så smäktande upp på honom, och han såg så högtidlig ut, men så hörde jag honom säga: "jag försummar inte gärna balerna här i huset, för deras supéer äro så goda", och så läspade hon: "ack ja, och buffeten är så utsökt", och då blef jag snopen, må ni tro, och gick och lade mig igen. Att folk skall tala om mat, då de se ut, som om de hölle på med kärleksförklaringar, tycker jag är förargligt."

"Jag har hört balkonversationer, som varit *förtjusande*", inföll Annie och såg ut, som om kärleksförklaringar ej fattats, där hon varit med.

"Jag tror i alla fall inte, att jag kommer att ha roligt på några baler", återtog Bet. "Det är bestämdt mycket trefligare att få dansa här på söndagseftermiddagarna, då vi inte behöfva spöka ut eller sjäpa oss på något sätt. För resten tycker jag bäst om att vara kavaljer själf, för då får jag styra precis, som jag behagar."

"Hör du Greta", sade Annie halfhögt, "du slipper ju vara med på tyska lektionen i dag, eftersom du har hufvudvärk?" Alltsedan posten kom, hade Annie sett ovanligt förströdd ut, och Greta hade lagt märke till, att hon flera gånger läst om ett bref, som hon bar instucket mellan knapparna i sitt klädningslif.

"Ja, jag har fått lof att lägga mig en stund."

"Att du inte redan lagt dig, om du har så rysligt ondt, att du inte kan vara med om nästa lektion", anmärkte Hanna med en misstänksam blick på Greta, som sanningen att säga ej såg mycket lidande ut.

"Jag går när jag vill", svarade Greta med värdighet och vände sig åter till Annie.

"Kom med mig upp på engelskan, jag har öfverspelning där."

"Det törs jag inte; jag får inte lägga mig på någon annan säng än min egen, vet du väl."

"Jag *måste* tala med dig om en sak, och både fräulein och Hedda ha lektion, så att vi få vara ostörda. Mitt hela väl eller ve beror på, att jag får tala med dig."

Dessa rörande ord och en bedjande blick ur Annies stora blå ögon drefvo Gretas alla betänkligheter på flykten.

"Men då måste du skynda dig med hvad du har att säga", hviskade hon. "Jag har inte så värst ondt i hufvudet, men jag har glömt läsa på tyskan, och om fräulein sedan frågar, om jag verkligen legat, så vill jag kunna svara ja, förstår du väl."

Då det ringde till lektionen, tog Annie Ravinas etyder och gick upp i engelska rummet för att spela öfver.

I många af sofrummen voro gamla pianon placerade för att flera af flickorna samtidigt skulle kunna spela öfver utan att störa hvarandra.

Det vore osantt att påstå, att de gamla instrumenten voro välljudande, men till ersättning för deras brister fanns i salongen ett utmärkt godt pianino, vid hvilket alla större och viktigare uppspelningar försiggingo.

Äfven i musiklärarinnornas rum och matsalen funnos goda instrument, men pianot öfverträffade dem alla, och den flicka fanns icke, som ej med största vördnad, för att icke säga bäfvan, vidrörde dess glänsande tangenter.

Pianot i "engelskan" var skrälligast af dem alla, men användes flitigt af eleverna, emedan det var så "lättspelt".

Annie som var verkligt musikalisk och alltid

spelade öfver mycket samvelsgrannt, undvek det likväl helst, men i dag hade hon utvalt det, emedan engelska rummet låg så aflägsset, att hon där i ostörd ro kunde få anförtro Greta hvad hon hade på hjärtat.

Hon hade ej spelat många takter, förrän dörren till tyska rummet sakta sköts upp och Greta inträdde, nyfiken att höra hvad väninnan hade att säga.

"Jag har fått ett bref i dag", sade Annie, som strax lämnade etyterna åt sitt öde.

"Ja, jag såg det. Var det från din syster?"

"Nej, det var från kusin Ernst", svarade Annie med en lätt rodnad.

Greta blef mycket intresserad. Kusin Ernst, som gick på Karlberg hade många gånger utgjort flickornas samtalsämne, och åtskilliga dunkla händelser som Annie gjort om sitt hjärtas kung med flera poetiska liknelser lät Greta förmoda, att Ernst var väninnans hjälte i verkliga lifvet; inom diktens värld hade hon legio, förty de voro många.

"Är han riktigt frisk nu?" frågade Greta deltagande, ty hon visste, att kusinen legat rätt illa sjuk i influensa.

"Ja, i det närmaste, men doktorn tycker, att han bör hämta mer krafter och andas litet landluft, innan han åter börjar läsningen, och därför fick han förlängd permission och har nu några dagar varit på Nyholm hos Silfverörns."

"Nyholm, det ligger ju på andra sidan vår vik!" utbrast Greta. "Att han inte varit och hälsat på dig än!"

"Nej, han vet, att fröken Strömberg inte tycker om, att några andra släktingar än ens föräldrar och syskon komma och hälsa på under terminen. Det är för resten kitsligt af henne, ty ens kusiner kunna många gånger vara bra mycket trefligare än till exempel ens bröder."

Hon tystnade ett ögonblick och fortsatte därefter smått förlägen:

"Han vill emellertid bra gärna träffa mig, kan du förstå, och nu föreslår han, att — att vi skola mötas i morgon i skymningen vid slutet af trädgården. Han åker skridsko öfver isen."

Ett möte mellan två älskande med inga andra vittnen än månen och de tindrande stjärnorna! Greta kunde ej tänka sig någonting mer romantiskt, men hur skulle det tillgå?

"Vi få ju inte gå ut, sedan det blifvit mörkt", sade hon fundersamt.

"Nej, det vet jag väl, men nu ännar jag i alla fall göra det, och du kan ju vara snäll och följa med; jag törs inte gå ensam."

"Jag!"

Greta blef så häpen, rädd och förtjust, att hon tungt föll ned på närmaste stol.

"Ingen behöfver få reda på det, för han är nere vid trädgårdsgrinden precis då dansen börjat", fortsatte Annie, "och då blir det inte svårt att smyga oss bort en stund utan att någon märker det. Det är tur, att det är fröken Strömbergs födelsedag i morgon, annars hade jag aldrig kunnat —"

"Ja, men vet du, jag törs inte", sade Greta, som nu funderat närmare på saken. "Du får allt gå ensam —"

"Du är en kruka", förklarade Annie oartigt. "Hvad är det för ondt i att prata med sin kusin tio minuter, om jag får fråga?"

"Nej, inte är det något ondt i det", medgaf Greta, "men jag tycker inte om att narra fröken Strömberg. Hon sade en gång, att hon litade på oss i sådana saker, och då tycker jag det vore skamligt af oss att svika hennes förtroende."

"Bevars, hvad du blifvit samvetsgrann", hånade Annie och spelade några takter, ty hon tyckte, att

någon gick i trappan. "Annars är du just inte rädd hvarken för plikter eller bannor", tillade hon.

"Nej, det är en annan sak. Sådant kan man knappt akta sig för ibland, och det förstår hon också. Dessutom sker det inte bakom ryggen på henne, men att i smyg —"

"Prata inga dumbheter. Om du är slarfvig eller näsvis eller något dylikt, får hon naturligtvis veta det, och då blir hon ledsen, men det här får hvarken hon eller någon annan reda på, och hvad hon inte vet, kan hon väl inte bli ond öfver. Jag *måste* träffa Ernst, och om jag inte kommer, tror han, att jag inte bryr mig om honom, och det skulle krossa mitt hjärta, kan du väl förstå. Men har du inte lust att göra mig den lilla tjänsten, så låt för all del bli. Jag behöfver bara ge Hanna en påse karameller, så följer hon gärna med mig, om det så vore ända fram till Nyholm."

Annie började på nytt sin etyd, och det gamla pianot skrällde och stönade under den ovärsamma behandlingen.

Greta funderade en stund. Det var väl ändå ej så farligt att trotsa förbudet och gå ut och spatsera sedan det blifvit mörkt. Men hur skulle hon kunna se fröken Strömberg i ansiktet, sedan hon svikit hennes vänliga förtroende? Men det gällde ju också att vara tjänstaktig mot en kamrat, och tänk, om Annie vände sig till Hanna i stället? Då kunde hon, Greta, lika gärna själf följa med och bespara åtminstone Hanna ett ondt samvete. Annie blefve för öfrigt helt säkert aldrig mer i lifvet vän med Greta igen, ifall hon sade nej, och detta afgjorde saken.

"Jag följer väl med dig då", sade Greta, och fastän det tydligt hördes, att medgifvandet gafs motvilligt, blef Annie så glad, att hon sprang upp och kysste väninnan. Och Greta tyckte, att Annie var så söt i denna stund med sina strålande ögon och

djupa gropar i kinderna, att hon nästan kände sig lycklig att bland alla kamraterna vara den enda, som ägde Annes fulla förtroende.

Tidigt påföljande morgon utsändes de små bjudningskortet till lärarinnorna, och då flickorna stodo i begrepp att lämna matsalen för att gå till dagens första lektion, häjdades de af föreståndarinnan.

"Tack för er inbjudning", sade hon vänligt. "Men för att ej taga bort någon tid i eftermiddag från er dans, flytta vi fram tiden till klockan tolf och jag skall med största nöje infinna mig. Efter morgonlektionerna och första lektionen efter midnatten äro ni lediga till läxläsningen i kväll."

"Tre hurra för fröken Strömberg!" ropade Bet entusiastiskt, och flickorna hurrade af hjärtans lust.

Fröken Strömberg nickade vänligt leende till tack. Denna öfverlagda hyllning var henne kärare än alla planlagda ceremonier till firande af hennes födelsedag.

Efter hemkomsten från promenaden blef det ett spring i trapporna, ett sorl af glada röster, och i de olika klassrummen prasslade papper och osade lack.

Greta satt vid sin pulpet och pluggläste på de verser hon författat.

"De äro så dumma", sade hon missmodigt till Annie, som såg ovanligt nervös ut och tyckte, att hon adrig upplefvat en så lång förmiddag.

"Å, de äro nog bra", sade Annie likgiltigt. "Tänk, om det blir yrväder i eftermiddag", hviskade hon därpå oroligt.

"Än se'n då? Jaså, det var så sannt, det!" och Greta såg helt bekymrad ut. Hon hade för en stund glömt hvad som skulle hända på eftermiddagen och blef nu helt missnöjd öfver att nödgas påminna sig det. "Du har alldeles förstört den här dagen för mig", tillade hon klagande, "den roligaste dagen under hela terminen!"

"Tyst", varnade Annie, "än är det, som du vet, inte för sent att säga till Hanna."

Men det ville Greta likväl ej.

På slaget tolf voro alla flickorna iklädda sina bästa klädningar och samlade i salongen.

På ett stort bord lågo alla paketerna uppraddade, och Lotte, som af hela skolan, med undantag af sjätte klassen, blifvit utvald att hålla festtalet hade svikits af sitt vanliga förnäma lugn och såg varm och upprörd ut.

"Jag bryr mig inte om att läsa upp mina dumma verser", sade Greta, som omöjligt kunde hålla sig stilla. "Hvad skall det för resten tjäna till, när Lotte ändå skall hålla tal?"

"Du förstår väl, att det är gentilt, att vår klass består sig ensam med ett tal, och det till på köpet på vers", sade Bet uppmuntrande.

"När du gjort dig så mycket besvär med att skrifva ihop någonting, vore det synd att inte läsa upp det", inföll Hanna, som gärna unnade Greta litet ängslan i sin afundsjuke öfver att denna blifvit utsedd att stränga sin lyra till föreståndarinnans ära.

Dörrarna till salongen öppnades, och fröken Strömberg trädde in, följd af alla lärarinnorna.

"Så söt hon är i dag", hviskade Annie med en förstulen nick mot festföremålet, som för att glädja flickorna satt på sig en elegant ljus klädning.

"Ja, det är hon visst", instämde Greta i be-
dröflig ton, "det är bara gement af oss —"

"Tyst, nu börjar Lotte."

Flickorna ordnade sig i en halfcirkel kring bordet. Lotte tog högt rodnande till ordet:

"Emedan jag är skolans primus, har jag af kamraterna fått det ärofulla uppdraget att till fröken Strömberg framföra allas våra vördnadsfulla och varma lyckönskningar. Vi hoppas, att fröken måtte få upplefva många lyckliga år, och att de unga damer som utgå från frökens berömda pen-

sion aldrig må förgäta hur mycket de ha fröken att tacka för. De små gåfvor vi härmed bedja att få öfverlämna till vår afhållna föreståndarinna äro ringa bevis på hur högt vi värdera henne."

Med en djup nigning drog sig Lotte tillbaka in i ledet.

Flickorna kände sig stolta öfver sin kamrat, som i deras tycke så värdigt och elegant tolkat deras känslor, men fastän fröken Strömberg tackade med några hjärtliga ord, såg hon dock ej fullt nöjd ut. Kanske hon tyckt bättre om, ifall orden varit mindre väl laggda och mindre stelt framsagda. Kanske hon föredragit, att det lilla talet varit bristfälligare, hjärtligare och barnsligare.

Nu var det Gretas tur.

Med en blick på kamraterna, som om hon gått till slaktbänken, steg hon fram till bordet, gjorde en liten tvär nigning och snöt sig högljudt, hvar efter hon började:

"Mina kamrater ha hittat på, att de skulle ha ett tal för sig själfva" — fnitter bakom henne — "och eftersom de inte kunna skrifva vers, och jag inte kan skrifva prosa, tyckte de det var bäst, att jag försökte sätta ihop ett par verser."

Fröken Strömberg smålog och såg betydligt gladare ut än nyss.

"De äro rysligt dumma", fortsatte Greta, ("det behöfver du inte tala om själf", hviskade Lisa bakom henne) "men jag kunde inte sätta ihop några bättre, och jag hoppas fröken är snäll och ursäktar. Så här låta de:

"En högtidsdag i dag vi fira,
Som — som —"

Greta stammade, hostade och tog åter sin tillflykt till näsduken, men kunde ej påminna sig ett ord vidare.

"Det var det jag visste", mumlade hon, fumm-

lade i fickan och drog upp ett skrynkligt papper, som hon vecklade upp. Och nu läste hon med en snällågsfart, som åter kom fröken Strömberg att draga på munnen:

“En högtidsdag i dag vi fira,
Som vi tyvärr, ej kunna sira
Med blommor, ty det vinter är.
Men önskingar dess fler vi skänka
Om allt hvad godt ni själf kan tänka.”

”Ja, så kunde jag inte hitta på mer i den versen”, förklarade hon, och nu skrattade alla högt, med undantag af den unga skaldinnans klasskamrater, hvilka ej sågo fullt belåtna ut.

Greta, som nu återvunnit sin säkerhet, fortsatte:

“Vår lilla gåfva värdes taga
Vi hoppas den må er behaga
Och sprida ljus på eder stig.
Vår glädje vi däri skall finna
Om den får eder jämt påminna
Om huru högt vi älska *dig!*”

Fröken Strömberg klappade Greta på axeln och såg så förnöjd ut, att Greta blef pionröd af förtjusning och begynte tro, att verserna voro riktigt vackra.

Men medan föreståndarinnan och lärarinnorna togo gåfvorna i betraktande, ryckte Hanna Greta i armen och hviskade:

”Hvarför kallade du henne först för ”ni” och sedan för ”du”? Det lät så fänigt.”

”Det där begriper du inte”, förklarade Greta öfverlägset, ty när ingen anmärkning gjorts från allra högsta ort, behöfde hon ej taga emot sådan af kamraterna. ”Sådana små friheter tillåta sig för öfrigt alla skalder, och jag måste ju ha ett rim på ’stig’.”

"Hvem tänkte på, att jag behöfde en ny arbetslampa?" frågade föreståndarinnan och betraktade med glad öfverraskning den vackra gåfvan.

Ett ögonblicks tystnad uppstod.

"Det gjorde Ellen", sade Bet därpå sakta och allvarligt.

Fröken Strömbergs ögon fylldes af tårar, och Bet och några af de andra flickorna lade märke till, att hennes blick ofta hvilade på lampan, som om den varit henne kärast af allt hvad hon hade fått.

VIII.

Hur födelsedagen slutade.

När det på eftermiddagen ringde till kaffet, var det en ifrig och stojande skara, som rusade upp för trappan. Först godt kaffe med skorpor, saffransbröd, och tre sorters småbröd — det visste Hanna berätta, ty hon hade hört sig för hos hushållerskan — och sedan två timmars dans! Man kunde vara glad för bra mycket mindre!

"Nej, men Annie, hvarför har du inte satt skor på dig?" frågade Lisa som händelsevis kastade en blick på Annies fötter och såg, att hon hade höga knäppkängor.

Annie rodnade, hon var lyckligtvis ej van att narras.

"Bevara mig väl, det har jag alldeles glömt!" utbrast hon helt högt. "Om någon af lärarinorna frågar efter mig, kan du vara snäll och tala om, att jag gått för att sätta på mig skor."

Hon gick några steg mot dörren, men vände

därpå om och sade i likgiltig ton till Greta, som hela tiden hållit sig i hennes närhet:

"Du kan gärna följa med, så slipper jag gå ensam upp i tyskan."

"Tyckte du inte det där var bra påhittadt af mig?" hviskade hon, då de sprungo uppför trappan. "Nu kommer ingen att fråga efter oss på en god stund."

Greta nickade, men var alltför upprörd och andfådd att kunna svara.

Nere i tamburen stannade de och lyssnade, men allt var tyst och stilla. Alla voro samlade uppe i matsalen, hvarifrån de första tonerna af "Nella Gondola" strömmade ut genom den öppna dörren.

Flickorna ryckte till sig sina mössor och långa kappor och smögo sig därpå försiktigt ut genom porten, som de sakta stängde.

Månen stod högt på himmeln, stjärnorna tindrade, och snön knarrade under flickornas fötter, då de sprungo kring flygeln och in i trädgården. I skydd af träden stannade de för att andas ut, och Greta, som vändt sig om, knuffade väninnan i sidan.

"Titta så vackert", hviskade hon.

Och den stora, rikt upplysta byggningen, de med rimfrost öfverdragna träden och den frusna sjön, kransad af hög vacker granskog, bildade i det starka månskenet en vacker tafia.

"Det är bara för ljust", mumlade Annie. "Någon kan så lätt få se oss."

"Det är väl också meningen, hur kan du annars få träffa Ernst?" frågade Greta, som kände sig lifvad af den friska aftonkylan. "Nu först tycker jag det är riktigt lustigt", tillade hon, då de fortsatte sin promenad längs den breda trädgårdsgången, som på ena sidan kantades af höga buskar.

"Tänk, om han inte kommer!" hviskade Annie, som däremot var känslig för temperaturskillnaden och började plågas af dystra aningar.

"Det står någon nere vid grinden", sade Greta lugnande. "Det är nog han."

Med högt rodnande kinder påskyndade Annie stegen, ty äfven hon tyckte sig igenkänna sin kusin. Nu trädde den mörka gestalten fram ur skuggan, klart belyst af månskenet. Alla tvifvel voro skingrade, och glömsk af sin värdighet, som "ung dam" begynte Annie springa.

"Ernst!"

"Annie!"

"Du var bra snäll, som kom" voro de första ord som växlades, och Greta stod försjunken i beundran af de vackra unga människorna, som föreföllo så glada att träffa hvarandra.

Men när hon tyckte att första glädjen öfver återseendet borde ha lagt sig, tog hon ett par steg fram för att bli presenterad. Detta ingick likväl alldeles icke i Annies program. Hon behöfde Gretas sällskap under vägen, men icke här, och utan en blick på väninnan stack hon sin arm i kusinens och drog honom med sig längre bort.

Djupt sårad svängde Greta sig om på klacken för att gå sin väg. Hon ville visst icke låna sin hjälp till några dumheter, då Annie kunde vara så själfvisk, att hon ej ens brydde sig om att presentera henne för Ernst, fastän Greta så ofta nämnt, att hon längtade att få göra hans bekantskap. Men när hon kastade en blick uppåt gången, tyckte hon sig se ett mörkt föremål skymta mellan träden och tordes därför ej röra sig ur stället. Frusen och förargad men likväl nyfiken stod hon därför kvar, men ej ett ord kunde hon uppfatta af det lifliga samtal, som fördes. Om hon hört hvad som sades, hade detta emellertid varit en stor missräkning för henne, ty Ernst talade om sin influensa och hvad han roat sig med på Nyholm, och Annie hörde andäktigt på och skrattade emellanåt och pratade som en vanlig uppsluppen femtonåring. Det var blott i en-

samheten hon hängaf sig åt sina svärmerier, och lät sin fantasi gifva de alldagligaste ord den dju-paste betydelse.

Hon tyckte bra om sin kusin, och han tyckte bra om henne, men att i inbillningen och inför Greta ej framställa detta hemliga men annars oskyl-diga möte såsom högst romantiskt var mer än lilla fröken Annie kunde förmå sig.

Och därför stod nu Greta och ondgjordes öfver att hon ej kunde höra ett enda af de ömma ord hon trodde växlades, och lofvade sig själf dyrt och högtidligt, att detta var det första och sista hem-liga möte hon skulle låta öfvertala sig att skänka sitt skydd.

"Så'na stora öron han har", mumlade hon hån-fullt, ty hennes lynne sjönk med den yttre tempe-raturen, som tvang henne att stampa med fötterna och blåsa i fingrarna. "Han är nog också en åsna, som alla andra kadetter, för resten", hvilken högst orättvisa anmärkning bevisar, att Greta nått det stadium af dåligt lynne, då man talar mot sitt bättre vetande. I sitt normala tillstånd hyste hon en varm beundran för krigsmakten både till lands och vatten.

Nu stannade kusinerna. Ernst tog upp kloc-kan, och Greta hörde ett lätt utrop från Annie.

"Så hon sjäpar sig, den gåsen", fnös Greta. "Om jag bara tordes skulle jag gå ensam tillbaka, så finge hon reda sig på egen hand, men det är nog bäst, att vi äro två, ifall någon får se oss."

Hon lutade sig framåt och spände upp ögonen, ty nu förde Ernst Annies hand till sina läppar, hvarpå han lyfte på mössan och med snabba steg skyndade ned mot sjön.

"Nå, jag må säga", mumlade Greta, "det där såg i alla fall gentilt ut."

Hon tittade ned på sin egen blåfrusna hand och undrade om någon af hennes många kusiner

skulle ha lust att kyssa den. Nej, det var föga troligt; de tyckte i allmänhet bäst om att nypas och rycka henne i den tjocka hårflåtan.

Hon stördes i sina funderingar af hastiga steg, och då hon såg upp, stod Annie framför henne, varm och strålande glad.

"Han var förtjusande, som vanligt", sade hon känslofullt. "Tack skall du ha, som följde med mig."

"Och tack skall du ha, som låtit mig stå här, som ett spektakel ett par timmar", fråste Greta och begynte med stormsteg gå uppför gången.

"Kära du, det var bara tio minuter. Ernst —"

"Det är bara i angenämt sällskap tiden går så där fasligt fort."

"Är du ond?" utbrast Annie oskyldigt och tvärstannade.

"Jag undrar hur glad *du* vore, om du fått stå för dig själf och frysa. Jag begriper inte, hvarför du skulle narra mig med, när du inte ens var så höflig, att du presenterade mig för din herr kadett."

"Snälla du, det tyckte jag inte var värdt, när vi hade så kort tid på oss —"

"Nu går jag emellertid direkte till fröken Strömberg och talar om alltsammans! Att stämma möte med kadetter, usch Annie, att du inte blygs!"

"Det var min kusin, som stämde möte med mig, och du är riktigt elak, och jag kommer aldrig i lifvet att så mycket som titta åt dig, ifall du skvallrar för fröken Strömberg."

Annie halfgrät af rädsla och förtrytelse och såg ej alls ut, som en ung dam.

"Tyst, det är någon som kommer", hviskade Greta och grep Annie hårdt i armen.

I kröken af trädgårdsgången syntes verkligen en kvinnlig gestalt, insvept i en vid kappa, hvars stora rutor tydligt urskildes i månskenet.

"Fröken Wallin!" utbrusto båda flickorna half-

högt och kröpo hastigt in bland buskarna, ty på flykt var ej att tänka.

Den gamla musiklärarinnan plögade ofta taga en liten eftermiddagspromenad fram och tillbaka just på denna trädgårdsgång, och denna kväll hade hon af det vackra månskenet lockats att göra den litet senare än vanligt.

Flickornas halfkväfda rop nådde otydligt fram till henne, och hon stannade hastigt, vändande hufvudet än åt ena, än åt andra sidan liksom vädrande någon fara i luften. Stackars fröken Wallin, en trettioårig lärarinns erfarenhet hade lärt henne att ständigt vara på sin vakt, ty "man kan aldrig veta hvad skolflickor kunna hitta på", var ett af hennes favorituttryck.

Men då allt förblef tyst och stilla omkring henne, och hennes närsynta ögon ej märkt när flickorna kröpo in bland buskarna, fortsatte hon sin promenad. Hon var ett mönster af ordentlighet i allt, och då hon på förhand bestämt sig för att gå ner till grinden, innan hon vände om, kunde det ej falla henne in att låta hindra sig af en sådan småsak, som ett obestämdt ljud.

Men i detsamma hon närmade sig buskarna, där flickorna sutto gömda, började Greta visa tecken till den högsta förtviflan.

"Jag måste nysa", hviskade hon ångestfullt.

"Stryk dig på näsan, så går det kanske öfver", hviskade Annie tillbaka, gripen af den rysligaste oro.

Men det föreslagna medlet hjälpte ej. I samma ögonblick fröken Wallin passerade förbi, tog hon förskräckt ett skutt åt sidan. En ljudlig nysning, som kom från busksnåret hade så när skrämt henne från förståndet.

"Är det någon där?" ropade hon förfärad.

"Det behöfver hon väl inte fråga", mumlade Greta förargad, men likväl fnittrande vid tanken på lärarinnsans förskräckelse.

"Hvad göra ni i buskarna, flickor?" frågade fröken Wallin strängt, då hon fick syn på olycks-kamraterna.

"Plocka berberis", svarade Greta, hvilkens mod växte med faran. Hon och Annie lämnade nu sitt gömställe och gingo fram på den månbelysta gången.

"Den här tiden på dagen?" sade fröken Wallin misstänksamt. "Hvad tänka ni på? Ni veta ju, att ni inte få gå ut, sedan det blifvit mörkt."

"Ja, men det är inte mörkt nu", invände Greta med en blick upp mot den stjärnströdda himmeln.

"Var inte näsvis, det råder jag dig." Vändande sig till Annie fortsatte lärarinnan i mildare ton: "tala nu sanningsenligt om hvad ni ha för er här-ute, ty ett barn kan väl begripa, att ni inte gått ut för att plocka berberis."

"Snälla fröken, det var så varmt inne och så vackert ute, och då tyckte vi, att det inte var så farligt, om — om vi smöge oss ut en liten stund", stammade Annie. "Vi ha inte varit längre än ned till grinden."

"Och ni utsätta er för bannor och måhända nedsatt sedebetyg, endast för att beundra det vackra månskenet, som ni lika väl kunna se från fönsterna? Det kunna ni ej inbilla mig, men eftersom ni inte vilja tala sanning, måste jag öfverlämna åt fröken Strömberg att söka förmå er därtill."

Glömsk af att ännu några famnar återstodo till grinden, vände lärarinnan hastigt om för att utan dröjsmål frambära sin rapport till föreståndarinnan, men Annie ställde sig hindrande i vägen.

"Snälla fröken, gör oss inte olyckliga", bad hon halfgråtande. "Fröken har ju själf gått ut för att det är så vackert, och då kan väl inte fröken undra på, att vi också läto förleda oss att ta en liten promenad. När det är så här strålande månsken, vet jag inte något härligare än att gå ut och

gå", tillade hon med en känslfull blick upp mot himlahvalfvet.

Fröken Wallin, som själf var svärmiskt anlagd, såg något blidare ut. Detta oemotståndliga behof att i Guds fria natur njuta af dess skönhet, tilltalade henne, men ett svårt brott var begånget mot ordningsreglorna, och hon ansåg det vara sin skyldighet att bemöta de felande med oböjlig stränghet.

"Är du Greta en lika stor naturvän?" frågade hon.

"Jag följde bara med för att Annie inte tordes gå ensam", svarade den tilltalade sanningsenligt.

"Eftersom det är fröken Strömbergs födelsedag, vill jag ej nu göra henne ledsen", fortsatte lärarinnan efter ett kort eftersinnande. "För öfrigt hoppas jag, att ni äro nog rättänkande att själfva erkänna er förseelse inför henne. Jag lämnar er därför betänketid tills i morgon afton, men om ni då inte lättat ert samvete inför henne är det min plikt att underätta henne om ert tilltag. Det gör mig verkligen ondt, att ett par af de stora flickorna kunnat göra sig skyldiga till ett sådant brott mot ordningsreglorna. Ni borde komma bättre ihåg, att skolans anseende till stor del beror just på ert uppförande."

Hon svepte kappan tätare omkring sig och gick långsamt uppför gången utan att någon af flickorna vidare för sökte hindra henne.

De stodo en stund stilla och tittade efter henne, till dess kölden åter gjorde sig förnimbar och satte deras motvilliga ben i rörelse.

"Jo, nu har du ställt till det bra", sade Greta, både rädd och ond.

"Jag? Det var ingen, som tvingade dig att följa med", svarade Annie förargad. "Hon må för resten gärna skvallra; det är så likt henne att gå omkring och spionera på oss."

"Det gjorde hon väl ändå inte", sade Greta, hvil-

kens dåliga humör dock ej dödat hvarje skymt af rättskänsla. Om jag inte nyst, hade hon inte sett oss. Nu beror det bara på hvilket som är bättre: att låta henne skvallra eller själfva tala om alltsammans för fröken Strömberg."

"Tror du jag är så enfaldig och berättar det själf?" frågade Annie. "Och du kan naturligtvis inte vara så lågsinnad och feg, att du förråder mig?"

"Nej, det vill jag ju inte göra", medgaf Greta nedslagen. "Å, hvarför skulle Ernst narra dig till de här dumheterna?"

"Han har inte narrat mig, och det är inga dumheter, och dessutom är jag villig att underkasta mig hvilka lidanden som helst endast för medvetandet att ha gjort honom glad. Hvad betyda några gamla dumma ordningsreglor i jämförelse med detta?"

Så snart Annie anslog denna ton var Greta besegrad. Sedd i detta ljus var deras förseelse icke allenast ursäktad utan till och med berättigad, och utan vidare invändningar följde väninnan martyren upp på "tyskan" för att byta om skodon och ordna sin dräkt. Då de en stund därefter inträdde i matsalen, där dansen var i full gång, var det ingenting i deras utseende, som förrådde det äfventyr de nyss haft.

Men Greta lyckades ej återfå sitt goda lynne, och det var med en viss afund hennes blick följde Annie, som dansade så lifligt och gladt, som om hennes samvete ej var betungadt af den minsta skuld.

"Hur är det med dig, min flicka?" ljöd en vänlig röst bredvid Greta, och då hon såg upp, mötte hon fröken Strömbergs litet forskande blick. "Mår du inte bra, eftersom du krupit in för dig själf i en vrå och inte dansar?"

"Jo tack, det gör jag nog", ty hon var ej fullt säker på sin röst.

"Då gör du mig en glädje, om du dansar", fortsatte föreståndarinnan. "Jag ville gärna se endast glada ansikten omkring mig i dag."

Greta fick tårar i ögonen och vände hastigt bort hufvudet. Bannor hade hon kunnat uthärda, men vänlighet förkrossade henne i denna stund. Rädd att förråda sin rörelse, reste hon sig hastigt upp.

"Jag skall dansa nu", sade hon sakta, fick fatt i första bästa flicka och valsade ut, följd af föreståndarinnans smått oroliga blick. Det var ej svårt för henne att se, att skolans gladaste flicka af en eller annan orsak förlorat sitt goda humör. Men när Greta dansat ett hvarf, släppte hon helt ogeneradt sin dam.

"Du är så tung, som en mjölsäck", förklarade hon mer uppriktigt än artigt, "och här är så varmt, att jag går ner i ettan för att svalka mig."

Det där om "mjölsäcken" gjorde åsyftad verkan, ty den lilla flickan kände sig alltför förnärmad att erbjuda sitt sällskap. Greta gick därför ensam utför trappan, tittade in i ettan för att förvissa sig om att ingen fanns där och skyndade därpå in på kontoret, som var upplyst, men tomt. Hon drog försiktigt igen dörren efter sig, ringde upp till växelstationen och begärde Nyholm, som till hennes stora glädje var ledigt.

"Kan jag få tala med sergeant Sundberg?" frågade hon, rädd att han ej ännu hunnit tillbaka.

Efter några ögonblicks väntan, hörde hon en frisk röst ropa hallå.

"Det är Greta Reuter", sade hon brådskande. "Jag var nyss med Annie nere i trädgården för att möta er. En af lärarinnorna fick se oss, och nu blir det ett förfärligt spektakel, och vi veta inte hvad vi skola taga oss till."

En låg hvissling hördes, hvarpå några ord yttrades.

"I morgon kväll får föreståndarinnan reda på alltsammans, om vi inte dessförinnan själfva tala om det", svarade Greta. "Men nu går visst någon i trappan — Skall ni klarera saken, sade ni? Å, så snäll ni är! Men hur skall ni kunna —"

Hon afbröt sig hastigt och ringde af i detsamma kontorsdörren öppnades.

"Hvad gör du där?" frågade Hanna misstänksamt, i det hon stack in hufvudet. Hon hade hört att någon talade i telefonen, och med sin vanliga nyfikenhet ville hon taga reda på hvem det var.

"Pratade med en bekant", svarade Greta kort. Den sista timmens själsspänning hade gjort henne nervös.

"Men du vet väl, att du inte får —"

"Får — får — får kan du vara själf", snäste Greta, som ej tvekade att slunga ut en hur dum ordlek som helst bara för nöjet att afspisa kamraten, och med näsan i vädret marscherade hon förbi Hanna ut ur rummet.

Efter dansens slut vidtog supén, som dagen till ära var dukad i gymnastiksalen, men hur det var hade hvarken Greta eller Annie smak för någon af de goda saker som vankades. och ju större vänlighet fröken Strömberg visade dem dess mer ledsna sågo de ut, ty till och med Annie begynte tycka, att några minuters samtal med Ernst ej uppvägte den oro, hon sedan måste utstå.

Gretas enda tröst var Ernsts löfte om hjälp följande dag, och så stort var hennes förtroende till det unga officersämnets förmåga, att hon hoppades det bästa. Om detta sade hon likväl ingenting till Annie. Det var hennes lilla hämd för att väninnan dragit henne med in i sitt olofliga äfventyr.

IX.

"Snälla fröken, förlåt!"

Det var dagen därpå under engelska öfversättningslektionen för svensk lärarinna, hvilken sjätte och sjunde klassen hade gemensam, som det upptäcktes, att Bet var frånvarande.

"Hvar är Bet?" frågade Lotte halfhögt och med en viss oro i rösten.

"Hon sitter på fröken Strömbergs rum", hviskade Lisa tillbaka.

"Hvad har hon nu gjort?" undrade Lotte. De två kamraterna sutto med hufvudet så djupt nedböjdt öfver "Ivanhoe", att det såg ut, som om de uppmärksamt följt med Marias knaggliga försök att på prydlig svenska skildra den sköna Rowenas alla behag.

"Under frukostloftet tog hon orgelduken och lade på Pälle" (— Pälle var fröken Strömbergs häst), "och så red hon grensle på vattentunnan till stallet, sedan Kalle kört upp vatten."

"Hvad tänkte Kalle på, som lät henne göra det?"

"Hon gaf honom visst en slant. Det var flera flickor, som sågo på och hade roligt åt henne."

"Lotte fortsätter", sade lärarinnan hastigt, ty hon tyckte sig höra några misstänksamma ljud från bortre bänken.

Det dröjde något, innan Lotte kom underfund med hvar hon skulle börja öfversätta, men sedan detta lyckats henne, öfversatte hon stycket så flytande, att lärarinnans missnöje med hennes ouppmärksamhet snart försvann.

"Fröken Strömberg råkade emellertid få se henne från sitt fönster", fortsatte Lisa hviskande,

då Lotte slutat sitt stycke, "och följden blef, att hon nu sitter i arrest tills middagen."

"Jag kan inte begripa hvarför Bet alltid har så dumma påhitt", mumlade Lotte. "Hon —" En undrande blick från lärarinnan kom henne att tystna.

Då lektionen led mot sitt slut hördes bjällerklang i alléen, och strax därefter körde en elegant släde fram till trappan. Alla flickorna reste sig till hälften och sträckte nyfiket på halsen, ty det hörde till ovanligheten, att ett åkdon med livréklädd kusk visade sig vid Edsbro. De, som besökte pensionen kommo vanligen i förhryda, enkla ekipage från den närliggande lilla staden.

"Sitt stilla flickor", sade fröken Werner strängt.

Tillsägelsen åtlyddes, dock icke utan lågt mummel och missnöjda miner. Greta, som satt närmast fönstret och igenkänt släden, rodnade starkt.

"Såg du, hvem det var?" frågade Hanna, som satt bredvid henne.

"Ja, det var visst fru Silfverörn på Nyholm", svarade Greta kort.

"Hvad i all världen kan hon vilja?"

"Göra visit hos fröken Strömberg, kan du förstå", sade Greta, men i tysthet upprepade hon frågan. Var det den af Ernst utlofvade hjälpen, som kom i fru Silfverörns person?

Hon kastade en hastig blick bort till Annie, men denna, som ej anade någonting satt lugn och oberörd.

En halftimme därefter åkte fru Silfverörn åter sin väg, och då ingenting ovanligt förspordes, begynte Greta tro, att gårdagens äfventyr ej föranledt hennes besök.

Men hvarför syntes ej Ernst till? Tänk, om han endast narrat henne! Då återstode intet annat än att gå direkte till fröken Strömberg och bekänna allt, ty att utsätta sig för skammen att denna ge-

nom musiklärarinnan skulle få reda på hvad som händt, ville hon ändock ej.

"Hur tänker du göra, Annie?" frågade hon, medan de gjorde sig i ordning till sista lektionen före middagen.

"Med hvad då?"

"Tänker du tala om det där, du vet?" Greta föredrog att yttra sig i sväfvande ordalag, ty Hanna fanns i närheten.

"Hvarför skulle jag det?" frågade Annie tillbaka och spärrade upp ögonen.

"Det kan ju hända, att fröken Wallin ångrar sig, och då behöfver fröken Strömberg inte få veta något om hela saken."

"Men om hon inte gör det?"

"Då är hon en gammal otäcka."

"Ja, det kan väl så vara", medgaf Greta mot sitt bättre vetande, "men vi råka likafullt illa ut."

"Fundera inte på det där nu", sade Annie glädtigt. Hon hade nyss fått en hatt, som klädde henne utmärkt och var följaktligen vid godt lynne. Om det värsta hände och föreståndarinnan visade henne sitt stränga misshag, så kunde dock ingen taga från henne den vackra hatten.

Greta såg, att det tjänade till intet att rådpläga med väninnan, men det var henne omöjligt att följa Annies råd, och under den följande lektionen var hon så förströdd och ouppmärksam, att hon fick bakläxa och dömdes att läsa den under eftermiddagsloftet.

Strax före middagen kom Hanna upprusande på tyska rummet, där hon träffade dem hon sökte. Annie stod framför spegeln och krusade luggen, och Greta låg med nedslagen min raklång i sin säng. Hur kom det sig, att Ernst ej hållit sitt löfte?

"Fröken Strömberg vill, att ni två strax skola komma upp till henne", ropade Hanna med viktigt

min och nästan andlös efter sin språngmarsch upp-
för trapporna.

Väninnorna kastade en skrämde blick på hvar-
andra, men nu gällde det att visa en storartad själf-
behärskning. Om Hanna finge minsta aning om
hvad som var på färde, skulle det inom en timme
vara känt öfver hela skolan, det hade erfarenhe-
ten lärt dem.

"Sade hon inte hvad hon ville?" frågade Annie
med låtsad likgiltighet.

"Nej, men hon såg sträng ut och sade, att ni
skulle komma strax."

"Det är bäst vi gå då", sade Greta undergifvet.

"Ja, det är nog bäst", instämde Hanna. "Det
måtte vara fråga om någonting riktigt viktigt, efter-
som hon såg så allvarsam ut", tillade hon med en
viss skadeglädje, ty hon var tillräckligt skarpsynt
att lägga märke till den oro kamraterna sökte dölja.

"Tror du hon vet någonting?" frågade Annie,
då hon och Greta halfsprungo genom korridoren.

"Nej, det tror jag knappt; fröken Wallin lof-
vade ju att inte säga någonting förrän i kväll",
svarade Greta, som ej ville säga något om Ernst,
och för öfrigt ej trodde, att han hållit sitt löfte.

Utanför föreståndarinnans dörr stannade de ett
ögonblick, ty fastän de intalade sig, att de ej hade
någonting att frukta, lämnade deras onda samvete
dem ingen ro.

"Det är bäst att göra pinan kort", sade Greta
plötsligt beslutsamt, men den knackning på dörren
hvarmed hon beledsagade sina ord var icke förty
mycket svag och tveksam.

"Stig in!"

Var det inbillning, eller ljud ej den annars så
vänliga rösten kärft och befallande?

Fröken Strömberg satt i sin soffa. När flic-
korna inträdde lade hon från sig boken, och en
kort stunds tystnad rådde, hvarunder de unga brotts-

lingarna vändades inför föreståndarinnans forskande blick.

"Ha ni ingenting att säga mig?" frågade hon plötsligt.

Annie såg upp med ett misslyckadt försök att se oskyldigt frågande ut, men Greta sträckte ögonblickligt vapen.

"Hur vet fröken?" utbrast hon förskräckt utan att bry sig om Annies varnande knuff.

Föreståndarinnan for med handen öfver munnen för att dölja ett lätt småleende.

"Vet hvad?"

"Att — att vi voro ute utan lof i går afton?"

"Hvarför voro ni så olydiga?" Det var tydligen fröken Strömbergs mening att tvinga dem att bekänna allt.

"Det var så vackert månsken", stammade Annie. Att föreståndarinnan hade reda på deras ofofliga promenad var ej svårt att förstå, men till full bekännelse kunde Annie ej förmå sig, förrän hon förvissat sig om att undflykter voro lönlösa.

"Jag trodde inte Annie, att du brukade narras", sade fröken Strömberg strängt. Annie hängde hufvudet och teg.

Vändande sig till Greta upprepade hon sin fråga:

"Hvarför voro ni så olydiga?"

"Hvarför frågar fröken så där, när fröken vet allt?" utbrast Greta alldeles utom sig.

Ett sakta fnitter hördes från inre rummet, hvars dörr stod på glänt.

Föreståndarinnan gick lugnt bort och stängde den, hvarpå hon åter tog plats i soffan.

"Ja", återtog hon allvarligt, "jag vet verkligen alltsammans, men jag ville se, om ni ej själfmant skulle erkänna er förseelse. Fru Silfverörn har varit här i dag på sergeant Sundbergs begäran och berättat hvad ni själfva bort omtala för mig. Det

gjorde mig ondt att höra att ni afsiktligt brutit mot skolans ordningsreglor, men det gör mig ännu mer bedröfvad, att jag så illa tycks fylla min plats här, att mina flickor sakna det förtroende för mig, som annars helt visst förmått dem att ärligt och uppriktigt bekänna sina felsteg för mig. Det är min skyldighet och önskan, att under skolterminerna vara er i mors ställe, men ni måtte ej fått detta klart för er, då ni ej haft en tanke på att lätta ert samvete inför mig."

Detta var ett sätt att se saken, som icke fallit flickorna in. Att föreståndarinnan i första rummet riktade sitt missnöje mot sig själf i stället för mot de två, som i så hög grad förtjänade det, förkrossade Greta, och hon brast i gråt.

"Snälla fröken tala inte så där", bad hon snyftande. "Fröken är alltid så snäll och god mot oss, och jag har blygts så mycket öfver det här, men det var så svårt att tala om, att vi varit så olydiga. Det hade varit mycket lättare, om inte fröken alltid varit så vänlig och rar mot oss."

Denna lilla utgjutelse kom från hjärtat, och det förstod fröken Strömberg. Det lilla leendet smög sig åter fram på hennes läppar, och denna gång behöfde hon ej dölja det, ty båda flickorna begrafde ansiktet i näsduken.

"På fru Silfverörns enträgna bön har jag lofvat att ej offentligen bestraffa er", fortsatte föreståndarinnan. Annie lyfte hufvudet och log genom tårarna, men Gretas snyftningar voro lika häftiga som förut.

"Det förtroende jag hyst för er är emellertid borta, och —"

"Snälla fröken förlåt oss", snyftade Greta. "Vi skola aldrig mer vara olydiga — inte ens i smyg. Snälla fröken, tro på oss, som förr."

Annie teg fortfarande — hon tyckte ej att förseelsen varit så stor, och ångern var följaktligen

icke så djup. Fröken Strömbergs ord tog hon ganska lätt i förhoppning att hela saken snart skulle vara glömd. Det förnämsta var att fru Silfverörn utverkat benådning från nedsatta betyg och offentlig tillrättavising.

"Det kommer uteslutande att bero på ert eget uppförande, om jag åter skall hysa fullt förtroende till er", ljöd svaret. "Om jag också kunde, skulle jag ej vilja skärpa tillsynen öfver er, ty min önskan är, att mina flickor af fri vilja skola följa vår skolas föreskrifter; icke af rädsla att annars bli bestraffade utan i känsla af att därigenom handla rätt."

Hon reste sig, och flickorna förstodo, att de nu kunde gå.

Annie gjorde en nigning och vände sig om, men Greta sprang fram till föreståndarinnan.

"Snälla fröken, säg bara först, att fröken förlåter oss", sade hon bedjande.

Annie stannade med otålig min nere vid dörren.

Fröken Strömberg lade handen på Gretas axel och såg henne vänligt i ögonen.

"Jag förlåter gärna den som ångrar sig", sade hon mildt, och sänkande rösten tillade hon: "Glöm ej, min flicka, hvem det är du skall bedja om hjälp att handla så, att du ej, såsom i går, behöfver undvika någons blick. Genast jag märkte det, förstod jag, att ej allt var som sig borde."

Hon kastade en blick bort till Annie som stod och lekte med sitt förklädesband, och suckade lätt.

"Nu kunna ni gå", sade hon efter en kort tystnad, som om hon väntat på något, "det har ringt andra gången till middagen."

Flickorna nego åter och gingo.

"Syns det att jag gråtit?" frågade Annie, så snart de hunnit utom dörren.

"Nej inte alls", svarade Greta efter ett granskande ögonkast. "Men att jag lipat syns nog, för

jag kan själf se hur röd och blank min näsa är. Det gör för öfrigt ingenting; flickorna bruka aldrig bråka med den som de se har gråtit."

De hade knappt hunnit in i matsalen, förrän Bet inträdde och gick fram till sin plats så lugn och obesvärad, som om ingenting händt.

"Har du redan sluppit ut?" frågade Hanna, som aldrig generade sig för att tillfredsställa sin nyfikenhet.

"Ja, fröken tyckte visst jag hade för roligt, för när hon kom in, satt jag och läste en treflig bok, som jag fått fatt uti, och då sade hon, att det inte precis var för att roa mig, som hon gelt mig ar-rest, och så släppte hon ut mig."

"Utan att ge dig bannor?"

"Nej, visst fick jag bannor, men hon är så snäll ändå, så att dem bryr jag mig inte stort om", förklarade Bet. "Jag sade henne också, att jag aldrig kan bli ledsen, när hon bannas, och då såg det nästan ut ett tag, som om hon kom af sig."

"Men jag har varit med, när hon *inte* kom af sig", mumlade Annie och tyckte att hon blifvit orättvist behandlad.

"Ja, jag hörde det — nyss", hviskade Bet tillbaka. "Jag var i hennes sängkammare, när ni kallades in till henne."

"Och du hörde hvad vi talade om?" frågade Annie oroligt.

"Ja, till att börja med, men så var Greta så lustig, att jag inte kunde låta bli att fnittra, och då steg fröken upp och stängde dörren så att jag inte hörde något mer än att hon gick på och talade en lång stund. Hvad ha ni haft för upptåg för er?"

"Å, det var ingenting alls, men här i skolan får man ju knappt nysa, förrän det heter, att det är opassande", och Annie slog en knyck på nacken.

Under middagen var Greta tyst och nedstämd. Hon kunde ej glömma föreståndarinnans vänlighet

och funderade oafbrutet på hur hon skulle återvinna hennes förtroende, ty om hon, Greta, också hädan-efter motstode frestelserna till olydnad, blefve detta sannolikt aldrig känt af fröken Strömberg. Hon suckade tungt, ty hon hade ingen aning om med hvilken uppmärksamhet föreståndarinnan följde sina flickor, och hur ofta hon lade märke till många små felsteg, men äfven många små goda drag, hvilka flickorna själfva trodde obeaktade.

"Jag får väl lof att bjuda till att vara så plikt-trogen jag kan", tänkte Greta. "Kanske mina ögon då till sist bli så vackra, som hon vill ha dem, så att hon lägger märke därtill och förstår, att jag försökt vara henne till nöjes", och så snart hon fattat detta beslut, kände hon sig strax lättare om hjärtat.

Under eftermiddagsloftet, då Greta ensam satt kvar i gymnastiksalen och läste öfver sin bakläxa, kom Annie fram till henne.

"Jag kan inte begripa hvarför Ernst bad fru Silfverörn åka hit", sade hon fundersamt. "Han hade ju ingen aning om, att det var utan lof jag mötte honom."

Då talade Greta om, att hon bedt om hans hjälp, och till att börja med tycktes Annie vara nöjd därmed, men så mulnade plötsligt hennes ansikte.

"Du kunde gärna ha låtit bli att telefonera till honom", sade hon. "Nu måste han ju tro, att vi äro riktiga barnungar, då vi inte ens få promenera en liten stund i trädgården utan särskild tillåtelse."

"Ja, så må han tro det, då", svarade Greta litet stött, ty hon tyckte att hon gjort sig förtjänt af större tacksamhet af väninnan. "För min del är jag glad öfver att fru Silfverörn bad för oss." Nåja, det var också Annie i själ och hjärta.

X.

Utdrag ur Ejvors dagbok.

Den 25 mars.

Bet talade i går om för mig, att hon håller på och skrifver en dagbok för hon tycker det kan vara roligt att ha den kvar, när hon blir stor och får små barn att ta hand om, som nog vilja läsa om hur det var, när hon själf var liten. "Tänk, att du vet så säkert, att du får små barn", sade jag till henne, men då sade hon, att jag var dum. Hon tycker så mycket om barn, att hon tänker laga, att hon blir föreståndarinna på ett barnhem, sade hon. Jag undrar just, om Lotte bryr sig om att hälsa på henne då.

Jag vill visst inte ha hand om några barnungar, när jag blir stor. De är fasligt besvärliga tycker jag. När jag var en liten barnunge, var jag inte heller för rar. Men så ha små barn inte heller för roligt; all mat, som är god är skadlig, och allt, som är roligt, få de inte lof att göra. Jag minns nog hur det var, och det är inte stort bättre än.

Det där om dagboken tyckte jag lät lustigt, och nu tänker jag själf skrifva en — den får naturligtvis ingen läsa, jo pappa förstås, och kanske Nils och Aina med, om hon är riktigt snäll och låter mig få alla sina finska frimärken.

29 mars.

Det är så ledsamt här i skolan ibland, och somliga dagar går allt på tok, och då längtar jag så rysligt efter pappa, men det törs jag inte tala om, för då säga de, att jag är sjäpig. De dagarna äter jag i alla fall mer än vanligt, det är, som om det skulle lifva upp en litet. Hanna måtte längta hem jämnt, hon, för hon har en sådan förskräcklig aptit, och det är inte bara ibland. Jag skref för

inte längesen till pappa, att jag längtade så mycket och allt sådant där, och då skref han så vackert tillbaka, att jag inte kan låta bli att skriva af en bit för att alltid ha till hands. När man inte har en mamma, kan man inte ha något bättre på jorden än en rar pappa. Så här skref han:

"Jag kan nog förstå, att du ofta längtar hem — det skulle göra mig ondt, om du inte gjorde det. Men att du då blir otålig och stygg och "inte bryr dig om, ifall ingen i skolan tycker om dig", (för det skref jag), kan jag däremot inte förstå. Om min lilla flicka tänker noga på saken, lofvar hon att bättre ge akt på sitt lynne. I din skola finns inga, vare sig lärarinnor eller elever, som ej äro skilda från sina allra närmaste och käraste på jorden. Tänk då, om alla skulle vara lika själviska som du och ej ägna en tanke åt att andra helt säkert många gånger äro nedslagna och ledsna af samma anledning, som du själf. (Pappa skrifer annorlunda och krångligare än jag, men jag skrifer af brevet *presis* som han skrifer det.) Hvad skulle du säga, om föreståndarinnan till exempel vore orättvis och ovänlig mot er alla, därför att skollifvet förefaller henne enformigt och besvärligt och hon längtar hem till sina föräldrar, hvilka ju också äro i lifvet. Hon är gammal och förståndig, säger du. Ja visserligen, men det finns känslor, som äro desamma för gamla och unga. Härnäst du längtar mycket hem, är jag viss, att du kommer ihåg hvad jag nu skrifvit. Och du försöker nog då att vara dubbelt vänlig mot dina lärarinnor och kamrater, därför att det kan hända att de lida af lika stor hemlängtan, som du själf. "Det gör det-samma hur man är", får min flicka aldrig säga. En vänlig och kärleksfull liten flicka kan göra mycket godt, och det är min tro, att hon knappt någonsin kan hinna att ha 'tråkigt', därför att hon har så brådtom att tänka på andra." — — —

Jag har just aldrig kommit att tänka på, att andra kan ha precis samma känslor, som jag, men pappa har nog rätt, för det har han *alltid*, och härnäst Aina blir förarglig, skall jag låta henne vara i fred, för det kan ju hända, att hon tappat humöret, bara för att hon längtar hem, stackare.

2 april.

I går hade Amanda och jag rysligt roligt, fastän det höll på att bli lessamt efteråt. Jag skref ett bref med bakvänd stil till Mina — hon som städar vårt rum — och bad henne gå klockan tre ner till stora körsbärsträt i köksträdgården, så skulle hon få träffa en god vän, och Aina skref alldeles detsamma till Kalle och så lade vi brefven på köksbordet, så att de skulle se dem, när de kom in för att äta frukost.

Efter middagen sprungo vi så fort vi kunde ner till köksträdgården och gömde oss bakom lusthuset alldeles bredvid körsbärsträt. Och just när klockan slog tre, kom Mina trippande. Hon hade satt på sig söndagsklädningen och såg så schangtil och högtidlig ut, som om hon var på väg till kyrkan. Och så snörpte hon på mun och var röd i ansiktet, och vi bet i näsduken för att inte skratta högt — hon såg så lustig ut. Så ställde hon sig kapprak vid trät och tog upp vårt bref, och sen hon läst det en gång till sneglade hon till höger och vänster och såg precis ut, som om hon väntat på det allra bästa hon hade här på jorden. Just som Hanna ser ut om torsdagsmiddagarna, när hon tror att hon skall få ett par af Marias plättar.

Och i detsamma kom Kalle. Han hade tagit af sig skinnförklädet och satt på sig en grann halsduk, och å, så mycket vatten han haft på håret! Han såg också ut, som om han väntat på något rart. Men så fick han se Mina vid körsbärsträt — åj åj, jag kan inte låta bli att skratta när jag tänker på hur han då såg ut. Alldeles som om han

bitit sönder tjugu pepparkorn på en gång. Så fick Mina se honom.

Först såg hon glad ut, men så märkte hon väl att han såg så lagom belåten ut, och då blef hon eldröd i ansiktet och fasligt ond.

"Hvad gör han här?" frågade hon, och orden smällde mot hvarandra, som de kommit ur mun på vår stora nötknäppargubbe därhemma.

"Nå, hvad gör *hon* då, om jag törs fråga?" svarade han lika ilsket, för Mina och han ha alltid varit som hund och katt, och det visste Aina och jag mycket väl.

"Det är en sak som inte angår honom", svarade Mina och vände honom ryggen, men inte ett steg gick hon från körsbärsträt.

Kalle ref sig i hufvudet; ett tu tre, såg det ut som om han kom ihåg hvad för en dag det var, för han sade ett par fula ord, som jag inte kan skriva upp och sen tittade han på Mina och skratade så mycket han orkade. Och vi gjorde honom sällskap, fastän tyst förstås.

Sen sprang han sin väg, och då vände Mina sig om och såg efter honom. Det klack just till i mig, så konstigt tittade hon efter honom, alldeles som om hon velat hålla honom kvar. Jag kan inte förstå det ändå, för hon har många gånger sagt, att hon inte tål honom; jag såg nog galet.

I alla fall tyckte hvarken Aina eller jag att det var roligt längre att stå kvar för Mina såg så bedröflig ut, men vi ville ändå se, om hon tänkte vänta en stund till.

Men i detsamma skrek Kalle som hunnit långt bort: april! april! och då ryckte Mina till och såg så skamflat ut att det rakt var synd om henne, och när tårarna begynte trilla utför hennes kinder ville jag springa fram och be henne inte vara lessen.

Men Aina höll fast i mig och sade att vi måste gå in för att det hade ringt till lektion. Det

hade jag inte hört, och jag tror nästan hon sade så bara för att jag inte skulle tala om för Mina hvem som skrivit breffvena, ty först när vi kommo upp i farstun ringde det.

Aina sade, att det kanske bara skulle bli förargligheter om vi talade om hvarifrån breffvena kommo, men jag kunde inte låta bli att tänka på Minas tårar, och när jag sen träffade henne ensam i korridoren talade jag om alltsammans för henne. Först blef hon rysligt ond, men sen såg hon nästan belåten ut.

"Såna gemena ungar", sade hon, men så när hon tänkt efter litet sade hon: "det var ändå bra, att det inte var någon annan som skref breffvet för att skämta med mig."

Jag kan just undra hvem hon trodde det var från. Så bad jag henne inte längre vara ond på oss, och det lofte hon, men hon tog löfte af mig att aldrig mer skriva sådana slags aprilbref. "De kan ställa till ett förskräckligt spektakel", sade hon.

Jag lofvade förstås, men inte kan jag förstå, att det var något farligt.

I dag såg jag hur Kalle och hon stodo och pratade med hvarandra, och de sågo gladare ut på hvarandra än jag någonsin sett.

Stort folk är bra lustiga och fram och tillbaks tycker jag.

7 april.

Ibland får jag en sådan lust att krypa upp i knäet på fröken Strömberg och krama henne alldeles som jag brukar krama pappa. Hon är så söt och rar, och en gång när jag mådde illa kysste hon mig på pannan, men annars tror jag inte hon bryr sig mycket om smekningar eller också är hon kanske rädd att bli ihjälkramad, om vi alla tretti började på. Men träffar jag henne någon gång på annat ställe än i skolan, skall jag laga att jag får kyssa henne riktigt. Medan hon är föreståndarinna

på det här "ecksperimentalfältet" som Bet kallar skolan, vågar jag förstås inte. Men ibland när hon går förbi mig, smeker jag sakta hennes klädning, och en gång, när hon var riktigt rar och inte blef ond för att jag inte kunde ett bibelspråk, (det var för resten det där krångliga: om hedningarna inte hafva lagen —) så sprang jag upp i tamburen och kysste hennes gamla trädgårdshatt. Jag tyckte det var dumt efteråt, och det var bra att Aina inte såg det, för då hade hon bara gjort spektakel af mig.

Fröken Werner törs jag bättre på. Hon och jag äro så goda vänner och ibland tar hon mig med sig in i sitt rum och leker med mig precis som om hon själf var en liten flicka.

Och så talar hon med mig just som pappa brukar göra, och hon säger att det vackraste ord hon vet är frid, och att den som är vänlig och kärleksfull mot alla står Gud mycket nära. Det måtte hon göra själf då, för hon är alltid vänlig, och därför bjuda vi också till att göra som hon säger.

Men när fröken Wallin börjar predika, blir jag alltid förargad, för hon ser ut som om hon tyckte, att små flickor äro ena skadedjur, och så är hon missnöjd med allt som händer och sker.

Jag talade en gång om för fröken Werner att jag inte tyckte om fröken Wallin, men då blef hon lessen. Och så berättade hon, att fröken Wallin inte kunde vara glad jämt för hon var sällan frisk och hade arbetat så många år i skolan, att hon nästan var utsliten. Ja, då är det nog synd om henne, och jag får väl försöka vara vänlig mot henne fast det går väl inte så länge. Hon har ett sätt att reta upp en så att det är märkvärdigt. Hon måtte inte ha haft någon snäll pappa och mamma eller snäll lärarinna när hon var liten, eller också är det så många tjog år sedan dess, att hon glömt att små flickor får man inte jämt vara ond

på, för på det sättet bli de aldrig i världen snälla och lydiga.

14 april.

Edsbro är den fänigaste skola jag vet, och det finns ingen här jag tycker om, nej inte *en enda*. Jag tänker skriva till pappa, att han tar mig härifrån (fast det gör han inte) för alla äro så nedriga mot mig, och jag bryr mig inte ett dugg om att vara snäll längre.

Det har varit er riktig tykke braherdag i dag för mig, och då är det aldrig värdt att bjuda till att göra någonting bra, för det går galet ändå.

Först kom jag för sent till morgonbönen, det fick jag plikt för. Jag rådde väl inte för att jag glömde sätta på mig förklädet, så att jag fick springa tillbaka och sätta på mig det, kan jag tro. Så bråkade fröken Wallin med mig för att jag inte kunde min spelläxa som ett vatten, och då sade jag, att jag inte brydde mig om, att jag spelade galet, och då körde hon ut mig för det. Det hade jag nog varit tacksam för, om jag inte i detsamma mött fröken Strömberg, som frågade hvad jag gjort. Jag begriper inte, att hon strax ser på en, om någonting är på tok.

Inte är det värdt att försöka narras för henne heller, så att jag talade om hur det var, och då blef *hon* ond och sade, att jag var en stygg och närvis flicka och att jag strax måste bedja Wallinskan om förlåtelse. (Jag vet, att det inte passar att säga Wallinskan, men jag gör det ändå.) Men det hade jag ingen lust till; jag visste nog, att den gamla styggan satt och var glad öfver att hon fick en halftimme ledig. De andra flickorna bli också ofta utvisade för att hon skall slippa ifrån lektionerna. (Det vet jag inte säkert, men jag tror det.) Då sade fröken Strömberg, att jag skulle gå upp på hennes rum tills jag blef snäll, och jag gjorde mig så rak i ryggen jag kunde och gick upp på

rummet och satt där hela timmen, men inte blef jag snällare för det, och det sade jag också, när hon kom och frågade mig strax före frukosten. Hon såg lessen ut, men släppte ut mig ändå och sade att hon ville tala med mig genast efter frukosten. Och det gjorde hon också, hela ramsor, om att jag skulle taga vara på mitt lynne, och allt det där som jag hört förut, men det hjälpte inte — det var väl för det var en tykke braherdag kan jag tro.

Emellertid gjorde jag som hon sade och gick och bad om ursäkt, men det måtte jag inte ha gjort bra, för fröken Wallin sade, att jag var en styfsint flicka. För den här gången ville hon ändå förlåta mig. Hon kunde ha tackat mig i stället. Det var ju min förtjänst, att hon fick ledigt.

Under promenaden blef Aina och jag osams för hon ville tala om Nils, och det ville inte jag. Som om det är roligt att jämt tala om en bråkig gosse. Då gick jag bort från henne till Annie, men hon sade att hon hade viktiga saker att tänka på och inte tid att tala med småbarn. Småbarn kantänka! Jag undrar just, om hon tyckte hon var småbarn, när hon var elfva år!

Under fräuleins lektion var jag led åt allting och brydde mig inte om att läsa ett ord af hennes dumma tyska. Först talade hon vänligt, sen gaf hon mig bannor och tillsist körde hon också ut mig, för hon påstod, att jag narrade kamraterna att vara trilsknä. Och nu sitter jag häruppe på tyskan och skrifver i min bok, fast det finge jag nog också plikt för, ifall någon såge det.

Litet senare.

Under eftermiddagsloftet måtte Bet ha sett, att jag var vid dåligt lynne för hon kom bort till mig och började prata och rita roliga gubbar tills jag inte kunde låta bli att skratta. Hur det var lockade hon ur mig alla förtretligheter jag varit ute

för, och inte vet jag hur hon bar sig åt, men hon skrattade och skämtade till dess jag till sist tyckte, att alltihop varit mitt eget fel. Och så kom hon att berätta hur snäll fröken Wallin varit mot henne en gång, då hon legat sjuk, och hur hon använt alla sina fristunder till att läsa för Bet och pyssla om henne. Inte kunde jag tro det om Wallins— jag skall aldrig säga Wallinskan mer. Bet är en konstig flicka, man kan inte vara lång stund med henne, förrän man tycker att allting är lustigt och alla människor snälla.

Det här som jag skref nyss förut i dag tror jag nog att jag kommer att rifva bort — det ser så fult ut i den här snygga boken, och för resten tycker jag inte längre som jag skref. Det är inte alls någon fånig skola och jag vill verkligen att alla skall tycka om mig. Bäst Bet och jag satt och pratade gick fröken Strömberg genom ettan. Hon stannade ett litet tag bredvid mig.

"Så skola små flickor se ut", sade hon, "glada och vänliga", och så gick hon, och jag blef tvärt lätt om hjärtat och gaf Bet en kyss, för det var ändå hon, som gjort att tykke braherdagen miste sin makt.

12 april.

I går var doktorn här — han kommer en gång i månaden — och mätte oss för att se om vi blifvit sneda sen han var här sist.

Då få vi komma in klassvis och kläda af oss i fröken Strömbergs inre rum, så att vi bara ha gymnastikbyxorna och kamkoftan på oss och sen få vi gå en och en ut i yttre rummet.

Där är doktorn och fröken och fröken Werner som skrifver upp allt om oss i en bok, och där vägs vi och mäts, och doktorn knackar och lyssnar på oss. Somliga skola ha gymnastik och somliga porla och somliga tran och allt möjligt otäckt.

Första gången grät jag, när jag skulle in till

doktorn för jag var rädd för honom. Men nu tycker jag det bara är livvadt, för han pratar så mycket lustigt och så kallar han oss för "vi" hela tiden. Jag behöfver ingen medicin, för jag är en frisk unge, sade han, men Aina stackare, måste ta in något, som smakar rysligt illa, för hon är skral litet hvarstans. Jag tog mig en klunk ur hennes medikamentsflaska, men det gör jag inte om.

Hela tiden doktorn höll på med oss satt fröken Rönström i matsalen och sjöng allt hvad hon orkade, så att det hördes så bra in till oss. Det gör hon alltid så snart det är någon främmande här, och då sätter hon i alldeles vådligt. Jag tycker inte det är särskildt vackert, men det begriper jag inte, säger Greta. Greta svärmar för fröken Rönström.

När doktorn sen dricker te inne i salongen bruka vi göra oss ärende in så många vi kunna, och då småskrattar han alltid och ser ut som om han begrep, att vi komma bara för att titta på honom.

Och sen när han rest sin väg rusa vi hela högen ner i farstun, där han tändt sin cigarr. Det luktar så godt, tycka vi. Utom Lotte, men det är bara för att hon inte tycker det är fint att springa efter en herre för att känna hur godt hans cigarr luktar.

I går kom han tillbaka sen han väl satt i vagnen, för han hade glömt sina handskar. Han såg förvånad ut, då han fick se oss hela svärmen.

"Hvad göra ni här hela raden?" frågade han mig, som råkade stå närmast.

"Vi gå och känna på cigarrlukten", svarade jag i häpenheten, och Aina gaf mig en knuff, så att jag höll på att ramla framstupa. Det kunde hon för resten ha låtit bli, för det är minsann inte lätt att hitta på osanningar i ett nafs, skall jag säga.

Doktorn skrattade och blåste ett stort rökmoln

midt i ansiktet på mig, och så sprang han sin väg. Han rusar alltid af som en virfvelvind.

Sen gick vi upp igen, och jag hörde många af flickorna tycka som jag, att det "luktade pappa" i farstun, och det behöfdes inte mer för att vi skulle längta hem.

Som väl var ringde det strax till bön, så att vi fingo snart gå och lägga oss och sofva bort hemlängtan.

XI.

En hemlighet.

"Svensk historia är det värsta jag vet!" utbrast Aina med ovanlig häftighet och och slog boken i bordet. "Jag afskyr de här gamla kungarna och drottningarna och aldrig kommer jag ihåg hur de äro gifta med hvarandra."

"Ja men Oscar II tycker du väl om?" invände Ejvor.

"Inte känner jag honom, och för resten hör han inte till historien. Han lefver ju . . ."

"Ja det förstås, men du vet ju, att det står en bit om honom i Odhner, och alla kungar höra till historien, kan du väl begripa. Jag tycker för min del bäst om honom af allihop, för honom har jag sett, och han ser så rar ut."

"Det hjälper inte — står han i historien kan jag inte med honom ändå, för då får jag bara gråta, när jag skall läsa om honom. Det har jag fått göra för hvar endaste en."

"Det står bara en liten bit om honom", tröstade Ejvor. "Du måtte aldrig ha sett honom?"

Nej, det medgaf Aina. Ejvor som bland sina härligaste minnen räknade den dag, då hon mött konungen på Norrbro, utgöt sig nu i en entusiastisk beskrifning öfver honom och slöt med orden:

"Kan du tänka dig, han såg på mig, när han åkte förbi, och jag neg så djupt jag kunde, och han nickade och såg så vänlig ut. Jag trodde att jag skulle dö, så glad var jag. Om du visste hur vacer och ståtlig han är!"

"Det vore allt roligt att få se honom", sade Aina, som smittades af kamratens förtjusning och glömde sin fasa för historiska personer.

"Vet du hvad jag gjort?" sade Ejvor tvekande. "Om du lofvar att inte tala om det för någon, skall du få se någonting."

Aina lofvade beredvilligt.

Ejvor öppnade sin skrifportfölj och tog fram ett hopviket papper.

"Jag har skrifvit till kungen", sade hon halfhögt och såg sig så oroligt omkring, som om hon begått majestätsbrott. "Fröken Rönström sade i går, att det står i tidningarna, att han inte är riktigt frisk, och jag tyckte så synd om honom, att jag inte kunde låta bli att skrifva och säga det."

"Ja, men inte törs du skicka af brevet", sade Aina mycket intresserad. "Fräulein tittar på alla bref, innan hon lägger in dem i postväskan, och hon tycker nog inte det passar att skrifva till kungen.

"Kalle reser till sta'n i morgon, och han får ta det med sig."

"Vi få inte skicka några bref med Kalle."

"För en gång gör det ingenting. Det kan vara roligt för kungen att få ett vänligt bref när han ligger sjuk, men jag vill inte låta någon här veta af det, för då får jag inte vara i fred för gyckel."

"Hur har du skrifvit då?" frågade Aina nyfiket.

"Du kan få läsa själf", och Aina läste följande omsorgsfullt präntade rader:

"Min lilla kära majestät kung Oscar!

Ursäkta Ers Majestät, att jag tager mig den friheten att skrifva till min lilla Majestät, men jag tycker så rysligt om min kung Oscar, att jag omöjligt kan låta bli att skrifva. Jag tycker det är så tråkigt att Ers Majestät är sjuk.

Vet Ers Majestät, att jag sett Ers Majestät en gång, då Ers Majestät åkte öfver Norrbro. Nu har jag blott 14 kungar kvar, så får jag läsa om min lilla kära kung Oscar.

Vet Ers Majestät, att här äro flera flickor, som också tycka om Ers Majestät, och om de visste, att jag skref, hälsa de nog så mycket.

Tecknar allra ödmjukast Ers Majestäts lilla undersåtarinna Ejvor von Hall."

"Det är nog bra annars", utlät sig Aina, "men inte kan det gå an att skrifva "lilla, kära" till en kung?"

"Man kan väl tycka om vänlighet, fastän man är kung", svarade Ejvor smått stött, och omedvetet citerande Pilatus, tillade hon: "nu har jag emellertid skrifvit det, och det får stå *precis* som jag skrifvit. Jag kan inte hitta på någonting bättre."

Hon lade in brevet, skref "Hans Majestät Konung Oscar II, Stockholms Slott", på kuvertet och förseglade det omsorgsfullt.

"Vore jag kung skulle jag bli glad att få ett sådant här bref", sade hon därpå. "Kom nu skola vi söka upp Kalle, innan det ringer. Sedan blir det för sent."

De träffade Kalle ute i trädgården, och efter många böner och öfvertalningar lät han förmå sig att medtaga brevet.

"Fröken Strömberg har sagt, att jag inte får ta med några bref till sta'n från flickorna", sade han betänksamt och ref sig i hufvudet, "men efter-

som det är till själfva kungen får det gå för den här gången. Ejvor har väl inte skrivit någe, som dom kommer och sätter Ejvor i fängelse för?" tillade han skämtande.

Dagen därpå vid frukostloftet, sökte Ejvor upp Aina.

"Vet du", började hon med ängslig min, "jag börjar ångra, att jag skickade af det där brevet. Tänk, om kungen tycker, att det inte var nog artigt och blir ond på mig?"

"Det var ju det jag sade i går, och om en kung blir ond, är det någonting förskräckligt. Tänk om han skickar hit någon och hämtar dig i fängelse för att du inte var nog vördnadsfull?"

Ejvors lilla hjärta hoppade upp i halsgropen, och gråten var ej långt borta.

"Å, om jag aldrig skrivit brevet", suckade hon, "men han kan väl begripa, att en liten flicka inte har så noga reda på hur man skall skriva, då man skrifer till en kung."

Ejvor gick hela dagen omkring och såg ut som en liten förbryterska. Det var ej möjligt för någon som såg henne att tro annat än att hon gjort någonting, som hon var rädd skulle upptäckas.

"Hvad är det med dig?" frågade Hanna, som alltid hade ögonen med sig och aldrig drog sig för att göra närgångna frågor. "Du ser ut, som du hade ondt samvete."

Hur gärna Ejvor ville, kunde hon ej låta bli att rodna, men hon fann rådligast att låtsa, som om hon ej hört frågan.

"Se bara, hur hon rodnar!" ropade Hanna triumferande. "Det är klart, att hon haft något fufens för sig."

"Låt kycklingen vara i fred", sade Bet, som gärna tog småflickornas parti. "Om jag ställde mig och stirrade på dig, skulle du nog också rodna, fastän du inte gjort någonting ondt."

Hanna rodnade ej, men blinkade till och vände sig hastigt bort.

Dörren till fröken Werners rum öppnades hastigt, och den unga lärarinnan kom inskyndande i ettan, där flera af flickorna voro samlade.

"Hvem af er har varit inne i mitt rum och slagit ut bläckhornet öfver kriaböckerna, som lågo på skrifbordet?" frågade hon strängt.

Alla sågo förvånade ut.

"Inte jag! Inte jag!" ropade flera röster. Hanna böjde sig ned för att knyta sitt skoband.

"Ejvor kom nyss ut från frökens rum", mumlade hon.

"Du borde skämmas, Hanna", sade Bet halfhögt och skarpt.

Fröken Werner vände sig till Ejvor.

"Är det du, som gjort det?" frågade hon med en forskande blick på det stackars upprörda lilla ansiktet.

"Jag gick bara genom frökens rum, då jag hämtade mitt arbete ur vårt rum", svarade Ejvor, som jämte Aina flyttat från franska rummet till det, som låg innanför slöjdlärarynnans.

"Talar du sanning?" sade fröken Werner, som påminde sig Ejvors bedröfliga min under föregående handarbetslektion.

Flickorna gjorde detsamma, och utsatt för flertalets misstänksamma blickar, råkade den lilla flickan i eld och lågor.

"Jag *har* inte gjort det, och ni äro otäcka allihop!" skrek hon utom sig, och stod i begrepp att rusa ut, då lärarinnan häjdade henne.

"Gå in på ditt rum, Ejvor", sade hon strängt.

När Ejvor smällt igen dörren efter sig vände sig lärarinnan till de kvarvarande.

"Jag kan ej förstå hur detta hänger ihop", sade hon bekymrad. "Kriaböckerna, som voro rättade lågo så långt från bläckhornet, att det nä-

stan ser ut, som om någon med afsikt hållt ut bläcket öfver dem."

Bet, som envist hållit blicken fästad på Hannas ljusa förkläde, såg hastigt upp.

"Tillåter fröken mig göra ett par frågor?" sade hon höfligt.

"Gärna."

"Hvilken kriabok låg öfverst?"

Lärarynningen såg förvånad ut.

"Det gjorde Hanna Bergs", svarade hon, "och den är alldeles förstörd."

"Hur har du fått en så stor bläckfläck på ditt förkläde, Hanna, fastän vi inte haft någon skrifning i dag?" fortsatte den unga flickan med sannskyldig domaremin.

Hanna blickade förskräckt ned på förklädet, men fattade sig hastigt.

"Å, den är gammal", svarade hon med skenbart lugn.

"Den fanns där inte i middags, det minns jag mycket väl", sade Bet, och Greta som stod bredvid, instämde.

"Ja, då fick jag den väl nyss, då jag flyttade bläckhornet i min pulpet", sade Hanna hastigt.

"För resten behöfver du inte alls hålla något förhör. Det är inte svårt att se, att Ejvor har ondt samvete, men du skall alltid hålla med henne, du."

Bet öppnade munnen för att svara, men häjdade sig hastigt.

"Törs jag fråga fröken, om Hanna fick bra betyg för sin kria?"

"Nej, det kunde jag tyvärr ej ge henne", ljöd svaret. "Hennes kria var denna gång sämst skriven af alla."

"Nu kan du så gärna tala om alltsammans, Hanna", sade Bet lugnt. "Du slog ut bläcket öfver din bok i förargelsen öfver att ha fått det sämsta betyget. Jag såg dig för en stund sedan gå in

i fröken Werners rum, och hvad hade du annars där att göra?"

Hanna fann det rådligast att ej längre förneka sitt besök i lärarinnans rum.

"Jag tittade bara som hastigast på böckerna för att se hvilka betyg vi fått", medgaf hon buttert. "Men det var väl inte så farligt, skulle jag tro."

"Och så slog du ut bläcket öfver din bok?" inföll fröken Werner.

"Det har jag inte sagt."

"Men det törs du ändå inte förneka!" ropade Bet med vredesblixtrande ögon.

"Och se'n försöker du skjuta skulden på en annan — det var det skamligaste jag någonsin hört."

"Fy! Usch så uselt! Så nedrigt!" ropade flickorna om hvarandra, glömska af lärarinnans närvaro.

"Tyst flickor", sade hon, och vändande sig till Hanna, tillade hon mer uppbragt än flickorna någonsin sett henne:

"Jag har ej förrän nu trott, att vi ha en verkligt dålig flicka ibland oss. Att du utan lof gick in i mitt rum var såsom du själf sade: "ej så farligt", att du i förargelsen slog ut bläcket öfver din bok kan äfven förlåtas, hur otillbörligt det än var, men att du med full afsikt ville skjuta skulden på en annan och låta henne oskyldigt misstänkas för dina förseelser, det är oförlåtligt."

"Jag sade inte, att Ejvor gjorde det, jag sade bara, att hon såg ut som om hon hade ondt samvete, och det tycker för resten flera än jag", sökte Hanna urskulda sig.

Hon stod nu ensam midt på golfvet, ty kamraterna hade dragit sig så långt som möjligt från henne. De kunde knappt tänka sig något föraktligare än det Hanna gjort sig skyldig till, och de blickar de gånge henne voro allt annat än blida.

"Du visste, att hon var misstänkt, men sade

dock ej ett ord för att förklara rätta förhållandet", återtog lärarinnan. "Det gör mig ondt att nödgas förorda nedsatt betyg i uppförande åt någon af mina elever, men det är min skyldighet att göra det. Ett ännu strängare straff har du säkert däri, att du tillsvidare förverkat allas vår aktning och tillgifvenhet."

"Det bryr hon sig inte om, bara hon har tillräckligt med godsaker att trösta sig med", hviskade Greta till Bet, och att dömma af Hannas min voro hennes samvetskval ej synnerligt stora.

Fröken Werner gick in till Ejvor, som satt uppkrupen på en stol vid fönstret, djupt olycklig och förnärnad öfver att hennes mest afhållna lärarinna kunnat misstänka henne för att narras.

"Förlåt, att jag misstänkte dig orättvist, min lilla vän", sade fröken Werner. Hon hade den åsikten, att hade man misstagit sig, var man skyldig att erkänna det, äfven om det såsom nu, endast gällde en liten elev. "Det var Hanna, som slagit ut bläcket, i förargelsen öfver ett dåligt betyg."

Ejvor blef så häpen, att hon glömde sin förtrytelse.

"Å, hur kunde hon?" utbrast hon.

Lärarinnan suckade tungt, men då hon ej vidare ville inlåta sig i diskussion om Hannas uppförande, gaf hon samtalet en annan riktning.

"Säg mig Ejvor", började hon och strök sakta barnets hår, "hvad är det egentligen *du* har på ditt samvete?"

Ejvor rodnade starkt och slog ned ögonen.

"Jag har inte gjort någonting orätt", mumlade hon, men så kom hon ihåg, att hon utan lof lämnat kungabrevet till Kalle, och tittade därför hastigt, "åtminstone inte något, som någon annan har ondt af. Om inte jag själf", tillfogade hon i tysthet och ryste vid tanken på hur hemskt det vore för en liten flicka att drabbas af konungens onåd.

"Vill du inte tala om för mig hvad du gjort?" fortsatte lärarinnan. "Jag är viss om att du efteråt kände dig mycket lättare om hjärtat."

Ejvor tvekade. Men fröken Werner skulle säkert inte skratta åt henne, och detta afgjorde saken.

"Jag — jag har bara skrivit ett bref till — till kungen", stammade hon.

"Ingenting värre", sade lärarinnan med en suck af lättnad.

"Nej, men jag lät Kalle ta det med till sta'n, och så skref jag visst för vänligt, så att nu är jag rädd, att kungen skall bli ond för det."

Fröken Werner smålog, men det var med allvarlig min hon sade: "Du vet ju, att ni inte få skicka några bref med Kalle."

"Ja, det vet jag, men jag var så rädd, att flickorna skulle göra narr af mig, om de finge se brefvet på kontoret, och jag var ju alldeles tvungen att skriva det."

"Hvarför hade du så brådtom med det just nu?"

"Jag hade hört, att kungen är sjuk, och jag tänkte han skulle bli glad, om han fick höra, att vi äro ledsna för hans skull. När jag är sjuk, tycker jag om, att människorna äro vänliga emot mig."

"Du lilla varmhjärtade unge!" sade fröken Werner och gaf henne en varm kyss. "Kungen blir helt säkert glad öfver ditt bref, men om han visste, att det nått honom på otillåtna vägar", tillade hon med ansträngning påminnande sig sin skyldighet, "vore han nog inte så nöjd, eller hvad tror du själf?"

Ejvor svarade, att hon ej tänkt på den saken. Hennes lilla ansikte var mycket fundersamt, och fastän hon bekännt sin stora hemlighet, såg hon likväl ej glad ut.

"Tror fröken han låter sätta mig i fängelse, om han tycker jag skrivit vanvördigt?" frågade

hon ängsligt. Det var henne omöjligt att längre behålla den plågsamma ångesten för sig själf.

"Hur skref du då?"

Ejvor läste ur minnet upp brevet, och lärarinnans ansikte ljusnade mer och mer.

"Nej min tös, för det brevet kommer du ej i fängelse", sade hon leende. "Hvem har satt sådana dumheter i hufvudet på dig?"

"Aina trodde nästan, att en polis skulle komma hit och ta mig, och jag har inte kunnat låta bli att vara rädd."

"Det var straff för att du handlade i smyg — små flickor skola aldrig syssla med hemligheter, det få de bara ledsamheter af. Men jag kan lugna dig med, att kungen ej blir ond på dig."

Ejvor såg ut, som om en hel klippa fallit från hennes bröst, och det var med gladt hjärta hon gick till lektionen.

"Du är en riktig gås, Aina", hviskade hon i förbifarten till väninnan, men trots dennas frågande blick, brydde hon sig ej om att förklara anledningen till detta mindre smickrande tilltal.

Några dagar förgingo, och en eftermiddag kom Hanna, som plötsligt begynt visa en feberaktig ifver att ställa sig in hos kamraterna, springande från kontoret med en vapenpyrdt kuvert i handen.

"Är Ejvor här?" frågade hon brådskande och gläntade på dörren till ettan.

Ja, därinne satt Ejvor i sällskap med åtskilliga andra flickor.

"Här har du ett bref", fortsatte Hanna tjänstaktigt och räckte Ejvor en elegant skrifvelse.

"Från hvem är det?" frågade Aina nyfiket.

"Det vet jag inte. Om inte Lotte vore här, skulle jag tro det var från henne för det stora vapnet i sigillet."

Hon öppnade ifrigt kuvertet och tog fram bref-

vet, hvafs få rader hon läste med klappande hjärta och rodnande kinder.

Det var från ingen mindre än konungens tjänstgörande kammarherre, hvilken i ett anfall af välvilja gjorde sig till tolk för konungens välbehag med den lilla brefskrifvarinnan, som betygat honom sin varma beundran och hängifvenhet.

Utan att bry sig om kamraternas frågor, rusade Ejvor in till fröken Werner, svängande brefvet, som en segerfana i luften.

"Kungen är inte ond på mig!" ropade hon. "Tänk bara, har han låtit en herre skriva till mig!"

I förtjusningen dansade hon omkring i rummet, medan fröken Werner läste brefvet.

"Det gläder mig, att du så snart fick svar", sade hon därefter vänligt, "men nästa gång du skrifer till hans majestät, gör du det ju inte i smyg?"

Ejvor gaf villigt det hegärda löftet. I denna stund var hon mjuk, som vax.

Ingen — om icke Aina — visste riktigt hur det gick till, men hemligheten om Ejvors kungabref blef snart känd af hela skolan, och den lilla flickan utsattes för mycket skämt för sitt dristiga tilltag. I det stora hela fanns det likväl knappt någon flicka, som ej önskade, att hon själf varit lika tilltagsen, om ej för annat, så för att få ett artigt svar från någon gentil kammarherre, och Ejvor, som hade en svag aning härom, fördrog med jämmod kamraternas gyckel.

XII.

Bref från Bet till hennes mor.

Edsbro den 28 maj 1892.

"Lilla kära mamma!

Nu ha vi inte mer än fjorton dar kvar tills vi få komma hem, och mamma kan förstå, att jag är glad. Nog är det rätt roligt här i skolan, ibland åtminstone, men det är så förskräckligt besvärligt att akta sig för plikter och annat krångel. Mamma kan nog förstå det själf, när mamma läser detta:

Plikt tages:

"för saker, som ligga framme,

för oordnade byrålådor,

om saker äro inlaggda på orätt ställe,

om någon klär på sig något, som är sönder,

om noter och annat slarfväs bort, så att de

måste sökas,

om söndagskläderna ej äro uppburna på måndagsmorgonen."

Ja, det där är inte på långt när allt skall mamma tro, men det är i alla fall mina allra värsta stötestenar, och nu har jag så många plikter igen, att hvarken mademoiselle (jag bor på hennes rum) eller jag, orkar räkna dem.

Hur kan man till exempel så här mot slutet af terminen kläda på sig någonting helt, när allt hvad man har är trasigt? Och hur kan man komma ihåg att lägga undan sina sysaker, då man jämt måste ha dem framme för att laga sina trasor?

Det är för bedröfligt. De, som äro så onaturligt ordentliga af naturen som Lotte, borde vara bra tacksamma öfver den gåfvan, tycker jag, och tycka synd om oss stackars slarfvor. Men de bli bara högmodiga istället och se ned på andra, och det är förargligt ibland. Men Lotte har förstås

vanligen rätt, då hon börjar predika. Om mamma hade två slarfvor vore det nog besvärligt, och om mamma hade två pedanter vore det kanske inte heller så lustigt, men nu har lilla mor en af hvardera sorten, och det är inte så illa, eller hur? Jag brukar alltid trösta mig med det.

Här är så vackert nu på våren. Alla träd och buskar se så fina och pyntade ut, och alla hagar och dikeskanter äro fulla med blommor, fast de, som jag tycker bäst om ha tagit slut. Det är hvit-sipporna, blommornas studenter kallar jag dem. När man ser dem massvis, se de just ut som små studentmössor.

Till hvar middag binda vi små buketter och lägga vid lärarinnornas tallrik. De lärarinnor, som äro mycket omtyckta få en ryslig mängd, men somliga få knappt någon.

En af dem, som vi inte tycka särskildt om, såg så ledsen ut, när det var tomt vid hennes tallrik, att jag tog mig före, att alltid lägga dit en; det var synd om henne, tyckte jag. Hon vet inte hvarifrån den kommer och tror nog inte den är från mig, för hon tål mig inte därför att jag är så slarfvig, men det gör detsamma. Hon slipper i alla fall vara afundsjuk på de andra, och hela eftermiddagen går hon gladeligt omkring med mina blommor i knapphålet.

Denna termin ha vi inte haft någonting muntert för oss, men jag kan inte precis säga, att jag saknat det. Jag börjar tycka, att jag vuxit från sådant nu, och så är jag rädd för att Lotte skall blygas alltför mycket öfver att ha mig till syster, om jag inte försöker lägga bort "pojkfasonerna", som hon kallar det.

Men när jag kommer hem, tänker jag allt rida barbacka igen och ha trefligt och riktigt lefva glada lifvet, för det behöfver nog en flicka också, eller hur, mor lilla?

Å, hvad det skall bli härligt! Jag tycker ändå inte i själ och hjärta, om det här, att man "växer från" ett och annat, inte heller att jag växer ur mina klädningar.

När jag inte blef pojke, så ville jag helst vara en *liten* flicka så länge som möjligt.

Jag har en kamrat, som heter Annie, som tycker precis tvärtom. Hon kan aldrig få nog långa klädningar, och man kan visst få henne till nästan hvad som helst, bara man säger, att hon är "en ung dam", ty det är den benämning hon tycker allra bäst om. Hon svärmar alltid för någon, och det låter så lustigt, när hon börjar sucka och pusta och tala om sina hjärtesorger. Tänk lilla mamma, så härligt du skall tycka det låter, när dina flickor börja på på det sättet.

Men det göra vi nog aldrig. Lotte är så vacker och pryddig, att hon bestämdt blir en fin grefvinna utan så mycket som en suck, och jag kommer aldrig att bry mig om giftas och sådant där. Jag tänker ha ett barnhem, när jag blir gammal, för jag tycker rysligt mycket om barn.

Här finns en liten flicka, som heter Ejvor von Hall. Det är en lustig unge, som jag tycker mycket om, och jag pratar mycket hellre med henne än med många af de stora flickorna. För öfrigt äro de bra, de också, fastän det finns en af dem, som inte är treflig alls, men det har hon värst af själf, stackare. Men hon har blifvit bra mycket bättre på sista tiden.

Nästa termin blir väl min sista här i skolan. Tänk, att jag då stretat genom alla klasserna! Jag är alldeles säker på, att jag kommer att längta tillbaka hit många gånger, men i denna stund längtar jag bara hem. Fjorton dar är en förskräcklig tid, i alla fall!

Vi ha börjat spela tennis nu, och det finns ingen lofstund, som ej tennisplanen är upptagen.

Jag kan få mitt lystmäte hemma, så att jag håller mig inte så ifrigt framme här. Det är många af flickorna, som spela lika gärna som jag, men inte ha något tennisspel hemma hos sig. Därför är det bäst, att de få passa på nu.

Mamma skall inte vara orolig för vår hemresa. Lotte tar hand om reskassan och biljetterna, och jag traskar hack i häl efter henne, som en väl dresserad betjänt och bär våra väskor och sådant, för det vill hon inte befatta sig med.

Och i kupén sitter hon så högtidlig och förnäm, att det tydligt syns att hon är högvälboren, och jag försöker härma efter henne så godt jag kan, så att folk inte skola tro annat än att jag är hennes syster.

Nu kom Ejvor och bad mig hjälpa henne med en läxa, och därför måste jag sluta. Jag hinner nog inte skriva ett bref till innan jag kommer, för nu ha vi examen hvarenda dag, och förskräckligt brådtom.

Tusen kyszar och kramningar från mammas egen
Bet.

P. S. Bassinen är väl i ordning, tills vi komma, och båten i sjön? Bed pappa köpa mig ett riktigt pråktigt metspö. Det jag hade i fjol gaf jag bort åt en statpojke, Petter, mamma minns, som brukade hjälpa mig gräfva mask."

Med en suck af lättnad, vek Bet ihop sitt bref.

"Hvad suckar du för?" frågade Ejvor, som stod bredvid henne.

"Det är så tråkigt att skriva bref."

"Skref du inte till din mamma?"

"Jo, men det är lika tråkigt ändå."

"Jag önskar, att jag hade en mamma att skriva till", sade barnet med en suck. "Å, så långa bref hon skulle få!"

Bet gaf henne en hastig kyss.

"Jag är så kär i min mamma, som någon kan vara", sade hon, "och jag ledsnar aldrig på att sitta och prata med henne, men så snart jag skall skriva till henne, blir det lika stelt och tråkigt, som om det vore till — till själfva kungen."

"Å, till honom behöfver man inte skriva stelt", inföll Ejvor med en min, som talade om djup erfarenhet i detta ämne.

"Nej, det har du rätt i", svarade Bet småskrattande. "Men det är konstigt det där med brefskrifningen. Jag kan inte förstå, att jag tycker den är så tråkig, fastän jag annars är så road af att skriva och klottra."

"Kanske det beror på, att du inte får hitta på hvad du vill i bref, utan måste skriva om hvad som verkligen händt", sade Ejvor snusförnuftigt.

"Det var inte så dumt sagdt, kyckling. Men kom nu, skall jag hjälpa dig med läxan."

Det märktes, att terminen nalkades sitt slut. Under fritimmarna vandrade flickorna af och an i lässalarna eller korridorerna, pluggläsande på sina examensämnen, det ena examinerade ämnet efter det andra lades ned, och de olika klasserna gjorde besök i hvarandras lärum för att med tillbörlig högtidlighet åhöra den examen som pågick.

En hel dag var uteslutande anslagen åt musiken. Lärarinnor och flickor samlades med sina handarbeten uppe i matsalen, där den ena eleven efter den andra fick under sin musiklärarinnas ledning uppspela sitt examensstycke. Detta skedde i vanliga fall med bafvan och ängslan å ömse håll, ty ehuru alla elever, med undantag af endast ett par, spelade, var dock endast ett fåtal verkligt roade af musik, och det lilla salongsstycke, som ofta var uppspeladt på mindre än fem minuter, hade icke sällan kostat många timmars trägen öfning, mycket knot och många bannor.

Annie utgjorde ett lysande undantag från den

allmänna regeln, och hon föredrog sin vals af Chopin med så mycken både färdighet och känsla, att det inbringade henne en dånande applåd af den unga åhörareskarar.

Lotte, hvilken besatt mindre färdighet, spelade ytterst korrekt och ordentligt, och fröken Wallins annars så nervöst oroliga ansikte bar en min af trygghet, medan hon åhörde sin ordentligaste elevs föredrag af "Danse d' Almées." Ingen oro för öfverhoppade noter, ojämn takt eller ful handställning plågade henne under denna stund, och bara det sätt på hvilket Lotte tillämpade hennes lektion i konsten "att med behag sätta sig ned vid pianot" var en hugnad för hennes trötta ögon.

"Lotte borde verkligen användas som reklam för pensionen", anmärkte Bet halfhögt till Greta. "Det finns ingenting, som hon inte gör så korrekt och förträffligt att man rent kan häpna, och aldrig någonsin får man se henne tappa kontenansen", detta sista tillägg lät så klagande, att man var frestad tro, att Bet ej ogärna sett sin syster någon gång svikas af sitt sublimes lugn.

Stackars Bet var själf ytterst nervös denna dag. Alla slags uppvisningar voro för henne en slags fasa, och pianot och hon hade aldrig haft fördrag med hvarandra.

När turen kom till henne var det också med en högst motvillig min, hon reste sig, och för vinna litet tid, vek hon så ytterst ordentligt ihop sitt arbete, att kamraterna ej kunde undertrycka ett småleende. De voro mer vana vid att se Bet knöla ihop sitt broderi hur som helst.

Med minen af en martyr satte hon upp sitt nothäfte, som strax åkte ned från notställaren. De lösa bladen fladdrade omkring på golvet, och åsynen af Bet, då hon raklång kröp under pianot för att taga upp ett af dem, väckte allmän munterhet,

men fröken Wallin såg olycklig ut — en svår pers förestod henne.

Bets sätt att intaga sin plats på pianostolen var himmelsvidt olika systemens, den hackmat hon serverade, beredde hvarken henne själf eller någon annan nöje, och Schumann hade helt säkert med bestämdhet förnekat sitt faderskap till "Fröliche Landtmann", hvars glädtiga lynne Bet helt och hållet lyckades förstöra.

Pinan varade lyckligtvis ej länge, och den suck af lättnad, som den unga flickan drog, då den var öfverstånden, var så djup och från hjärtat gående, att den hördes öfver hela salen. Hon var den sista i sin afdelning, och under en kvart fingo flickorna njuta af sin frihet. Många af dem begagnade sig af Bets kända godmodighet för att skämta med henne öfver hennes små missöden, men Greta, som tyckte det gick för långt, fann för godt att gifva dem en liten tillrättavisning.

"Om Bet velat, hade hon kunnat skratta ut oss allesammans efter examen i allmän historia", sade hon, "men det var hon alldeles för snäll och anspråklös till."

Tillrättavisningen gjorde åsyftad verkan, och Bet fick vara i fred.

Det var med en min af allmän belåtenhet, som flickorna denna kväll togo god natt af hvarandra. Den sista examen för terminen var avslutad, dagen därpå skulle man packa, och dagen därpå — å, då fick man resa hem!

XIII.

Sista dagen.

Flickorna voro åter samlade till morgonbönen, för sista gången under terminen, och det låg en känsla af feststämning i luften, icke endast beroende på, att de voro klädda i sina söndagsklädningar.

De flesta sågo glada ut, men några, däribland Hanna, hade en allvarlig och betänksam uppsyn. Hon hade lidit af kamraternas tydligt visade ogillande, men först och främst grämde det henne, att hon aldrig fått spela den framstående roll ibland dem, som hon hoppats på. Bet, Greta, och till och med den "lilla ungen" Ejvor hade skaffat sig ett långt större inflytande öfver kamraterna än någonsin hon, och det utan att de tycktes ha gjort några särskilda ansträngningar därför. Men nästa termin skulle det bli annorlunda, då vore alla små missöden — Hanna använde gärna detta uttryck om sina felsteg — glömda, och hon skulle intaga den plats inom skolan, som med rätta tillkom henne.

I denna stund, då Annie för sista gången satt tillsammans med alla sina kamrater gladdes hon ej öfver att hennes skoluppfostran nu var avslutad, och att hon ej mer skulle räknas bland de som hon inbillade sig förhånade "skolflickorna." Till och med medvetandet om att vara iklädd en ny promenaddräkt, som klädde henne förträffligt gjorde henne intet nöje, och då flickorna stämde upp "Din klara sol går åter upp" var det endast med möda hon kunde hålla tårarna tillbaka. Hon var den enda, som denna termin för alltid sade pensionen farväl. Det var visserligen ej fullt bestämdt om ett par andra af flickorna ej också skulle sluta, men det troligaste var, att de alla åter skulle träffas på Edsbro vid nästa termins början, och Annie afun-

dades dem så mycket, att hon började fundera på om hon ej skulle bedja sina föräldrar att än ett år uppskjuta den vistelse i Schweiz, hvarmed hennes uppfostran skulle afslutas.

Men det visste hon ej kunde ske, allt var redan planerat för hennes resa i slutet af sommaren, och hvad hennes far en gång bestämt stod för öfrigt ej i mänsklig makt att ändra.

Efter att ha sagt några vänliga afskedsord till flickorna och önskat dem välkomna tillbaka, vände fröken Strömberg sig direkt till Annie.

"Bland mina stora flickor", sade hon, "finns det en, som jag ej mer skall hälsa välkommen hit såsom elev. Ett skede af ditt lif kära Annie, är nu afslutadt, och mina och helt säkert allas våra hjärtliga välönskningar följa dig för det nya, som nu börjar.

Jag vill ej säga, att jag hoppas du skall längta tillbaka hit, men jag hoppas, att du skall kunna räkna din vistelse här bland dina goda minnen. Det finns en bildning, större och viktigare än den bokliga, hur god och nyttig denna är. Den heter *hjärtats* bildning, och den inhämtas bäst i den skola, som heter lifvets skola. I fråga om den, har du här blott hunnit genomgå en förberedande kurs, men min förhoppning är, att denna varit sådan, att du vid ditt utträde i lifvet skall ha en god grund att bygga på för att nå det mål, som hvarje flicka bör sträfva efter: att bli en god och from kvinna. Guds heliga änglar ledsage dig, kära Annie, och eder alla genom lifvets skola."

Tårarna runno utför Annies kinder, då hon gick fram till föreståndarinnan och med några stammande ord tackade henne.

Och efter Annie trängdes alla de öfriga kring fröken Strömberg och de öfriga lärarinnorna, och nu följde ett tackande och afskedstagande, som hotade att aldrig taga slut. Men Mina gjorde slag i saken genom att ringa till frukosten, och för sista

gången på lång tid stormade den glada skaran upp för trappan.

Trots sin ledsnad, kunde Hanna ej undgå att lägga märke till de många goda saker, som serverades vid afskedsfrukosten, och med en blick på hennes tallrik, hviskade Greta till Annie:

"Se på Hanna, hon hämtar styrka för att kunna hålla modet uppe i skiljsmässans bittra stund", hvilket var elakt sagdt, ty Gretas samvete borde ha sagt henne, att Hanna snarare hade anledning att vara glad än motsatsen öfver skiljsmässan från åtminstone somliga retsamma kamrater.

"Bet, har du låst din koffert ordentligt?" frågade Lotte.

"Nej", svarade Bet trånkilt, "jag har ingenting att låsa den med, för både lås och nyckel äro putz weg."

"Ja, men nog är du förskräcklig Bet!" utbrast Lotte.

"Ja, mademoiselle funderade på att ge mig plikt igen, men så tyckte hon att det inte tjänade någonting till, eftersom ingen någonsin skulle få se den, och så lånade hon mig istället några starka snören att surra om kofferten."

"Men att resa med olåst koffert —" började Lotte.

"Jag kan ju åka i bagagevagnen och sitta på den hela tiden, i fall du är rädd, att mina dyrbarheter skola bli bortstulna", föreslog Bet.

"Du är och förblir ohjälplig", förklarade Lotte, och systemn underkastade sig lugnt denna dom.

Medan flickorna stodo och väntade på vagnarna, utbytte de de varmaste försäkringar om orubblig vänskap och tillgifvenhet.

"Du skrifver väl två gånger i veckan?" sade Aina till Ejvor.

"Ja, om jag törs för Nils", svarade Ejvor. "Han gycklar alltid öfver flickbrief. Men du kommer ju

snart och hälsar på mig, och då skola vi inte göra annat än leka."

"Med Nils?" frågade Aina med blyg förtjusning. Tänk, att hon snart skulle få se sina drömmars hjälte!

"Det är inte så säkert", svarade Ejvor, som ej ville invagga väninnan i några falska förhoppningar. "Men vi skola nog ha roligt ändå", tillade hon tröstande.

Aina såg litet tviflande ut, men fick ej tillfälle att göra någon invändning, ty Ejvor rusade bort till fröken Werner, som skulle stanna kvar på Edsbro ännu några dagar.

"Får jag tala vid fröken?" sade hon bedjande och drog lärarinnan med sig in i den tomma ettan.

"Hvad vill du, min tös?"

"Snälla fröken, får jag krama fröken en gång *riktigt*", bad Ejvor och räckte sig upp på tå. Och hon fick krama sin fröken riktigt och kyssa henne också och såg så glad ut däröfver, som om hon fått en stor och dyrbar present.

"Och så skref jag och frågade pappa, och han svarade, att jag skulle få ge fröken det här, som jag fått efter mamma", fortsatte barnet och stack ett litet etui i lärarinnans hand. "Det här" var en vacker guldmedaljong.

"Kära lilla barn, inte skall du ge mig den", sade fröken Werner rörd. Hon hade sett medaljongen förut och visste, att Ejvor tyckte särskildt mycket om den, men den lilla flickan förklarade, att hon ej skulle bli glad, om icke fröken ville taga emot den.

Och fröken tog emot den och sade den lilla gifvarinnan, att hon alltid skulle tänka på henne, när hon bar den på sig, en försäkran, som kom Ejvors ögon att stråla.

Vagnarna rullade fram; fröken Strömbergs lilla droska, på hvars kuskbock Kalle tronade, trillor, char-à-banc'er, promenadvagnar och till och med

kärror. Det var alla möjliga slags åkdon, lånade eller hyrda från alla möjliga ställen, och efter ännu ett sista farväl, stego flickorna och de af lärarinna, som skulle medfölja dem till järnvägsstationen, upp i åkdonen.

Kuskarne klatschade med piskorna, och den långa processionen satte sig i rörelse. Näsdukarna flögo upp ur fickorna, och ännu högt uppe i den långa alléen viftade flickorna åt fröken Strömberg och de öfriga, som stodo kvar på den höga trappan.

Nu krökte sig vägen, den vackra hvita byggnaden var försvunnen ur sikte, och en lång, solig sommar skulle förgå, innan dess långa korridorer och trappor åter skulle genljuda af snabba steg och glada flickröster.



En sommarmånad.

Fortsättning af »I Edsbro pension.»

I.

“Välkommen!”

Om Aina haft sinne för sådant, hade hon beundrat den vackra tafra, som utbredde sig för hennes blickar, då ångaren långsamt gled in i viken, vid hvilken den lilla norrländska staden var belägen. På en terassformad sluttning, omgifna af lumiga trädgårdar, tittade de små hvita husen fram. Det såg ut, som om de ville springa i kapp utför sluttningen ner till viken, som glittrade och lockade i solskenet och såg så glad och leende ut. Men där borta vid andra stranden, gungade vågorna mörka och allvarliga, ty skuggan från de skogbetäckta härgen sträckte sig ut öfver dem. Nere vid foten af höjderna voro träden nästan svarta, men högre upp, där solstrålarna fritt dansade omkring, lyste de bjärtgröna.

Ja, nog var det vackert allt detta, men Aina hade ej ögon därför, så stadigt höll hon blicken riktad på den präktiga ångbåtskajen, som vimlade af människor. Ännu kunde hon ej särskilja den ena från den andra, men så småningom trädde de henne närmare. Nu såg hon ju tydligt Ejvors bredbrättiga halmhatt med det skottska bandet. Nej,

detta var inte skotskt, det var rödt och svart, och besviken lät hon blicken ila vidare.

Kaptenen på båten, i hvilkens vård hon blifvit anförtrodd, då hon i Stockholm skildes från sina föräldrar, såg småleende på henne, där hon stod tätt bredvid styrhytten.

"Glöm nu inte i ifvern, att du måste stå kvar häruppe, tills de komma ombord och hämta dig", sade han. "Annars kan det hända, att en liten flicka skuffas i sjön, och det finns ingen som har tid att fiska upp henne."

"Ja, jag skall — nej, se där är ju Ejvor!" utbrast hon strålände och nickade af alla krafter mot sin skolkamrat, som trängde sig så farligt långt ut på kajens yttersta stenrad, att hennes far hastigt grep henne i armen.

"Och där är bestämdt Nils", fortsatte hon i tankarna, då hon fick syn på en gosse, som stod strax bakom Ejvor och med händerna i byxfickorna intresserad åsåg ett par hundvalpars nappatag med hvarandra.

Det var intet som tydde på, att han hade något att skaffa med den långe herrn och den lilla flickan, som stodo strax framför honom annat än likheten med Ejvor, men denna likhet var så slående, att ingen kunde undgå att se den.

"Det är alldeles, som om Ejvor klädt sig i byxor", tänkte Aina, och tyckte det hade varit roligare, om Nils äfven till det yttre bättre motsvarat uttrycket "oförliknelig", som Ejvor påstått, att hon i sina tankar gifvit honom.

Några minuter därefter stod Aina på kajen. Den långe herrn hade förpassat henne dit så hastigt och lustigt, att hon knappt visste ordet af, förrän hon låg i famnen på Ejvor, som kramade henne af alla krafter och sedan gaf henne en liten knuff fram mot den långe herrn.

"Det är min pappa, förstår du, och det här

är Nils, som du får kalla Nisse, när du blir bättre bekant med honom."

Ejvors far klappade Aina på kinden.

"Välkommen till oss, kära barn", sade han vänligt. "Jag hoppas du och Ejvor skola få en treflig sommar tillsammans."

Aina neg och tyckte att Ejvors far var förunderligt snäll och ståtlig. Men hur var det med Nils? Smått rodnande räckte hon honom handen, ty hon kände att Ejvor såg på henne med en road min i sina blå ögon. Kom väl Ejvor ihåg det där hon en gång sagt om "mitt hjärtas kung" och som nu så förargligt ringde i hennes egna öron? I detta ögonblick tog Aina utan förbehåll tillbaka hvar enda ord, som hon sagt om Nils. Han var ju ingenting annat än en ohyfsad skolgosse, som inte ens vårdade sig om att lyfta på mössan, då han hälsade på systemens bästa väninna. Fy, en sådan tölp!

"Liten, trubbnosig och tjock", var Nils tysta reflexion, då han likgiltigt skakade hand med nykomlingen. "Asch, hvad var det att traska ner till båten för!"

Och så inleddes Nils och Ainas bekantskap.

"Vi bo inte i staden på somrarna, som du vet", sade Ejvor, sedan de åsett hur doktor von Halls dräng lassat Ainas koffert och resväska på en liten kärra, förspänd med en pigg norrbagge. "Pappa har inte tid att följa oss hem nu, men Nils gör oss väl sällskap, eller hur?"

Nils låtsade ej se hennes strängt manande blick.

"Nej, jag har lovat en kamrat att ro ut en stund med honom."

"Nu narras du!" utbrast Ejvor hetsigt.

"Det kan väl hända", svarade Nils trankilt, sköt halmhatten längre bak i nacken och marschade sin väg med en min och hållning, som tyd-

ligt sade: "här går en gosse, som inte bryr sig ett dugg om flickor!"

Doktor von Hall, som stått och språkat med en annan herre, vände sig i detsamma om, och såg det besvikna uttryck hvarmed Ainas ögon följde Nils.

"Bry dig inte om Nils så länge. Det där är bara gossars vanliga sätt att visa sitt oberoende. Sedan han väl gjort detta klart för dig, blir han nog en munter lekkamrat. Gå nu inga krokvägar med Aina", fortsatte han vänd till dottern, "utan raka vägen hem. Du kommer väl ihåg hvad du har att visa Aina därhemma?"

Med en afskedsnick lämnade doktorn flickorna, som arm i arm gingo uppför den branta backen hvilken ledde från ångbåtsbryggan upp i staden.

"Är Nils alltid så där konstig?" frågade Aina, som hade svårt att säga farväl åt sina uppdiktade föreställningar om honom.

"Å nej", svarade Ejvor likgiltigt, "ibland är han nästan lika treflig som en flicka", hvilket beröm Aina tyckte var ganska tvifvelaktigt, eftersom det gällde en gosse. Ejvor som blifvit förargad öfver Nils ohöflighet, tyckte att han behöfde denna lilla snärt. "Om han också inte hör hvad jag säger, så hettar det om öronen på honom, och då vet han att någon talar illa om honom", tänkte hon. "För resten skall han nog få veta hvad jag sade." Ejvor visste, att det värsta brodern kunde tänka sig var att bli liknad vid en flicka, och hon tyckte, att han i dag gjort sig förtjänt af det värsta. Sedan hon lugnat sig med denna sarkasm, som Aina tog precis efter orden, frågade hon lifligt:

"Tycker du inte det här är en treflig gata?"

De hade nu hunnit nästan till slutet af den långa gatan, och Aina kastade en villrådig blick nedåt den. Små låga röda eller hvita envåningshus, och där längs ner några besynnerliga grå kå-

kar, närmast liknande oförliga dufslag på fyra klumpiga och höga stolpar. Inga trottoarer, inga butiker! Nej, Aina, som bodde i Helsingfors tyckte inte alls det var någon trefflig gata.

"Jag tycker byggningarna äro så besynnerliga", svarade hon undvikande och pekade på ett af "dufslagen", som de i detsamma gingo förbi.

Ejvor skrattade.

"Kära du, det där är ingen byggning, det är bara ett "häbbre", upplyste hon.

"Häbbre?" Aina såg ut som ett frågetecken.

"Ja, en bod, där de stufva undan fiskredskap och sådant", förklarade Ejvor. "Det här är fiskarsta'n, förstår du. Den andra stadsdelen är mycket finare, men pappa säger att det är så mycket karaktär i den här, och att den därför är treffligare än den andra."

Aina trodde, att hon skulle föredraga den finare stadsdelen, men det sade hon ej.

Den långa gatan mynnade ut i en smal landsväg, och sedan flickorna gått öfver en brant ås, där solen gassade hett, kommo de in i en liten vacker småskog, mellan hvilken vägen slingrade sig i många bukter.

"Å, så svalt och skönt här är", sade Aina, som nyss förut undrat om de kunnat ha hetare sol nere vid Röda hafvet.

"Ja, och vackert sedan", instämde Ejvor. "Det här kallas Kärleksskogen för nästan alla förlofvade par i sta'n går ut och går här om sommarkvällarna. De äro så ostörda här, för vägen går i så många krokur, förstår du."

"Ja, jag förstår", och Aina såg ut som om hon förstod mycket. Hon såg sig omkring med ökad intresse. Hon tyckte, att hon med ens kom midt in i en af de romaner, som hon själf ej fick läsa, men ur hvilka hennes äldre syster berättade så många vackra saker.

"När jag blir förlofvad, skulle jag vilja promenera i en sådan här skog", anmärkte hon eftertänksamt.

"Så lustig du är", skrattade Ejvor. "Aldrig tänker jag på sådana saker."

"Du säger precis hvad jag hört stort folk säga om oss", sade Aina. "De tro att flickor under sexton år aldrig tänka på annat än dockor, men jag har många gånger tänkt på hur trefligt jag skall ha, när jag blir förlofvad. Och jag vet *precis* hvem jag skall förlovva mig med."

"Med ditt hjärtas kung?" frågade Ejvor oskyldigt.

Aina gaf väninnan en hastig blick för att utforska om det var hennes mening att vara retsam.

Lugnad i detta hänseende återtog hon:

"Jag har inte bestämt hvad han skall heta än, men han skall vara mycket lång och förskräckligt blek och ha ögon så stora som hans mun, och se ut, som om han vore trött och led på allting."

Ejvor ruskade på hufvudet.

"Üsch då, en sådan en skulle skrämma lifvet ur mig. Hvarför skall han vara blek och se så där ledsen ut?"

"Därför att det gör honom *intressant*", förklarade Aina tvärsäkert.

"Så där kommer Nils aldrig att se ut", sade Ejvor litet omotiveradt.

"Än sedan då?"

"Å, jag trodde bara — ja, det var ingenting", och som om hon plötsligt påmint sig någonting, ökade hon farten.

"Hvarför har du så rysligt brådtom?" frågade Aina, som nästan hade svårt att hinna med.

"Det skall du strax få veta", svarade Ejvor hemlighetsfullt. "Nu äro vi genast framme."

Skogen var slut, och de stodo vid en grind,

som ledde in till en stor, gräsbevuxen kulle, på hvars topp låg en vacker vit byggnad.

"Bor du där?" frågade Aina intresserad.

"Nej, därborta", svarade Ejvor och pekade mot skogsbrynet nedanför kullen, där en gulmålad byggnad skyntade fram mellan träden. "Här bor min morbror."

En ljusklädd ung dam kom gående från den gula villan, och när hon fick se flickorna uppe på backen påskyndade hon stegen.

Ejvor kastade i smyg en blick på Aina, som stirrade på den unga damen.

"Det var märkvärdigt hvad hon går likt fröken Werner", mumlade hon. "Nej men — å Ejvor, det är ju fröken Werner!" Och följd af den skratande och förtjusta Ejvor rusade hon utför kullen mot den afhållna lärarinnan.

"Välkommen lilla Aina", sade denna hjärtligt och gaf henne en kyss. "Så roligt, att vi skulle träffas just i Ejvors hem."

Alla glada skolminnen rusade med ens öfver Aina, och hon kramade fröken Werner, som om det varit dem hon hållit i famnen.

"Å så roligt att fröken är här! Har fröken varit här länge? Stannar fröken här hela sommaren?"

Frågorna trillade som ärter ur Ainas mun, och Ejvor var förtjust öfver att öfverraskningen beredde väninnan så synbar glädje.

"Ejvor skref att hon längtade efter mig, och hennes far skref, att hon behöfde läsa ett par timmar om dagen i sommar, och då beslöt jag mig för att komma", svarade lärarinnan.

"Och det är inte tant ledsn öfver?" inföll Ejvor inställsamt.

"Nej, det är jag inte ledsn öfver", svarade fröken Werner leende. "Men kom nu, annars kallnar kaffet. Fröken Andersson har gått till staden,

men Emma har fått tillsägelse att duka det ute på verandan."

"Fröken Andersson sköter om hushållet åt pappa, och Emma är vår jungfru", upplyste Ejvor.

Hon sprang uppför trappan till den vackra verandan och gjorde med låtsad högtidlighet en djup nigning för Aina, som långsamt följde efter med armen kring fröken Werners lif.

"Välkommen till Annero, bästa fröken Stjerne", sade hon, "jag hoppas ni skall trifvas bra hos oss."

II.

Bref från Aina till hennes mor.

"Kära mamma! I dag rägnar det, så att det passar bra att skriva bref. Jag skall nog ha skrivit förr, men det har varit så vackert väder, att vi knappt varit inomhus annat än när vi ätit, och inte då heller för vi bruka äta ute på verandan. Jag trifs mycket bra här ute på villan, men att Ejvor tycker att själfva staden är vacker, kan jag inte begripa. Den har ungefär bara en gata, och den är inte för fin, och i bodfönsterna äro alla möjliga saker hoprörda, och husen stå riktigt och hänga på hvarandra, som om de äro trötta på att stå så länge. Det fins bara några stycken, som ha två våningar, och inte en *enda* som har tre. Och torget är *så* litet, och det växer gräs på det. Men det här är förstås i den gamla sta'n; i den nya finns det både ett stort torg och vackra hus, men det ser ingenting ut ändå, tycker jag. Och så har man bärigen alldeles öfver sig, precis som om de

en vacker dag komme att hufvudstupa ramla ner och göra mos af alltihop.

"Nej, inte tycker jag just det är vackert här, men det aktar jag mig för att säga åt Ejvor, för då blefvo hon ond.

"Mamma må tro, att Ejvor har en ståtlig pappa, lång och rak och så ung han ser ut sedan, inte stort äldre än bror Hjalmar, tycker jag, men det är han väl i alla fall.

"Ejvors bror är inte stort bättre än staden; jag menar, att jag trodde, att han också skulle vara mycket stiligare än han var, men det är så där, man skall aldrig se gossar på mycket nära håll, om man inte är gosse själf, för då äro de nog det bästa som finns på jorden.

"Kan mamma tänka, att fröken Werner är här, vår lärarinna i Edsbro, mamma minns, som jag talat så mycket om. Hon är här för att läsa litet med Ejvor, och nu läser jag med för sällskaps skull, fast det är så rysligt hett, och hon är lika snäll och rar som vanligt. De ha en gammal husmamsell här, som heter fröken Andersson, och hon är förskräckligt obehaglig och finmig och bråkig, så att vore jag som farbror doktorn, låte jag henne resa och tant Louise få hennes plats, men det är inte sagdt hon vill stanna, för hon tycker visst allra mest om att läsa med en hel hop flickor. Det vore då det sista *jag* toge mig för; då blefve jag bra mycket hellre mamma, liksom mamma.

"Jag har lärt mig en ny aftonbön af Ejvor, och den läser vi hvar kväll tillsammans för tant Louise. Den låter så här:

"O, lär du mig att deras hjärtan hugna
Att glädja dem och deras sorger lugna
Att vandra som sig bör på livvets stig,
O, lär du mig!"

"Jag tycker, att den är vacker, men Gud som hafver läser jag i alla fall och blundar och låtsas att mamma sitter bredvid mig. Nog är det roligt här, men inte ville jag vara hemifrån hela sommarloftet. Emellanåt längtar jag rysligt hem, men då pratar och skrattar jag allra mest för att ingen skall märka något, för det vore förargligt tycker jag, när alla äro så snälla mot mig.

"I går voro vi ute och plockade smultron, och det var en äng som såg så vacker ut, och på andra sidan den växte det fullt upp med smultron, men när vi skulle gå öfver den och hade hunnit så långt som till midten blef den alldeles våt och sumpig, och bäst det var satte jag fast skon och fick den inte lös utan den gick af mig, och jag stod på ett ben och skrek. Nils och Ejvor hade redan hunnit öfver och skrattade så mycket de orkade åt mig, men när Nils såg, att jag skulle till att gråta, kom han tillbaka, fast det sade klafs, klafs om fötterna på honom. Och så tog han lös skon och sedan så bar han mig öfver till andra sidan. Det var i alla fall snällt af honom, och så stark han är, fast han bara är fjorton år. Men han bar mig, som om jag varit en mjölsäck och det var inte alls trefligt — inte heller brydde han sig om att sätta ner mig varligt och försiktigt. När jag kom hem fick jag sätta foten under pumpen, för att Nils ville pumpa bort gyttjan, sa han, så att jag skulle slippa bannor af Emma — det är jungfrun, det — men det mesta af gyttjan stannade kvar ändå, och så blef jag till på köpet ännu mycket värre våt än förut. Jag låg visst en hel timme efteråt i gräset och saltorkade.

"Vet mamma, att i villan här bredvid, bor Ejvors morbror och moster och deras flicka, som heter Helen och är förtjusande vacker. Ejvor har talat om, att hon redan kunnat vara förlofvad om hon velat, fastän hon bara är aderton år, men hon

har sagt till Ejvor, att hon inte vill förlofva sig med någon, som hon inte kan skänka hela sitt hjärta. Var det inte utmärkt vackert sagdt? Men den där som hon inte vill ha går på och tycker om henne än och det tycker jag också är vackert. Jag har sett honom med; jag trodde inte förr, att de som äro olyckligt kära, kunde vara så rödblommiga som han, men det går nog bort, om han får hålla på och sörja några år. Mamma kan inte tro hur snäll och rar Helen är också och så fin och illegant sedan, precis som om hon var från Stockholm. Hon och hennes föräldrar bo för resten där om vintrarne för hennes far är riksdagsman, och hon har redan varit med på flera baler. Men hon är ingen sådan där stor dam, som Annie utan hon leker änkleken med oss och rullar utför backslutningen och spelar krocket, och i hvardagslag går hon med håret hängande i en lång fläta på ryggen. Det är bara ledsamt, att hon och hennes föräldrar i dag rest till en badort så att jag får inte se henne mer i sommar. Ibland ber jag Gud, att jag skall bli lik henne, när jag blir stor, men det blir jag nog ändå inte, för Nils har nog rätt, när han säger, att jag ser ut, som om jag bara tänkte växa på bredden, och så har jag min näsa att dras med. Det är bara den som vill växa uppåt, men Helen har en fin vacker näsa, hon. Det är inte bara på mig själf jag tänker, när jag önskar, att jag vore vacker. Jag tänker lika mycket, åtminstone *nästan* lika mycket på hur roligt det vore för mamma att ha en vacker flicka.

"Här finns en stor, vacker park, med kägelbana, krocketplaner och flera gungor, och om söndagarna får fiskarfolket och andra människor i staden komma hit och roa sig, som de vilja. Om söndag skola vi gå ner och se på hur gossarne och flickorna gunga i den stora gungan. Jag blir yr i hufvudet, om jag gungar högt, men Ejvor och

Nils gungar så högt, att jag inte kan låta bli att skrika, och då gunga de ändå värre.

"Nu kommer Ejvor och säger, att vi skola läsa på läxorna tills i morgon. Adjö då, söta mamma, krama pappa och syskonen och skrif snart till

mammas Aina.

P. S. Skrif ett riktigt långt bref.

P. S. Bed syster Gerda skrifva snart; hon har inte något annat att göra.

P. S. Ejvor har en så vacker halmhatt, som kostar bara 3 kronor. Får jag köpa en likadan? Min har blifvit så kantstött.

III.

En sammansvärjning.

"Hör du Ejvor, jag har kommit att tänka på en sak", sade Aina, då de ungefär en vecka efter Ainas ankomst sutto med sina dockor i en slags löfsal, som Nils i ett anfall af välvilja satt upp åt dem. Han hade ett par dagar varit bortrest på ett besök hos en kamrat, och därför fingo dockorna göra dem sällskap. När Nils var hemma, uttalade både Ejvor och Aina öppet sitt förakt för allt hvad dockor hette, fastän det märkvärdigt nog inte var någon som ville tro dem.

"Hvad då?" frågade Ejvor och satte varligt hatten tillrätta på sin docka, som visst nyss fått en ovarsam knuff af kamraten, ehuru denna satt och oskyldigt stirrade rakt framför sig med sina himmelsblå ögon.

"Tycker du lika mycket om tant Louise nu

som förr?" frågade Aina undvikande. Det var nästan, som om hon velat höra sig före.

"Nästan mer än förr", svarade Ejvor entusiastiskt.

"Skulle du inte tycka om att få henne till — till din mamma?" fortsatte Aina sitt förhör.

Ejvor rodnade starkt och såg på Aina.

"Menar du, att, — att pappa —", stammade hon.

"Ja, det menar jag", svarade Aina hastigt fattande mod, då inledningen, som var värst nu var lyckligt och väl öfverstökad. "Jag menar, att han skulle gifta sig med henne."

"Det har jag aldrig tänkt på", sade Ejvor.

"Nej, men tänk på det nu", sade Aina litet otåligt. "Jag tycker det skulle passa alldeles utmärkt, jag."

I sitt stilla sinne hade hon redan gjort upp en hel liten roman om den ståtliga "farbror doktorn" och deras afhållna lärarinna utan att veta att den redan blifvit verklighet.

"Då tycker jag det vore bättre, om hon stannade kvar och blefve min guvernant", sade Ejvor eftertänksamt. "Då finge jag ändå rå om henne och sluppe gå i pension."

"Ja, det vore nog bra för en fem, sex år tills du blefve fullärd, men sedan flyttar hon, förstår du väl. Om hon blir din mamma, stannade hon beständigt hos dig."

Detta var ovedersägligt, men Ejvor skakade dock på hufvudet.

"Jag har redan en mamma", invände hon.

"Ja, men hon är i himmelen, och du kan behöfva en mamma på jorden också", sade Aina. "Jag begriper inte hur en flicka kan reda sig utan en mamma."

Ejvor visste nog hur svårt det var för en liten flicka att reda sig utan en mor, och hur ofta hon

om kvällarna gråtit och längtat efter moderns godnattkyss, men det sade hon ej. Hon talade sällan om sina djupare känslor.

"Tant Louise blefve nog en mycket snäll mamma", sade hon eftersinnande.

"Ja, och just därför skall du passa på och ta henne", tillrådde Aina, som om detta varit den lättaste sak i världen.

"Det vore väl pappa, som skulle ta henne och inte jag", svarade Ejvor småskrattande.

"Det förstås, men du kan hjälpa så bra till, om du bara vill", sade Aina, som var ytterst angelägen att få se sina fantasier verkliggjorda. Det var dock först i dag de begynt röra sig i hennes lilla hjärna. Då hon gått förbi det öppna köksfönstret hade hon hört fröken Andersons gälla röst säga: "Emma skall få se, att den där inställsamma lärarinnan blir frun nummer två här i huset", hvarpå Emma kärft svarat: "å, så fröken pratar!"

Men detta talade ej Aina om för Ejvor. Hon ville inponera på kamraten genom att låta henne tro, att hon själf hittat på en så ytterst intressant idé.

Om denna misslyckades, var det tids nog att omtala, att den först upprunnit i hushållerskans hjärna.

Ejvor såg emellertid mycket fundersam ut. Det vore förtjusande att för alltid få behålla tant Louise, men om hon också för sin del ej hade något emot att få en snäll ny mamma, var hon dock ej lika säker på huruvida hon skulle tycka om, att hennes far finge en ny fru.

Nu tänkte han blott på och lefde för henne och Nils, men då skulle han få ännu en till att tänka på, och ville hon väl dela hans tankar med någon, äfven om det vore hennes kära tant Louise? Det var detta hon ej var säker på. Men så föll det henne in, att då blefve det ju *två* som höllo af henne och Nils, och att fröken Andersson, som de ej tyckte om, skulle komma bort, och hennes

far få någon, som höll honom sällskap och muntrade upp honom, när han kom hem sent om kvällarna från sina sjukbesök, då hon själf, trots alla bemödanden, ej kunde hålla sig vaken tills han kom, och då började hon tycka, att Ainas påhitt ej var så dumt.

"Men inte kan jag göra något åt den saken", sade hon, fullföljande sina tankar.

"Jo, det kan du visst", förklarade Aina. "Du skall berömma dem för hvarandra så ofta du kommer åt, då bli de till sist vana vid att tänka på hvarandra, förstår du."

"Om de bara inte tröttna att höra på", invände Ejvor, som tyckte det borde vara enformigt att ständigt höra talas om en och samma person.

"Nej, för all del", försäkrade Aina, "inte tröttnar man att höra talas om den man tycker om."

"Nog vet jag, att pappa tycker om tant", fortsatte Ejvor fundersamt, "men om hon —"

"Hvad ha ni för er, små flickor?" frågade en glädtig röst, och doktorsn resliga gestalt visade sig plötsligt i ingången till löfsalen. De små väninnorna sprutto till och rodnade, och Ejvor isynnerhet såg skuldmedveten ut. Doktorn såg frågande från den ena till den andra.

"Har någon af er slagit sönder sin docka?" frågade doktorn, som i sitt stilla sinne tyckte, att flickorna sågo ut som ena riktiga små missdådare.

"Nej då!" ropade båda på en gång och lyfte dockorna högt i luften för att visa, att de voro oskadade.

"Då måtte ni ha haft något annat fuffens för er", menade doktorn. "Ni se ut, som om ni inte hade riktigt rent samvete."

Och det hade de icke heller. De hade ju planlagt en stor sammansvärjning, men det var naturligtvis omöjligt att erkänna detta för just den, som var föremålet därför. Ejvor kastade på sin far en

bönfallande blick, som sade ungefär så här: "Snälla far, ansätt oss inte för hårdt", och svarade därpå undvikande:

"Vi ha inte gjort något annat än setat här och pratat med dockorna, men vi hörde inte när pappa kom, och därför blefvo vi litet rädda."

"Jag förstår", svarade doktorn småleende. Han förstod att också små flickor ibland tycka om att språka ostörda och brydde sig ej om att söka utforska deras, som han trodde, oskyldiga hemligheter.

På hans fråga, om de ville deltaga i en roddtur ut till närmaste holme, eftersom han händelsevis var ledig denna eftermiddag, svarade de ifrigt jakande. När flickorna med dockorna på armen följde doktorn upp till villan, frågade Aina:

"Kommer tant Louise med?"

"Ja naturligtvis", ljöd svaret.

"Å, så roligt", ropade den lilla flickan med så liflig förtjusning, att doktorn kastade en frågande blick på henne. Denna hänryckning öfver att få vara tillsammans med en person, med hvilken Aina, om hon ville kunde få sällskapa så godt som hela dagen, föreföll honom en smula tillgjord. Men så var han ju ej heller invigd i hemligheten. "Jag tycker, att hon är rysligt söt och rar", tillade hon liksom förklarande. "Tycker du inte det också, Ejvor?"

Men Ejvor, som nu funderat närmare på saken, tyckte sig ha kommit på det klara med, att hon ville rå om sin far "aldeles ensam" och svarade därför i tämligen likgiltig ton:

"Jo, nog tycker jag det."

Aina såg på henne med ogillande min. Deras samarbete artade sig ej att gå riktigt bra.

Men tant "Louise" kom med, och doktorn var så uppsluppen och munter, som om det varit själfva Nils, och båtfärden öfver viken, hvares krusiga små

böljor glittrade i solskenet, var så förtjusande, att de båda väninnorna glömde alla funderingar på sådana saker, som egentligen ej alls borde inrymmas i små flickhjärnor, och ej märkte, att doktorn då och då tog några ojämna årtag. Det var när han såg på Louise, och därvid gled ett så soligt leende öfver hans ansikte, som om han sett på något, hvilket han tyckte mycket om att betrakta. Aina, som satt bredvid sin lärarinna uppfångade ett af dessa ögonkast och stirrade häpen på doktorn. Tänk om? Men när hon mötte hans blick, rodnade hon häftigt och vände bort hufvudet. Det var ej utan, att doktorn tyckte flickan var litet besynnerlig.

Hon sneglade förstulet upp på fröken Werner, hvilken såg ut, som om hon varit glad öfver något, som på samma gång gjorde henne smått orolig. Men hvad Aina ej lade märke till var att lärarinnan med mer än vanlig ömhet drog Ejvor till sig och sysselsatte sig med henne.

"Nå Aina, hur tycker du om Nils?" frågade doktorn plötsligt.

Den oväntade frågan gjorde Aina mycket förlägen, och hon sökte en lång stund efter ett passande svar.

"Jag har varit så litet tillsammans med honom", svarade hon slutligen i full öfverensstämmelse med sanna förhållandet.

De sista dagarna tycktes nämligen Nils ha varit gripen af en okuflig längtan efter dem af skolkamraterna, som bodde kvar i staden eller dess närmaste omnejd, hvilken dref honom att beständigt uppsöka dem. Han hade anförtrött Ejvor, att han fann Aina "klumpig och lillgammal", och när Ejvor gråtfärdig förebrådde honom, att han så sällan lekte med henne, svarade han: "när Rultan —" så benämnde han Aina — "har rest, skall jag leka med dig igen", ett löfte som i någon mån tröstade

Ejvor och förminskade hennes förtrytelse öfver att brodern så föga visat sig motsvara väninnans förväntningar.

"När han nu kommer hem, skall du få se, att han blir sällskapligare", sade doktorn tröstande. "Hans bästa vän, Harald Wretman, hos hvilken han nu är på besök, är en stillsam och allvarlig gosse och har ett märkbart lugnande inflytande på Nils. Jag har många gånger förvånats, på samma gång som jag med glädje sett Nils beundran för denne gosse, som nästan i allt är hans raka motsats."

På den lilla holmen växte förgät-mig-ej i mängd, och flickorna sprungo omkring och samlade stora buketter, medan fröken Werner dukade fram saft och vatten på en flat sten nere vid stranden, och doktorn låg bredvid i gräset med en bok i handen. Men jag tror knappt han läste mycket i den.

"Louise, när får jag tala om vår hemlighet för min lilla flicka?" frågade han halfhögt.

Louise rodnade lätt, och i hennes ögon kom ett allvarligt uttryck.

"Inte förrän Aina rest", svarade hon sakta. "Låt henne få vara ostördt glad under dessa korta sommarveckor."

"Du talar, som om vi hade en ledsam nyhet att berätta henne", sade doktorn småskrattande, "och ändå vet du hur innerligt hon håller af dig."

"Jag tror, att det för hvarje känsligt barn, som mistat sin mor, måste vara en bitter stund, då det får veta, att en annan skall träda i moderns ställe", svarade hon allvarligt.

"Det tror jag också, när det är fråga om en för barnet främmande eller osympatisk person", sade doktorn, "men så är ju icke förhållandet här. För öfrigt håller Ejvor så mycket af mig, att hon ej är lyckligare än när hon ser, att jag är lycklig

och nöjd. Oroa dig därför ej för den saken, min älskling."

Louise följde med blicken Ejvor, hvilkens ljusa klädning skyttade fram mellan buskarna.

"Jag vill bli en god och kärleksfull mor för henne", sade hon innerligt, och doktorn såg på henne med ett lyckligt och tacksamt leende.

"Flickor, isen smälter!" ropade hon, och flickorna voro ej sena att infinna sig.

Sedan saften var drucken, bundo de kransar af sina förgät-mig-ej, och Aina envisades att pryda Louise med sin.

"Se farbror, så bra den passar på tants ljusa hår!" ropade hon lifligt, och doktorn såg upp från sin bok, i hvilken han för tillfället föreföll att vara allvarligt fördjupad.

"Ja, den är mycket klädsam", instämde han med en lång blick på det täcka friska ansiktet under den blå kransen.

Aina var en flicka, som hade ögonen med sig. Ungefär så där brukade syster Gerdas fästman titta på Gerda. Hon stirrade så envist på doktorn, att denne kände det och med en viss ifver vände bladet i sin bok. "Det här står inte rätt till", tänkte Aina. "Jag såg nyss, att han satt och höll ögonen fästade högt uppe på vänstra sidan i boken, och nu vänder han om bladet utan att så mycket som titta på den högra. Han bär sig precis lika konstigt åt, som om han redan vore förlofvad", en förmodan som var sanningen betydligt närmare än den lilla damen själf på allvar trodde. Glömsk af att hon därigenom beröfvade sig all ära af att ha öppnat doktors och fröken Werners ögon för deras ömsesidiga förtjänster, anförtrorde hon vid första lägliga tillfälle väninnan sina iakttagelser, naturligtvis med åtskilliga prydliga tillägg.

Under hemvägen var Ejvor ovanligt tyst och stillsam. Hon kunde omöjligt låta bli att tänka på

hvad Aina sagt, och lika omöjligt var det för henne att komma på det klara med sina egna känslor. Det vore kanske ändå roligt att få en snäll och rar mamma — hon makade sig ofrivilligt närmare Louise. Så länge hon hade en mamma i himmeln och en på jorden kunde det gå för sig, men när alla en gång komme till himmeln, hur skulle det då gå? Hon makade sig åter längre bort. Hvad skulle både pappa och hon då göra med tant Louise? Men så kom hon ihåg en kristendomslektion, då fröken Hallin talat om att i himmeln är det inte fråga om några släktskapsförhållanden, eller rättare, där äro alla som en enda stor familj, och där växer kärleken till hvarandra så stor och stark, att ingen behöfver känna sig glömd och undanskjuten. Hon stack handen under Louises arm och såg upp till henne.

”Hvad jag är glad, att tant kom till oss i sommar”, sade hon sakta. Louise tackade henne med en kyss, och doktorn, som hört orden och sett kyssen smålog mot dem båda.

Aina satt tyst och såg på; hon var missnöjd öfver, att den planlaggda sammansvärjningen var obehöflig.

Men när Ejvor den kvällen låg hopkrupen i sin lilla säng, stoppade hon lakanet i munnen för att Aina ej skulle höra, att hon grät efter sin rätta mor, och i tankarna upprepade hon de verser, som en för henne obekant person tillsändt henne vid hennes moders död, hvilken inträffade en julafton:

“Är det därför, som du gräter,
Att ej mamma kommer åter,
Då hon bortgick tyst och stilla
På julafton, Ejvor lilla?”

Tyst, var tyst, skall du få höra
Hvad hon skulle borta göra,

När ni kunnat haft så roligt
Hon och du, och så förtroligt.

Jo, att köpa julegåfvor
Åt sin älskling, rika håfvor,
Gick hon ut åt promenaden
Till den stora hufvudstaden.

Som i prakt ej har sin like
Uti något kungarike:
Där intill mång' hundra tusen
Jämt stå tända juleljusen.

Där var julefröjd och gamman
Änglaskaror sjöngo samman:
(Gränslöst jublet var och fröjden,
"Åra vare Gud i höjden!")

Och bland frälsta, fria andar
Salig hon sin stämman blandar:
(Gränslös, himmelskt stor är fröjden,
"Åra vare Gud i höjden!")

Dock fastän hon borta blifvit
Har hon dig ej öfvergifvit.
En gång mamma nog skall skicka
För att hämta hem sin flicka."

IV.

Nils.

Då de sutto vid frukostbordet följande dag, inträdde Nils, som efter en hälsning, hvars flyktighet

ej höjde Ainas tankar om hans artighet, slog sig ned vid bordet.

"Du måtte inte ha fått mat på länge", anmärkte doktorn leende med en blick på hans stora portion skinka.

"Jo, jag åt nog, innan jag for, men man blir så vådligt hungrig, när man är ute tidigt på morgonen. Jag reste med första tåget för att få sällskap med farbror Wretman, som då måste in till sta'n."

"Haralds far är prost och bor ett par stationer härifrån", sade Ejvor upplysningsvis till Aina. "Hur mår Harald?" fortsatte hon därefter, vänd till brodern.

"Han är som vanligt, hvarken bättre eller sämre", svarade Nils kort, och en skugga flög öfver hans solbrända ansikte.

"Är Harald sjuk?" frågade Aina.

Ejvor kastade en hastig blick på brodern.

"Han gjorde illa sin rygg för ett år sedan och ligger nästan ständigt på en soffa", svarade han med sänkt röst.

"På hvad sätt —" började Aina.

"Det skall jag tala om för dig sedan", hviskade Ejvor med ännu en orolig blick på brodern, som med rynkade ögonbryn stirrade ned på sin tallrik.

"Hvart ska' ni ta vägen, flickor?" frågade Nils, då de stego upp från bordet.

"Vi tänkte gå upp i skogen och plocka linnéa", svarade Ejvor.

"Jag tror, att jag har lust att följa med er."

Det var första gången sedan Ainas ankomst, som Nils själfmant erbjudit sig att göra flickorna sällskap, och de voro ej sena att begagna sig af anbudet.

Men något muntert sällskap tycktes han ej vilja bli. Han gick tyst och stirrade framför sig. För Aina, som visserligen sett honom i många växlande

sinnesstämningar, var det dock något nytt att under en så lång stund, som tio minuter ej höra ett ord från hans läppar, och hon knuffade oförmärkt Ejvor i sidan, i det hon saktade stegen.

"Är Nils ond på oss?" hviskade hon, när de hunnit så långt, att han ej kunde höra frågan.

"Nej, men han tänker på Harald", svarade Ejvor likaledes hviskande.

"Ja, men hvarför —" började den frågvisa Aina, som aldrig tyckte om att grubbla på gåtor.

"Det skall jag tala om sedan", svarade Ejvor såsom en gång förut, men i otåligare ton och påskyndade stegen för att upphinna brodern.

De hade nu hunnit fram till en liten uthuggning i skogen.

"Å, så mycket linnéa!" ropade Aina förtjust och böjde sig ned för att plocka de vackra små blommorna, hvilkas härliga doft fyllde luften.

"Låt dem vara så länge", sade Nils, som kastat sig ned på den barrströdda marken. "Sätt dig här en stund, så skall jag tala om något för dig, som du nyss gärna ville veta."

Aina lydde gärna; hon tyckte om att få sin vetgirighet tillfredsställd.

"Jag vet inte, att jag frågat dig om någonting", sade hon likväl.

"Nej, men du frågade Ejvor, och jag skall svara i hennes ställe", sade Nils. Han låg framstupa och petade med en liten kvist i den mjuka mossan. Om Aina också velat, hade hon ej kunnat se en skynt af hans ansikte.

Ejvor satte sig bredvid honom.

"Jag vet hvad du menar, Nisse", sade hon, "men bry dig inte om att tala om det; det gör dig bara ledsen."

"Nej, det gör det inte", förklarade han envist, "och jag vill helst tala om det själf. Jag kan inte

lida, att folk går och tisslar och tasslar om den saken bakom ryggen på mig."

Till hälften vändande sig mot Aina, men med fortfarande nedböjdt hufvud, fortsatte han:

"Det var en gång ett par gossar, och jag kan så gärna med ens säga dig, att den ene hette Harald och den andre Nils."

Aina makade sig intresserad närmare, men Ejvor såg ledsen ut.

"Harald var en snäll och bra gosse, men Nils var den okynnigaste pojke man kunde tänka sig, och det är han än för resten — "det är inte santt", invände Ejvor halfhögt. Utan att höra henne fortsatte gossen: "Nils tyckte också om att skryta och gjorde en massa dumheter bara för att visa sig duktig. Men Harald tyckte inte om sådana där enfaldiga bedrifter och påstod, att Gud inte gett oss armar och ben för att vi onödigtvis skulle bryta af dem. Han var i alla fall den modigaste af de två — jag har sett honom springa fram och slå igen grinden midt för en ilsken tjur, medan Nils sprang så mycket han orkade."

"Nu narras du igen", afbröt Ejvor häftigt, "du tog mig i handen och sprang för att få mig öfver gårdesgården, i fall tjuren skulle komma, innan Harald hann stänga grinden."

"Jag sprang lika mycket för att jag var rädd för min egen del", envisades Nils, som nu upphörde att tala i tredje person och tycktes ha nått det stadium, då själfanklagelse nästan blir en slags njutning.

"En dag, då vi gungade bräde hemma i hans trädgård, skröt jag med att jag tordes hoppa ner, när min brädända var högst uppe i luften. "Hvad skall det tjäna till?" sa Harald, "du kan ju bryta benen af dig." Men när brädet vägde ungefär jämt, hoppade jag i alla fall af, för jag tyckte han gärna kunde bli litet omskakad, eftersom han var

så försiktig af sig. För mig gick det bra, förstås, men Harald, som satt där alldeles oförberedd, ramlade raklång af brädet. Det såg så lustigt ut att jag gapskrattade, för jag kunde ju inte tänka, att han skulle göra sig illa på den mjuka gräsmattan. Men när han låg stilla och bara jämrade sig sakta förstod jag, att nånting var på tok. Och det var det också; han hade slagit ryggen i en sten, och från den dagen har han aldrig varit frisk. — Ja, det var hela historien”, slutade han efter ett kort uppehåll och svängde sig om på ryggen samt drog mössan djupt ned i ansiktet.

”Nej, det var inte”, inföll Ejvor hastigt, ”för du har inte talat om hur du stängde dig inne hela den vackra sommaren för att hålla Harald sällskap, när han blef så bra, att han orkade med dig, och hur du —”

”Äsch, tyst med dig”, afbröt henne Nils retligt. ”Gjorde det honom bra i ryggen kanske?”

”Nej, men det gjorde honom glädje”, svarade Ejvor ovanligt mildt. ”Du skall inte tro Aina, att Harald är obotligt sjuk”, tillade hon. ”Doktorn har sagt, att han nog blir alldeles bra om ett år, och när han nu får vistas vid en badort i år igen, blir han säkert mycket starkare.”

”Det är i alla fall mitt fel, att han fått plågas i två hela år, och det kommer jag aldrig att förlåta mig”, sade Nils med så bitter själföförelse i rösten, att Aina förvånad tittade på honom. Hon hade just icke trott, att Nils var känslig. Han stack armarna under hufvudet och låg en stund orörlig. Därpå satte han sig så hastigt upp, att båda flickorna förskräckta hoppade till, och sade med fullkomligt förändrad ton:

”Lapp-Dora var i prostgården i går och ställde till ett fasligt spektakel må du tro, Ejvor.”

”Hvem är Lapp-Dora?” frågade nyfikna Aina.

”Det är en gammal otäck lappkäring, som bor

i en kåk strax utanför stan och roar sig med att gå omkring och trola otyg på folk, när hon inte får allt hvad hon tigger om", svarade Nils och såg mycket allvarlig och trovärdig ut."

"Nej, gör hon det", sade Aina lika allvarligt. Hon hade i sitt hemland så ofta hört tjänstfolket tala om gummor som kunde trola, att det icke alls föll henne in att betvifla deras tillvaro.

"Hvad gjorde hon då?" sporde Ejvor intresserad.

Det fanns icke ett barn och knappast en husmor i den lilla staden och dess omnäjd, som icke hyste en viss fruktan för den stygga gamla gumman, hvilkens utseende och ordflöde voro sådana, att de flesta barn flydde, då hon nalkades, och de flesta husmödrar föredrogo, att så vidt det stod i deras förmåga tillmötesgå hennes önsknings hellre än att utsättas för den skur af okvädinsord och hotelser hon annars utöste öfver dem. Ett par gånger hade slumpen fogat så, att hennes elaka förutsägelser besannats, och sedan dess var hennes rykte att kunna "trola" stadgad.

"Hvad hon gjorde?" upprepade Nils. "Jo, hon kom och tiggde som vanligt, men då hon inte fick så mycket hon ville ha, ställde hon till sådant oväsen, att de måste gå efter farbror. Han sa', att det tjänade ingenting till att hon bråkade, för hon skulle ändå inte få något mer den gången, och då blef hon alldeles grön i ansiktet och sa' precis så här: "Prosten ska' åka bort i eftermiddag", sa' hon, "men han kommer allt att få gå halfva vägen." Och därmed gick hon. Hon hade väl fått reda på, att det samma dag var bjudning hos en af grannarna, som bodde en fjärdingsväg från prostgården, kan jag tro. Bara farbror och tant voro bjudna, men jag åkte med på kuskbocken och tänkte förstås, strax vända om hem igen till Harald. Ingen tänkte på hvad Dora sagt, men när vi kom till

Galgbärgsbacken, du vet Ejvor, en half fjärdigsvåg från prostgården, stanna' hästarna tvärt, och det var ingen möjlighet att få dem att gå ur fläcken. Det var ändå de där gamla beskedliga bruntarna, som farbror haft så länge. Petter, som körde, bråkade med dem både länge och väl, men till sist vände han sig om till farbror och sa' helt hjärtängsligt, "det här ha vi lapp-Dora att tacka för, prost-sten!" Farbror sa', att Petter var dum, men hästarna stodo mol stilla, och till sist blef det ingen annan råd än att spänna ifrån och vända om droskan. Farbror och tant fingo gå fram till Graneberg, och vi åkte hem, och hästarna krånglade inte en enda gång under hemvägen. Petter tror fullt och fast, att det var Doras fel, det tror jag med, och jag undrar om inte farbror tror detsamma, fastän det vill han naturligtvis inte säga."

"Usch, så otäckt", sade Aina och ryste.

"Och så otäck som hon ser ut, sedan", sade Ejvor. "När jag möter henne, niger jag så djupt jag kan bara för att hon inte skall säga något ondt åt mig. Hon tycker om när man är artig. Följer du med oss hem nu, Nils? Vi ha strax lektion."

"Nej, jag ligger kvar här en stund till", sade Nils, "gå ni."

Han lade sig åter ned i sin förra ställning, och till Ainas stora förvåning böjde Ejvor sig hastigt ned och kysste honom på kinden.

"Du är dum, Ejvor", sade gossen kort, men det var någonting i tonen, som förrådde, att systemens vänlighet gjorde honom godt.

"Det är synd om Nils", sade Ejvor, då flickorna långsamt gingo utför gångstigen. "Han har aldrig varit sig riktigt lik sedan Harald gjorde illa sig."

"Tror du verkligen, att han tänker på det så mycket?" frågade Aina, som hade svårt att föreställa sig, att "öfversittaren", som hon i tysthet kallade Nils, hade några vekare känslor.

"Jag tror, att han tänker på det jämt och ständigt", förklarade Ejvor med öfvertygelse, "och ofta när han varit som mest uppsluppen har jag sett honom rynka ögonbrynen och springa sin väg, och när han sen kommit tillbaka har han varit kärf och allvarlig, som en gammal magister. Det är nästan, som om han tyckte, att han inte hade rättighet att roa sig som förr på gossars vanliga vis, så länge Harald inte kan vara med om det. Pappa tror detsamma, och bannar honom sällan, när han är retlig och butter; han säger, att Nils bannar sig själf så mycket i tysthet, att andra därför böra ha fördrag med honom och visa honom vänlighet."

"Men hans bref till dig voro alltid så muntra", sade Aina. Hon mindes med hvilken förtjusning hon på Edsbro tagit del af dem.

"Tror du han talar om sina känslor, allra helst i bref? Nej då, det tycker han är pjåskigt. Och så är han så rysligt stolt. Men om du finge se honom tillsammans med Harald skulle du säga, att han är den snällaste gosse i världen, och ibland, när han kommer tillbaka från Forshaga, är han riktigt mild och vänlig, må du tro."

"Hvarför har du inte talat om hela den här historien förut?" frågade Aina, som hade en känsla af att hon haft en förvänd uppfattning af Nils.

"Därför att jag vet, att han inte tycker om, att man talar därom. Han gjorde det själf i dag, därför att han var rädd, att du i alla fall skulle få höra historien, och han vet, att alla här hemma skulle tala om den skonsammare än han själf gjort. I fråga om det här, är Nisse förskräckligt sträng mot sig själf."

"Han måtte i alla fall vara en bra gosse", sade Aina eftertänksamt.

"Det är just hvad han än", instämde Ejvor med känsla och öfvertygelse.

"Nå flickor, hvar ha ni linnéorna!" frågade fröken Werner, då de kommo upp på verandan där hon satt och sydde.

Flickorna sågo halft förlägna på hvarandra. De hade ju lofvat tant Louise en stor bukett.

"Det var Nisses fel, att vi glömde plocka dem", svarade Ejvor.

"Var han så munter och glad?"

"Nej tvärtom", sade Aina, "han var ledsen."

Fröken Werner såg förvånad ut.

"Vi kommo att tala om Harald", upplyste Ejvor.

"Jaså, då förstår jag", sade Louise, som kände till olyckshändelsen. "Stackars Nisse!"

V.

Bror och syster.

Fröken Andersson hade alltsedan doktor von Hall blifvit änkring förestått hans hushåll och gjort detta på ett både omtänksamt och skickligt sätt. Om hennes lynne varit lika godt, som hennes mat var god hade hon varit en ovärderlig skatt i ett hem, men nu var detta tyvärr icke förhållandet.

Inför doktorn vågade hon aldrig brusa ut; den martyrin hon inför honom antog så snart någonting gick henne emot, visade honom dock strax hur barometern stod, men som han var en klok man låtsade han aldrig därom.

Men i köket och inför barnen lade hon emellertid icke band på sitt lynne, och det vore synd att påstå, att detta var älskvärdt. Så stor var dock hennes makt och myndighet, att ingen, med undantag af Emma, som emellanåt morskade sig, vågade direkt opponera sig mot henne.

Under de första åren efter makans död hade doktorn lyckan att i sin ogifta syster finna en öm och kärleksfull vårdarinna åt sina moderlösa små, men sedan hon gift sig, kunde han ej förmå sig att taga en ny värdinna i sitt hem, och det var från den stunden fröken Andersson begynte regera där med envåldsmakt.

På systemens inrådan skickade han då Eivor till Edsbro pension. "Det skall göra barnet godt att komma i beständigt sällskap med jämnåriga och under vänliga lärarinners ständiga uppsikt", påstod fastern, och det visade sig, att hon hade rätt. Ty Ejvor trufdes förträffligt och utvecklade sig till sin fördel i pensionen, och under de korta ferierna underkastade hon sig utan knot att stå under fröken Anderssons uppsikt.

Hvad Nils beträffade hade han sin skola och sina kamrater, hvarjämte fadern, så mycket hans strängt upptagna tid det tillät, sysselsatte sig med honom. Han hade därför egentligen högst obetydligt att skaffa med hushållerskan, hvilket nog också var orsaken till att skärmytslingar dem emellan förekommo så öfverraskande sällan.

Men doktorn märkte med oro, att gossens karaktär hårdnade och blef allt mer och mer sluten och tillskref detta till stor del bristen på ett kvinnligt inflytande.

Då kom fröken Werner, och hennes soliga vänlighet kunde ej ens Nils, som påstod sig "afsky allt hvad kvinnfolk hette" motstå. Inför henne blef han den veka, godmodiga gosse han i själ och hjärta var, och det dröjde ej länge, förrän de två blefvo rikligt goda vänner.

"Jag tycker om henne för att hon är glad och vänlig och aldrig predikar för en", anförtrorde han Ejvor i ett anfall af öppen hjärtighet. "Och så har hon ett sätt att se på en, när man gör några dumheter, så att man tvärt tappar lusten att fortsätta."

Men fröken Andersson såg med missnöje barnens växande vänskap för lärarinnan samt — hvad som syntes henne ännu mer oroväckande — doktors synbara intresse för henne. Det låg fara i luften, och hushållerskan sökte afvärja den så godt hon kunde genom att hos barnen söka inplanta den öfvertygelsen, att fröken Werner var en listig varelse, som blott af beräkning sökte tillvinna sig deras vänskap. Ty hon tänkte, att kunde hon blott vända barnens och isynnerhet Ejvors hjärta från lärarinnan, skulle hon därigenom äfven öppna doktors ögon för det olämpliga uti att mot deras vilja gifta om sig. Komme hon endast så långt, vore hon säker på, att själf få stanna kvar på en plats, hvars like hon kanske sedan förgäfves finge söka i hela sitt lif.

Nils, som var minst bedårad, borde vara lättast att besegra, och finge hon bara honom till bundsförvandt, vore saken sedan helt visst snart ordnad till hennes belåtenhet, ty Nils ägde stor makt öfver sin syster.

Till gossens stora öfverraskning blef han på sista tiden ofta inbjuden i skafferiet, där han trakterades med hvarjehanda läckerheter. Utan att ana oråd, lät han sig väl smaka och så förgingo några dagar i allsköns frid och förnjöelse.

När fröken Andersson tyckte, att förberedelserna voro gjorda, beslöt hon att gå anfallsvis till väga. Men vid första häntydan på den "listiga intrigmakerskan", möttes hon af ett så energiskt, "nej men fröken, att ni inte skäms!" att hon i häpenheten ej kom sig för att säga ett ord vidare och äfven för framtiden afstod från alla försök att vinna Nils på sin sida, hvilket bevisade, att hon kände sin man. Hvad honom angår tyckte han det var klokast att ej väcka den — såsom han trodde — sofvande björnen, och sade därför ej ett ord om den lilla händelsen till systemen. Men med förplågningarna i skafferiet var det emellertid till

hans stora grämelse slut, och han hämnades därpå genom att lägga sin beundran för fröken Werner så tydligt som möjligt i dagen, så snart hushållerskan var närvarande.

Nu återstod blott Ejvor, men äfven i fråga om henne gick fröken Andersson för oförsiktigt till väga i sin stora ifver att så fort som möjligt uppnå sitt mål.

Efter några lättare antydningar, hvilka Ejvor knappt förstod, skred hon till öppet anfall en vacker morgon, då hon ute på verandan snoppade krusbär, därvid behjälplig af Ejvor, medan Aina läste upp en bakläxa för fröken Werner. Men de beskyllningar hon utslungade mot den afhållina lärarinnan voro så elaka och orättvisa att Ejvor, glömsk af det passande, häftigt motsade henne.

Detta retade hushållerskan ytterligare.

"Du är en dum unge", sade hon slutligen rent ut, "du är en dum unge, som inte begriper, att fröken Werner smilar med er alla, inte alls därför, att hon tycker om er, utan därför att hon satt sig i sinnet att bli fru här i huset. Det riktigt skär mig i hjärtat att se hur till och med den snälle doktorn låter lura sig."

"Han kan inte få bättre fru än tant Louise", förklarade flickan ädelmodigt, men gråten stod henne i halsen.

Dessa ord voro ett ytterligare dråpslag åt hushållerskans förhoppningar att vinna barnen på sin sida, men innan hon hann hämta sig från sin öfverraskning öfver Ejvors yttrande, hvilket tydde på, att den lilla flickan själf redan tänkt sig möjligheten af att få en ny mor, hade Ejvor försvunnit.

En stund senare påträffade Nils system liggande raklång på marken i löfsalen, som han gjort i ordning åt flickorna.

"Hur är det fatt med dig?" utbrast han förvånad, ty Ejvors hela ställning uttryckte den dju-

paste nedslagenhet. Den lilla flickan hade en stund varit rof för stridiga känslor. Hvad visste väl hon om människors ondska? Tänk, om fröken Andersson verkligen hade rätt, och tant Louise vore en listig varelse, som endast af beräkning visade sig vänlig? Men hon hade ju varit lika vänlig på Edsbro, och då kunde hon väl ej haft några planer på att bli Ejvors styfemor? Denna hågkomst lugnade henne något, men alltsammans föreföll henne likväl i denna stund så ledsamt och inveckladt att fundera på, att det riktigt värkte i hennes hufvud.

"Nå, hur är det fatt med dig?" upprepade Nils, då han ej fick något svar och slog sig ner på en bänk bredvid systemen. "Kan du inte sitta som en ordentlig människa och tala om hvad som är på tok?" tillade han retligt. Han tyckte synd om den lilla öfvergifna varelsen, men höll styft på, att en gosse ej borde visa några vekare känslor.

Ejvor lydde och satte sig upp samt gned energiskt sina förgråtna ögon med näsduken, ty hon kände sin bror och hans afsky för tårar. Och nu berättade hon alltsammans: hvad Aina sagt, hvad hushållerskan sagt, och hvad hon själf tänkt och oroat sig öfver.

Nils hörde ovanligt uppmärksamt på, och när hon slutat, hvisslade han sakta.

"Bry dig inte om hvad den gamla kattan säger", sade han. "Du kan väl förstå, att hon bara är afundsjuk och rädd att få flytta, om pappa gifter om sig."

Nej, det hade Ejvor ej förstått.

"Tror du, det är bara därför hon säger elaka saker om tant?" frågade hon uppklarnande.

"Ja naturligtvis", svarade Nils tvärsäkert. "Hvad skulie det annars vara för? Och för resten skall jag säga dig en sak så god som två: jag har nog också sett hvaråt det lutar, och tycker för min del, att pappa gör både sig själf och oss en stor

tjänst, om han gifter sig med tant Louise. Vore jag litet äldre, skulle jag ta henne själf", tillade han.

Nu skrattade Ejvor. Hon kände sig med ens så lätt om hjärtat. När Nils, för hvilken omdöme hon hyste så blindt förtroende, yttrade sig så, kunde hon själf låta alla betänkligheter fara och följa sitt hjärtas kraf på att fortfarande innerligt hålla af tant Louise.

"Kanske både Aina och fröken misstagit sig?" sade hon efter ett kort eftersinnande, denna gång gripen af oro, att de glada framtidsutsikter i hvilka hon nyss fördjupat sig, aldrig skulle förverkligas.

"Jag sa' dig ju, att jag sett detsamma", svarade Nils med samma öfverlägsna säkerhet som förut. "Tror du inte, att jag förstår mig på sådant där?" Jo för all del, det trodde Ejvor visst.

"Det är bara märkvärdigt, att jag inte alls sett någonting", anmärkte hon fundersamt. "Jag har inte alls märkt, att pappa och tant se annorlunda ut nu, än när hon först kom."

"Det är för att du är en sådan barnunge", upplyste Nils lugnt. "Barn ska' för öfrigt inte tänka på sådana saker", hvilket var ganska förståndigt anmärkt.

"Ja, men Aina är inte stort äldre än j—" började Ejvor.

"Har jag inte alltid sagt dig, att jag inte kan med Aina, därför att hon är så lillgammal? Hon har dessutom en förlofvad syster, och den har nog lärt henne förstå hur folk ser ut, när de äro kåra i hvarandra. Och nu ha vi talat nog om den saken. Det enda jag tycker är att pappa kunde själf tala om alltihop för oss. När inte vi få göra något i smyg, borde inte heller han göra det."

Ejvor stirrade förskräckt på brodern, hvilken kritik öfver fadern föreföll henne i högsta grad vanvördig.

"Nej men *Ni-ils* —"

"Nej, men Ej-jvor!" härmade han henne. "Se så där ja, nu kommer Aina. Nu går du inte och pratar om det här vidare med henne, förstår du. Så länge inte pappa sagt något därom till oss, lär han inte vilja, att vi prata till höger och vänster om det."

Detta yttrande förtog i Ejvors tycke till en del det vanvördiga i det föregående, och hon lofvade villigt att rätta sig efter hans uppmaningar.

Det var likväl bra skönt att ha lättat sitt hjärta inför Nisse. Han var alltid så trygg och säker på sin sak, och när han var nöjd och belåten, kunde hon också slå alla bekymmer för framtiden ur hägen.

"Syns det, att jag gråtit?" frågade hon, i det hon reste sig upp och ställde sig framför brodern. "Jag vill inte gärna att Aina skall märka det."

"Nej, det kan jag nog förstå", sade Nils lugnt. "Det är en förskräcklig flicka att vara nyfiken."

"Ja, men hon är snäll och treflig i alla fall", förklarade Ejvor, som var mycket ömtålig, när det gällde väninnan. "Nå, syns det?"

Nils synade henne, och när han nu så uppmärksamt granskade hennes ansikte, kom han för första gången att tänka på, att det egentligen var en riktigt söt liten syster han hade. Och så med ens kom det öfver honom en så stark känsla af ömhet och medlidande med den lilla, som nyss ensam utkämpat en så svår stund, att han dukade under för frestelsen att ge henne en kyss. Det kunde ju ej skada hans anseende, eftersom ingen såg det.

"Nej, det syns inte", svarade han, och innan Ejvor visste ordet af, drog han henne intill sig och gaf henne en smällande kyss på kinden. Att han strax därpå nästan skuffade bort henne i förskräckelsen öfver att Aina, som springande närmade sig, skulle ana oråd, bekom henne ej det minsta. Kys-sen hade hon i alla fall fått, och hon rodnade af

glädje däröfver. Nils var minsann icke den, som slösade med ömhetsbevis.

"Tack skall du ha, Nisse", sade hon halfhögt och gick för att möta Aina, medan Nils kröp ut genom ett hål i löfsalen och aflägsnade sig åt motsatt håll. Hans anfall af vekhet var öfver, och han tyckte sig ha fått nog af flicksällskap för en stund.

VI.

Bref från Bet.

Ejvor och Aina gingo arm i arm utför backslutningen. Ejvor hade nyss fått bref från Bet och ville läsa detta i fred och ro — naturligtvis i sällskap med Aina — och därför promenerade de till parken, där de visste, att de skulle få vara ostörda.

Ejvors ögon strålade af förtjusning, men den som såg henne kunde tro, att hon led af häftiga plågor i bröstet, så häftigt tryckte hon handen där-
emot. Detta berodde emellertid på att hon på Edsbromanér bar det dyrbara brefvet instuckt mellan knapparna i sitt klädningslif.

"Tänk, i alla fall så snäll Bet är, som bryr sig om att skrifva till mig", upprepade Ejvor för tredje eller fjärde gången.

"Det skall bli roligt att höra hvad hon skriver", sade Aina. "Du kan ju läsa brefvet, medan vi gå."

"Nej, inte förrän vi komma ner i parken. Vet du, jag börjar nästan längta tillbaka till Edsbro igen; vi hade allt bra roligt där många gånger."

"Åja", instämde Aina långdraget, ty hon tänkte

på de många gånger, då hon lidit af hemlängtan. "Men inte blefve jag ledsen, om jag finge börja i skola i Helsingfors i höst", tillade hon, "och det finge jag nog, om inte mamma fått för sig, att det är nyttigt för mig att vara på landet, och att svenska skolor äro så utmärkta."

"Det har hon alldeles rätt uti", sade Ejvor ifrigt. "Och när du nu börjat i Edsbro, måste du också fortsätta där, åtminstone så länge jag går kvar. Se så, nu sätta vi oss här under björkarna. Tycker du inte det är bra vackert här?"

Aina lät blicken rätt likgiltigt glida öfver de vackra gräsmattorna med sina välskötta gångar, och de smidiga björkarna, mellan hvilka vikens klara vatten glittrade fram. Hon vände snart blicken från allt detta och fästade den på brefvet, som Ejvor nu höll i handen.

"Hvarför öppnar du det inte?" frågade hon smått otåligt. "Inte kan det vara något nöje att sitta och vrida och vända på det så där."

"Jag tycker det är roligt att bara hålla i det", sade Ejvor.

"Det måtte väl vara roligare att läsa det", invände Aina.

"Det nöjet har jag alltid kvar", ljöd svaret. "Jag får inte så ofta bref jag, som du", tillade hon förklarande, "och därför vill jag ha roligt af dem så länge som möjligt."

Hon vecklade emellertid upp det tätt skrifna arket och läste halfhögt för Aina, som låg utsträckt i gräset med hufvudet i hennes knä:

"Kära lilla kyckling!

Innan sommarlofvet tar slut, skall jag väl hålla mitt löfte att skrifva till dig, och hade väl gjort det för längesedan, om inte dagarna varit så vackra, att jag omöjligt kunnat sitta stilla på en stol så länge som behöfs för att skrifva ett bref.

Jag undrar så mycket hur du nu mår, lilla kyckling, och hvad du har för dig? Det måste du snart skriva och tala om för mig. Att Aina är hos dig, vet jag, och jag gissar att ni ha mycket treftigt tillsammans, såvida hon inte dagen i ända sitter försjunken i stum —"

Ejvor afbröt sig hastigt och småskrattade halft förlägen.

"I stum, hvad för något?" frågade Aina oskyldigt.

"Jo, ser du", Ejvor såg fortfarande smått generad ut, "jag råkade en gång tala om för Bet, att — att du svärmade för Nils —"

"Det gör jag *visst* inte", afbröt Aina häftigt och satte sig upp.

"Nej, inte *nu*", sade Ejvor i lugnande ton, "men nog gjorde du det litet förr."

"Man skulle då aldrig tala om några hemligheter för *flickor*", mumlade Aina med så mycken ringaktning i tonen, som om hon själf vore en gosse.

"Du sa' aldrig, att det var en hemlighet", försvarede sig Ejvor stött. "Men är det så, att du blir förargad öfver så litet, så är det inte värdt, att jag läser upp brevet", och hon gjorde min af att vika ihop det.

Men då blef Aina rädd; hon ville för ingen del gå miste att höra hvad Bet skrifvit.

"Inte fäster jag mig vid sådana dumheter", sade hon i blidare ton och återtog sin liggande ställning. "Gå på du."

Ejvors hotelse var ej i grund och botten så allvarligt menad, och hon fortsatte därför läsningen utan vidare invändningar:

— i stum beundran af sitt hjärtas kung —"

"Jo, det kan hon inbilla sig", mumlade Aina.

"Du får inte afbryta mig så ofta", tillrättavide Ejvor.

"Nu skall jag tala om för dig ett litet äfven-

tyr, som jag hade härom dagen", fortsatte hon läsningen. "Man skall något roa sig med, förstår du, och när Lotte inte är hemma, — hon är för närvarande hos släktingar i Skåne — passar jag helst på, ty far och mor kunna visserligen banna mig ibland, när de tycka det går för långt, men de predika aldrig, som Lotte.

En half fjärdingsväg från oss bor en gammal grefvinna, som är mäktiga förnäm och noga. Hon är litet släkt med mamma och kommer rätt ofta på besök, och då åker hon alltid i en gentil vagn med en högtidlig kusk och en liten pigg betjäntgosse på kuskbocken.

Nu vill lyckan eller olyckan att den senare som är bara 16 år och jag äro precis lika långa och till på köpet lika ljushåriga, och det var detta, som frestade mig.

Härom kvällen råkade grefvinnan fördröja sig rätt länge hos oss, så att det var bra skumt, då hon åkte hem.

Jag har sett Kalle — det är betjäntgossen, det, — och lekt med honom, sedan han var en liten parfvel och passar därför alltid på att prata litet med honom, när han kommer hit.

Och hur jag bråkade med honom den här gången, lyckades jag öfvertala honom att få låna hans livré och mössa på en stund, medan han fick sätta på sig stallpojken kläder, och när hästarna voro förspända, klättrade jag upp på kuskbocken utan att Lundström, som är gammal och närstynt, anade oråd. Och så åkte vi upp till trappan. Du kan tro att Kalle och ett par af jungfrurna, som voro invigda i hemligheten stodo och skrattade bakom flygeln, så att de kiknade.

Jag var emellertid inte riktigt inne i rollen, så att jag glömde bort att hämta ut grefvinnsans sjarlar och öppna vagnsdörren, för hvilken försumlighet jag fick en skrapa af min egen far.

"Du tycks glömma dina plikter i kväll, Kalle", sade han strängt, i det han själf öppnade vagnsdörren och hjälpte upp den nådiga tanten.

Jag svarade inte ett ord och höll hufvudet så mycket som möjligt vändt åt sidan.

"Hälsa lilla Bet", var det sista grefvinnan sade, i detsamma vagnen rullade bort. Det var inte mer än det ville, att jag brustit ut i skratt.

När vagnen stannade framför slottstrappan, hoppade jag af och öppnade helt stålligt dörren samt ledsagade grefvinnan uppför trappan in i hallen, belamrad med alla hennes små sjalar och halsdukar. Där möttes hon af sin kammarjungfru, hvarpå hon afskedade mig med ett nådigt: "du kan gå nu, Kalle." Till all lycka bevärdigade hvarken hon eller kammarjungfrun mig med en blick, och äfventyret hade aflupit lyckligt, om jag ej i ett anfall af öfvermod besvarat hennes afskedsord med ett muntert: "God natt, tant lilla, sof så godt!"

Jag såg bara, att de båda fruntimmerna ryckte till, som om de fått ett skott i ryggen, och därpå rusade jag i vild fart utför trappan. Att grefvinnan kände igen min röst tog jag för afgjort och väntade naturligtvis en liten efterräkning dagen därpå.

Jag sprang hem en genväg genom skogen och hade varit borta så kort tid, att ingen af föräldrarna anat oråd. Jag fick bara litet bannor af pappa för att jag ej passat på tiden, när tant reste, så att jag fått säga adjö till henne.

Men morgonen därpå blef det stor uppståndelse, må du tro. Jag blef ombedd att gå ner i tjänstfolkets matsal, och där stod Kalle, som stortjutande berättade, att han blifvit bortkörd ur tjänsten för "visad oförskämhet och näsvishet." Grefvinnan hade varit förfärligt uppbragt, hade förvaltaren sagt, och "ville ej se Kalle för sina ögon en gång till", och förvaltaren själf kallade Kalle en oförskämd

lymmel och tillät honom inte säga ett enda ord till sitt försvar. Och nu hade Kalle kommit för att bedja mig hjälpa honom ur eländet.

Ja, hvad skulle jag göra? Saken hade tagit en helt annan vändning än jag tänkt mig. Inte kunde jag låta gosstackaren bli bortkörd för min skull, men inte var det heller roligt att erkänna mitt tilltag. Det hade varit en annan sak, om tant strax känt igen min röst. Jag lugnade emellertid Kalle så godt jag kunde, och med löftet, att han visst inte skulle bli bortkörd, fick han gå hem igen.

Så snart jag ätit frukost klädde jag mig, figurligt taladt, i säck och aska och anträdde min färd till Canossa — har du hunnit så långt i allmän historien, att du läst om den?

Tant, som inte anade oråd, mottog mig ytterst nådigt, men när jag aflaggt min bekännelse, må du tro det blef annat ljud i skä—, blef det slut med nåden, menar jag. Hon var visst mest förtretad öfver, att hon låtit narra sig så lätt. Det var icke långt ifrån, att jag, liksom Kalle, men med ännu större skäl, förvisats ur hennes åsyn, men hur det var, lät hon beveka sig af mina böner, och slutet blef, att hon drog på munnen, i det hon förklarade att jag var oförbätterlig, och att hon lofvade ta Kalle till nåder igen, fastän hon fann det nästan oförlåtligt af honom att ha kunnat låna sig till ett dylikt tilltag.

Föräldrarna veta ännu ingenting om denna historia, och känner jag tant rätt, tiger hon med den, men känner jag mig själf rätt, slipper den nog ur mig i ett obehagadt ögonblick.

Ja, nu har jag ingenting mer att tala om. Noga betänkt, börjar jag redan längta tillbaka till Edsbro, och inte minst längtar jag efter dig, lilla kyckling och efter fröken Werner. Jag kan just undra hvar hon finns i sommar?"

"Ja, den som visste det?" sade Ejvor småskratande.

"Innan vi råkas i höst, skrifver du väl en gång till mig", slutade brevet. "Hälsa Aina och den oförliknelige Nils från din tillgifna

Bet."

P. S. Både från Annie Nylander och Greta Reuter har jag haft bref. Annie är i Lysekil, har "förtjusade roligt", och tycks riktigt spela grande dame där. Greta är i sitt hem och tycks må förträffligt, men längtar tillbaka till skolan. Nog är det besynnerligt: när man är i den, längta många därifrån, men när man väl kommit ur den, längtar man tillbaka igen.

Adjö med dig igen, min lilla kära kyckling." Ejvor vek småleende ihop brevet.

"Det finns väl ingen, som kan hitta på så många lustiga upptåg som Bet", anmärkte hon. "Det här med grefvinnan kommer att roa Nils, det är riktigt i hans stil."

"Jag begriper ändå inte att Bet, som är så gammal kan vara så pojkaktig", sade Aina i smått ogillande ton, fastän hon skrattat af hjärtans grund åt det omtalade upptåget.

"Det beror nog på, att hon är så utledsen på Lottes ständiga predikande om hvad som passar och inte passar, att hon ibland slår öfver åt andra hållet", sade Ejvor eftertänksamt. Detta var visserligen en löst framkastad gissning, men dock fullkomligt öfverensstämmande med sanna förhållandet.

"Jag undrar hur det kommer sig, att Bet är så allmänt omtyckt?" sade Aina. "Hon är glad och treflig, men det finns fler flickor i pensionen, som äro det, och ändå är hon mest omtyckt af alla."

"Det är nog för att hon begär så litet för egen del och tycker bra om nästan alla människor", sade Ejvor. Och äfven denna gång låg det san-

ning i hennes ord. Små flickor ha i allmänhet mycket större iakttagelseförmåga än man vanligen tror.

VII.

“Bra gjordt, min gosse!”

Söndagen ingick med strålande vackert väder i motsats med den föregående, då det ösrägnade.

Doktors lilla promenadvagn väntade nedanför trappan. Fröken Werner och flickorna skulle åka till kyrkan, och Nils hade fått löfte att köra för dem.

”Nu tycka ni allt att ni ä’ bra fina”, utlät sig den unge kusken, då Aina och Ejvor iklädda sina nystrukna hvita klädningar och bästa hattar kommo hoppande utför trappan. ”Men det var fasligt Aina, så uppblåst du ser ut”, tillade han skrattande.

Ejvors klädning var af tunnt tyg, men Ainas af tjock piké och hade af misstag också blifvit stärkt, hvilket ej var fördelaktigt, ty den halfkorta kjolen stod som en ballong omkring henne.

Hon såg med bekymrad min ner på sin styfva klädning.

”Bry dig inte om det, du!” ropade Ejvor tröstande. ”Du kan inte tro hur fort stärkelsen går ur den.”

”Det har du så rätt i, min gumma”, instämde Nils med ett kort skratt. Han gaf yttrandet en annan betydelse.

När fröken Werner kom utför trappan, hoppade han med ovanlig artighet ur vagnen och hjälpte henne upp i den, i det han kastade en gäckande blick upp till hushållerskan, som satt på verandan.

Doktorn stod på trappan och betraktade med välbehag de friska unga ansikten, som leende vändes mot honom.

"Tant Louise ser så ung ut i dag, som om hon vore sjutton år!" ropade Ejvor med oförställd beundran, och Nils och Aina nickade instämmande. Den unga damen rodnade lätt och såg förstulet upp till doktorn, som glömsk af de många åskådarna, gaf henne en så uttrycksfull blick, att till och med Ejvor kunde tolka den.

Doktorn kände, att dotterns ögon voro fästade på honom, och när han nu mötte dem insåg han, att hon sett och förstått hans känslor för den unga lärarinnan, och när han från Ejvor vände sin blick till Nils, tyckte han sig i dennes ögonkast läsa en tyst förebråelse öfver att han ej invigt sina barn i den hemlighet, de på egen hand genomskådat. Detta gaf honom mycket att fundera på, och när de kyrkobesökande åter kommo hem, hade han fattat sitt beslut.

På eftermiddagen, när de alla gingo ned i parken för att se på hur ungdomen från staden roade sig, skyndade barnen i förväg, och doktorn saktade med afsikt stegen för att få tillfälle att ostördt tala några ord med sin fästmö.

"Barnen veta alltsammans, Louise", sade han utan omsvep.

"Ha de sagt dig det?" utbrast hon och tvärstannade.

"Nej, men jag såg det tydligt i deras ögon i morse, och", tillade han långsamt, "jag anser, att det är min skyldighet att så snart som möjligt tala med dem härom."

"Tror du, att de bli mycket ledsna?" frågade Louise oroligt.

Doktorn skrattade gladt.

"Tror du", frågade han tillbaka, "att de hade visat dig så mycket vänskap och beundran, om de

varit ledsna, som du säger? Ty att de veta, att jag hoppas du snart skall bli min maka, därom är jag fullkomligt öfvertygad."

"Är du viss därom", återtog hon allvarligt, "är det naturligtvis rättast att tala med dem så fort som möjligt. Annars skola de kanske tro, att de ej längre äga ditt förtroende. Säg dem bara, att jag —"

"Nej", afbröt han skälmaktigt, "du får själf säga dem hvad du har på sinnet. Gud har gifvit dig gåfvan att hitta raka vägen till barnahjertan; du behöfver alls ingen förespråkare."

Under tiden hade barnen skyndat i förväg ner till den stora gungan i parken, kring hvilken en skara halfvuxna gossar och flickor från "fiskarsta'n" voro samlade.

"Hu, så förskräckligt högt de gunga!" utbrast Aina, och tog Ejvor häftigt i armen, då gungan nästan hotade att slå öfver tvärbjälken.

Men Ejvor bara skrattade; hon var van att se dem gunga på detta oförvägna sätt och brukade själf i sällskap med Nils knappt stå dem efter i oförvägenhet.

Vanligtvis var det en flicka och en gosse, som gungade på samma gång, flickan sittande, och gossen stående för att hela tiden hålla gungan i stark rörelse. Men då det par som flög genom luften, när Nils och flickorna kommo, hade fått sitt lystmäte och hoppat af, var det en halfvuxen gosse, som ensam intog deras plats.

"Hvarför har han ingen med sig?" frågade Aina.

"Därför att ingen törs gunga med Petter", svarade Nils, "åtminstone ingen af flickorna. Det var det jag kunde tro", tillade han, då Petter böjde sig ned och stadigt surrade fast fötterna med starka läderremmar vid den ena af de tre slåar, hvilka jämte en smal träslå, som utgjorde ryggstöd, bildade den så kallade stolen.

"Det där gör han, för att han inte skall halka, när han är i värsta farten", upplyste han Aina, som var en intresserad åskådarinna. "Pass' på, skall du få se någonting styft."

Med ett öfverlägset leende reste Petter sig upp i stående ställning, och med några mjuka böjningar af kroppen, satte han gungan i sakta svängning.

"Han gör sig inte brådtom i dag", anmärkte någon i hopen.

"Jag känner till det där", mumlade Nils halfhögt, "han tar i dess värre sedan."

Allt starkare ökades farten, och gungan stod nu i jämnhöjd med några halfvuxna björkar. I detsamma släppte Petter taget med ena handen, och Aina skrek förskräckt till. De som stodo henne närmast, skrattade högt.

"Det där gör han bara på skryt", anmärkte en af Petters kamrater trankilt.

Men han hade knappt sagt orden, förrän hela skaran utstötte ett anskri af bestörtning och förskräckelse. Petters andra hand släppte äfven sitt tag, och gripen af ett svindelanfall, störtade gossen framstupa ur gungan, endast fasthållen vid den af remmarna som voro bundna kring hans fötter.

Ett ögonblick af andlös, förskrämd tystnad följde.

"Hugg tag i gungan!" ropade någon, men detta var omöjligt, så länge den ännu befann sig i så häftig svängning.

Ingen gjorde heller något försök att häjda den.

Aina brast i gråt, och Ejvor hakade sig dödsblek fast vid brodern, som med sammanbitna tänder stirrade på gungan.

"O, nu slår han strax hufvudet i marken!" skrek Ejvor.

I detsamma stöttes hon häftigt åt sidan, och Nils tog ett språng fram mot gungan. Men ännu gick den för högt; han nådde den ej. Nils drog sig åter några steg åt sidan, men det syntes på

hans min att han var fast besluten att än en gång våga försöket.

"Akta sej, herr Nils!"

"Tänk om remmarna brista!"

"Nu får han sej snart en duktig smäll i backen!"

"Det är bäst att låta gungan sakta sig själf, med Petter ä' det ändå ute!" ljödo ropen om hvarandra, och öfver dem alla ljöd Ejvors ångestfulla:

"O Nils, Nils, akta dig!"

Men Nils hvarken hörde eller såg något annat än gungan och den medvetlösa gestalten som slängdes fram och åter af den.

En rysning gick genom dem alla, och de flesta sågo bort i det ögonblick Petters hufvud snuddade mot den steniga marken.

Nils kastade en blick öfver ungdomsskaran.

"Du, som är lång, kom och hjälp mig!" skrek han till en storväxt yngling. Men den länge makade sig undan; han hade ej lust att bli mörbultad och kanske ihjälslagen för att hjälpa en redan halfdöd kamrat.

Åter slog Petters hufvud mot stenarna, denna gång med våldsammare fart, och nu var ögonblicket inne för Nils att göra ett nytt försök.

Han rusade åter fram, gjorde ett hopp och lyckades med händerna gripa tag i sätet samt följde med ett stycke upp i luften, men måste snart släppa taget och föll med en duns ned på marken.

Utan att tappa modet, rusade han upp igen. Gungans fart hade nu saktats så betydligt, att några gossar, äggade af Nils exempel och uppmuntrade af, att han tydligen ej gjort sig illa, sprungo fram. Med deras hjälp lyckades det Nils snart att alldeles stanna gungan, men det var äfven hög tid, ty den anblick Petter företedde var bedröflig.

De skuro af remmarna och lade den stackars gossen försiktigt ned i gräset. Med sitt dödsbleka, af blod öfversköljda ansikte såg han så

ömkelig ut, att flickorna brusto i gråt och gossarne bleknande drogo sig tillbaka från den orörliga gestalten.

Ett halfhögt rop: hämta doktorn!" hördes, men doktorn var redan på platsen.

Då Nils första gången rusade mot gungan, grep Ejvor Aina häftigt i armen.

"Vi göra ingen nytta med att stå här och gråta", sade hon skarpt, ty den stora ångesten gjorde henne retlig. "Låt oss springa efter pappa!"

Och flickorna sprungo såsom de aldrig sprungit förr, men Ejvor var den, som först hann fram.

Hon var så andfådd, att hon blott kunde framstamma: "Nils — gungan!"

Gripen af den häftigaste oro, rusade doktorn sin väg och hann fram i samma minut, som gossarne lade Petter ned i gräset.

Med en hastig blick öfvertygade sig doktorn om att Nils åtminstone ej var värre skadad än att han kunde stå upprätt, och ägnade därpå all sin uppmärksamhet åt den stackars illa tilltygade fiskargossen.

Efter en kort undersökning under hvilken en så ljudlös tystnad rådde, att man kunnat höra ett blad falla till marken, höjde doktorn hufvudet.

"Han lefver", sade han, "men Gud allena vet, om han någonsin kommer att hämta sig efter detta."

På doktors befallning nedtogs nu en hängmatta, som var uppsatt i närheten af gungan, och den skadade bars af kamraterna upp till villan, där de första förbanden anlades, hvarefter han i doktors droska fördes till lasarettet.

För dem, som intressera sig för hur det gick med Petter, kunna vi omtala, att han, tack vare den sorgfälligaste vård, åter blef frisk, men att hela den vackra sommaren gick innan han fick lämna sängen. En följd af denna olyckshändelse blef att

gungan hädanefter stängdes och ej vidare uppläts till begagnande af stadsungdomen.

Medan doktorn ägnade Petter sin vård, fick Louise uppbjuda all sin förmåga för att trösta de uppskakade flickorna. Ejvor lugnade sig dock ej, förrän hon fått höra, att Nils gått upp på sitt rum "för att snygga sig", hans egna ord till jungfrun.

När doktorn sedan kom hem från lasarettet och förklarade, att Petters tillstånd ej var så oro-väckande, som han först hade trott, blef lugnet i villan så småningom återställt.

Men Nils infann sig ej förrän vid supén.

"Gjorde du dig mycket illa, Nils?" ropade Ejvor, som strax märkte, att han rörde sig med en viss svårighet.

Nils rynkade ögonbrynen och svarade ett kort "nej", men doktorn, som nu erinrade sig någonting, blef i hast uppmärksam.

"Hur kom det sig, Ejvor, att du ropade Nils i stället för Petter, när du hämtade mig till gungan?" frågade han. "Nils var ju inte med och gungade, eller hur?"

"Nej", svarade Ejvor med stolthet, "han var i stället den, som häjdade gungan, när den var i stark fart. Om inte han varit hade Petter säkert slagit ihjäl sig."

"Å, du pratar", sade Nils och bet ett stort stycke ur sin smörgås.

"Tala om alltsammans Ejvor", uppmanade hennes far, och biträdd af Aina berättade hon hela förloppet.

Nils skrufvade sig otåligt på stolen, när flickorna uppehölo sig vid den roll han spelat i äfventyret.

"Det var det modigaste jag sett", förklarade Aina med ett beundrande ögonkast på hjälten, som mumlade ett förgrymmadt: "då har du inte sett mycket, då."

"Ja, det var ändå modigare än att slå igen

grinden framför tjuren", tillade Ejvor förtjust, "ty man kunde ju inte tänka annat än att han skulle bli ihjälslagen af gungan."

"Man *tänker* inte alls vid sådana tillfällen, skall jag säga dig", inföll Nils. "Och för resten är det ingenting att göra väsen af. Det kunde hvem som helst ha gjort."

"Men det *var* ändå ingen mer än du, som gjorde det", envisades Ejvor. "De andra stackarna vågade sig inte fram, förrän de sågo, att du inte gjorde illa dig."

"Är det sannt, att du *inte* gjorde dig illa?" frågade doktorn kort.

"Jag stötte ena armen och benet litet, men det är ingenting att tala om", svarade gossen motvilligt.

I detsamma såg han upp och mötte fröken Werners blick, som med nästan moderlig ömhet hvilade på honom. Det blef honom med ens så varmt om hjärtat; han rodnade häftigt, och ett förnöjdt leende spred sig öfver hans läppar.

Men det som han satte mest värde på af allt, det spardes till sist.

När de stego upp från bordet, gick doktorn fram och räckte sin son handen. "Bra gjordt min gosse", var allt hvad han sade.

Men det var som om dessa få ord med ens återgifvit Nils den själfaktning han tyckte sig ha förlorat i den stund, då Harald Wretman så när fått med lifvet plikta för hans obetänksamhet, och med strålande ögon kramade han faderns hand.

VIII.

“Jag sa' dig ju det, Ejvor!”

”Nils, pappa vill tala vid oss”, sade Ejvor till brodern, som satt ute på verandan och läste ”Hjärtat på rätta stället.”

”Jag har väntat på det”, sade Nils lugnt och lade ifrån sig boken.

”Tror du —?”

”Nej jag tror ingenting”, och med detta otillfredsställande besked måste hon låta sig nöja.

Doktorn lade ifrån sig pennan, då barnen inträdde i hans arbetsrum, samt steg upp och satte sig i soffan.

Och såsom de gjort det så många gånger förut, satte syskonen sig på hvar sin sida om honom. Ejvor stack handen under hans arm och såg förväntansfullt upp till honom.

”Hvad ville pappa oss?” frågade hon smått oroligt.

Han smekte med förströdd min dotterns krusiga hufvud.

”Blir du mycket ledsen, om jag säger dig, att tant Louise lämnar oss redan om några dagar?” sporde han. ”Vi tycka det är bäst, att hon reser på samma gång som Aina, så får Aina sällskap till Stockholm.”

Detta var en underrättelse så helt olika den barnen väntat, att de bestörta ryckte till.

”Hon skulle ju stanna här hela sommaren”, stammade Ejvor gråtfärdig.

”Ja, inte är det värdt, att hon reser så snart”, instämde Nils med sin vanliga säkerhet.

Doktorn log ett belåtet leende.

”Jag tycker också det är tråkigt, att hon skall resa”, sade han.

"Pappa kan väl be henne stanna då?" sade Ejvor ifrigt.

"Hur länge?"

"Så länge hon vill", svarade båda barnen på en gång.

Doktorn for med handen öfver munnen för att dölja ett nytt leende.

"Det är just hvad jag gjort", återtog han allvarligt. "Jag har bedt henne stanna — för alltid."

"Jag sa' dig ju det, Ejvor!" utbrast Nils, glömsk af stundens allvar.

Ejvor tryckte sig närmare intill fadern.

"Vill hon?" frågade hon andlöst.

"Det beror till stor del på er två", ljöd svaret.

"Jag har för längesedan sagt Ejvor, att det vore bra, om tant Louise ville gifta sig med pappa", sade Nils, som var van att säga sina tankar rent ut och för öfrigt satt sig så väl in i förhållandena, att det föll sig helt naturligt för honom att utan omsvep tala om dem.

"Och hvad säger du, Ejvor?"

Tårarna runno utför Ejvors kinder.

"Jag vill gärna, att tant skall bli pappas fru", sade hon, "men jag tycker det skall bli svårt att kalla henne mamma."

Doktorn drog henne närmare sig.

"Jag förstår dig min lilla unge", sade han ömt, och en stunds tystnad uppstod. "Louise och jag ha redan talat om den saken", återtog han, "och vi tycka det blir bäst, att ni båda kalla henne vid hennes namn. Hon är så ung, att det om några år skulle låta löjligt, om ni sade något annat. För öfrigt är jag af den åsikten, att benämningen "moder" skall ägas af endast en och ej öfverflyttas på någon annan, hur villig denna andra än kan vara att söka uppfylla en moders skyldigheter mot de moderlösa. Och hur varmt jag än älskar Louise, vill jag, och äfven hon, att när mina barn högt

eller i sina tankar uttala ordet "mamma", skall det gälla endast henne, som äfven efter sin död, ensam har rätt till denna benämning." Med lätt darrande röst tillade han: "och hurudana förhållandena gestalta sig, hoppas jag, att minnet af er döda moder skall förbli er kärt och heligt."

Det var som om en tyngd fallit från Ejvors hjärta. Allt det, som förefallit henne så brydsamt och inveckladt var med ens utredt, och hon slog häftigt armarna kring faderns hals.

"Tack rara pappa", sade hon och kysste honom upprepade gånger. "Jag är så glad, så glad, och jag tycker så rysligt mycket om ta— om Louise."

Nils satt tyst och sväljde. Han ville ej riskera, att orden skulle fastna honom i halsen, om han försökte tala, och därför föredrog han att tiga. Men han tyckte sig aldrig ha hållit af sin far så mycket som i denna stund.

"Nå, hvad säger min store gosse, då?" frågade doktorn efter en kort tystnad.

Nils hostade och drog ett häftigt andetag; det vore väl besynnerligt, om han ej skulle kunna klara rösten!

Han reste sig upp, och Ejvor följde exemplet.

"Pappa skall bli nöjd med oss", sade han därpå med tjock röst, "vi skola bli snälla mot henne", hvarpå han svängde sig om och rusade på dörren.

Doktorn smålog förnöjd — han kände sin son.

Ejvor följde honom några steg, men vände därpå åter om och kastade sig i faderns armar.

"Ja, det skola vi, pappa", hviskade hon, och han kysste henne ömt.

"Jag vet, att Louise väntar dig", sade han halfhögt. Ejvor nickade och sprang sin väg. Han hörde hennes snabba steg i trappan, och visste, att Louise i nästa minut skulle känna hennes armar kring sin hals.

Hvad de två talade om under den halftimme,

som nu följde, berättade de ej, men att de voro mycket nöjda och glada, kunde Nils se, då han sedan mötte dem i trappan.

Han tvärstannade och rodnade häftigt.

Louise, som stod ett trappsteg högre lade händerna på hans axlar.

"Nå Nils", sade hon skälmskt, men på samma gång litet upprörd, "när jag nu reser om några dagar, vill du då säga: välkommen igen?"

Till hennes stora öfverraskning drog han henne hastigt ned dit han stod och kysste henne hjärtligt, hvarpå han sprang sin väg utan att säga ett ord.

Men Louise var nöjd med det svar hon fått.

* * *

En stund därefter träffades syskonen i löfsalen, hvilkens torra kvistar Nils höll på att utbyta mot friska, ty i denna stund, då han kände sig välvilligt stämd mot hela mänskligheten, ville han äfven genom sina handlingar visa prof därpå.

Ejvor stod en stund tyst och såg på hur han arbetade.

"Hvar har du Aina?" frågade han plötsligt.

"Hon sitter och skrifver bref."

"Du talar inte om det här för henne, förstår du", fortsatte han. "Hon har blandat sig i saker, som inte alls angå henne, och därför kan hon gärna få gå och vara nyfiken — precis som fröken Andersson", tillade han småskrattande.

"Men Aina tycker så mycket om Louise", invände Eivor, som gärna ville dela den glada hemligheten med väninnan.

"Ja, det är ju klart", sade Nils, som fann det helt naturligt, att alla människor skulle hålla af den unga lärarinnan, "men något straff skall Aina ha för att hon varit nyfiken och närgången. För öfrigt får hon snart se det i tidningen."

"Ja, tan — jag menar Louise sade, att hon reser direkt till sitt hem härifrån, och ett par dagar senare reser pappa dit också, och då eklateras förlofningen. Och litet längre fram i sommar är det visst meningen, att du och jag skola få fara och hälsa på henne några dar."

"Hurra det blir lifvadt!" ropade Nils, som också hade en nyhet att omtala.

"Och i höst gifta de sig", sade han långsamt.

"Hur vet du det?"

"Det sa' pappa alldeles nyss. Han kom upp på mitt rum ett slag, och då talade vi om litet af hvarje, förstår du."

Ejvor stod tyst några minuter. Därpå gick hon närmare brodern.

"Är du *riktigt* glad, Nisse?" frågade hon.

Han vände sig om och såg förvånad på henne.

"Visst är jag glad", svarade han med munnen full af småspik. De vecka känslorna hade åter kruspit ned på botten af hans hjärta, och endast en ytterst nöjd och belåten sinnesstämning återstod.

"Tänk, hvad de skola bli förvånade på Edsbro", sade Ejvor, hvilkas tankar gjorde ett plötsligt språng. "Så eget det går till, i alla fall. Hvem kunde tänka, att pappa skulle bli förtjust i Louise och hon i honom?"

"Jo jag", inföll Nils triumferande och tog spiken ur munnen. "Jag sa' dig ju det, Ejvor. Det var ju rent omöjligt, att två sådana människor skulle kunna låta bli att tycka om hvarandra!"

Färväl.

Fröken Anderson stod i köket och syltade jordgubbar. På hennes tunna läppar lekte skuggan af ett småleende.

"Jag skall säga dig, Emma", sade hon till jungfrun, som stötte socker i en stor mortel, "vi miss-togo oss allt båda två, när vi trodde, att det snart skulle bli ny fru här i huset. I öfvermorgon reser guvernanten på samma gång som Aina."

"Hjärtandes, hur kommer det sej? Hon skulle ju stanna hela sommaren, vet jag!" utbrast Emma helt bestört.

"Det måste ha kommit någon fnurra på träden", sade hushållerskan förnöjd. "Eller också har doktorn genomskådat den listiga varelsen."

Emma såg ej lika belåten ut. Hon tyckte om fröken Werner och kunde ej alls få i sitt hufvud annat än att hon var "snäll och rar", men detta aktade hon sig visligen för att säga högt.

"Hon kommer kanske igen", dristade hon likväl framkasta.

"Inte i sommar åtminstone, och sedan blir hon ej ledig förrän i jul. Till dess kan det hinna hända mycket», och fröken Andersson såg så menande ut, som om hon hyste några hemliga planer för egen del.

Men det dröjde ej mer än åtta dar till, förrän Fjvor, med faderns tillåtelse på själfva förlofnings-ögen, berättade för henne att Louise om några månader skulle komma tillbaka såsom doktorinnan von Hall. Jag hoppas öfver hvad hushållerskan sade vid detta tillfälle. I samband med detta vill jag dock nämna, att hon, när hösten kom, flyttade till en giktsjuk gammal herre, som styrde henne

så med sin järnspira, att hon så småningom blef riktigt mild och foglig till lynnet.

Emma stannade kvar hos doktorn och behöfde ej ångra det.

* * *

Aina låg på knä vid sin koffert och lade ned en mängd olika klädesplagg, allt eftersom Ejvor räckte henne dem.

"Det är rysligt roligt, att tant Louise gör mig sällskap till Stockholm", sade hon, "men kan du förstå hvarför hon reser så här hux flux?"

"Hennes mor ville visst, att hon skulle komma hem", svarade Ejvor undvikande, med tanke på broderns varningar.

"Det tror jag inte", sade Aina misstänksamt. "Antingen —"

"Vänta litet, är du snäll", sade Ejvor och sprang sin väg.

Efter några minuter kom hon tillbaka.

"Du kan då inte hålla dig stilla i fem minuter", sade Aina smått misslynt. "Hvarför snodde du af så fort just nyss?"

"Lofvar du att inte tala om det för någon, ifall jag berättar en hemlighet för dig?" sade Ejvor utan att besvara frågan.

Aina svängde sig hastigt om mot henne.

"Menar du att —" började hon nästan flämtande.

"Jag frågade nyss tant Louise, och hon lofvade, att jag skulle få tala om för dig, att hon och pappa skola gifta sig i höst", sade Ejvor i ett enda ögon-
detag.

"Hur länge har du vetat det?" frågade Aina häftigt utan att visa någon förvåning öfver pyheten.

"Å, bara några dar."

"Och det har du inte talat om för mig, fastän

du visste, att jag intresserade mig så mycket för den saken!"

Ejvor rodnade.

"Jag ville göra det, men Nils —" hon afbröt sig förlägen.

"Hvad är det med Nils?"

"Å, det var just ingenting."

"Nu vill jag, att du skall tala om det", sade Aina, som höll på att bli ond. "Den där Nils skall då alltid lägga sig i saker, som inte angå honom."

Ejvor kunde ej låta bli att skratta.

"Det var precis hvad han sade om dig", utbrast hon. "Ja, han tyckte, att du inte skulle ha brytt dig så mycket om den här saken", tillade hon motvilligt till svar på väninnans undrande blick. "Och därför sade han, att jag inte skulle få tala om nyheten för dig."

Men nu har du gjort det i alla fall?"

"Ja, för att jag visste, att du skulle bli ledsen annars, och det ville jag inte."

Aina satt på golfvet med händerna hopknäppta kring knäna.

"Du skulle ha lydt Nils", sade hon efter något betänkande med en viss ansträngning. "Han har nog rätt i, att jag är litet nyfiken och frågvis."

"Det har jag aldrig sagt, att han sagt!" ropade Ejvor förskräckt.

"Nej, men han sade det till mig själf i går", sade Aina lugnt. "Jag blef ond på honom först, men nu har jag funderat på saken och tror, att han har rätt. Nästa gång jag kommer hit, skall han allt slippa göra samma anmärkning."

Gråten stod henne i halsen. Hon satte i tysthet stort värde på Nils' omdöme, och det grämde henne djupt, att han ogillade något af hvad hon gjorde.

Ejvor slog armarna omkring henne och kramade henne hårdt.

"Var inte ledsen du", sade hon tröstande, "jag tror, att Nils i själ och hjärta tycker riktigt bra om dig. Han håller alltid små föreläsningar för och hackar på dem, som han tycker om och som äro yngre än han själf. Det gör dem så godt, påstår han. Har du inte hört hur han läxar upp mig emellanåt?"

Jo, det hade Aina och kände sig betydligt tröstad.

"Hvad det är ledsamt, att du skall resa i morgon", fortsatte Ejvor. "Den här månaden har gått alldeles för fort; vi ha ju inte hunnit med hälften af hvad vi tänkt. Usch, så ensam jag blir, sedan du farit!"

"Men vi träffas snart igen", tröstade Aina, som visserligen var ledsen att lämna Ejvor, men dock var så glad öfver att få komma hem till sina föräldrar och syskon, att hon ej kunde känna skilsmässan på samma sätt som väninnan.

"Det skall bli roligt att komma till Edsbro", sade Ejvor, "fastän det kommer att bli förskräckligt tomt efter tant Louise, men jag får nog ledigt några dar midt i terminen för att vara med på bröllopet."

"Lyckliga unge!" ropade Aina till hälften afundsjukt.

"Vet du hvad", sade Ejvor, som fick en ljus idé, "vi skola bedja, att du och jag få vara brudtärnor, så får du också vara med."

"Å, så förtjusande roligt det vore!" ropade Aina, och flickorna fingo nu så mycket att tala och råd göra om, att Aina ej hann få sin koffert färdigpackad, förrän det ringde till supén.

* * *

Landgången var indragen, och den stora ångbåten begynte sakta sätta sig i rörelse. Doktorn, Ejvor och Nils, stodo nu, liksom när Aina kom,

på bryggan, men denna gång höll Nils sig ej i bakgrunden. Han trängde sig tvärtom ifrigt fram, och med blicken stadigt och menande riktad på Louise, ropade han ett ljudligt: "Välkommen snart igen!"

Hon tackade honom med en nick och ett leende.

Ejvor knuffade honom sakta i sidan.

"Du måste säga detsamma åt Aina också",
hviskade hon, "annars blir hon ledsen."

"Var lugn du", svarade han, "nu säga vi det till dem båda två."

Doktorn, som hörde hans ord, instämde glatt i syskonens hjärtliga:

"Välkomna snart igen!"

